



В.С.  
ЕНДРЮС

Необикновената история  
на рога ДОЛАНГЕНГЪР  
започва с

ЦВЕТА  
НА  
ТАВАНА



БЕСТСЕЛЪРЪТ,  
пленил  
милиони читатели  
по света



ЗЛАТОРОГЪ

**В. С. ЕНДРЮС**  
**ЦВЕТЯ НА ТАВАНА**

Превод: Емилия Николова

[chitanka.info](http://chitanka.info)

С „Цветя на тавана“ започва стремителният път на В. С. Ендрюс към световната слава.

Пет милиона читатели по целия свят са покорени от този изпълнен с напрежение разказ за покварата и всесилието на парите.

Един род е белязан със знака на алчността, която се оказва по-силна от майчината обич.

„Цветя на тавана“ е първият от петте романа, в които се разказва за възхода и падението на рода Долангенгър. Очаквайте втората книга — „Разпилени от вятъра“!

СПРАВЕДЛИВ ГНЯВ...

НЕВИНЕН СТРАХ...

Все още не изпитали гнева на баба, ние с Крис се държахме непредпазливо. Невинаги бяхме послушни в спалнята. Трудно ни беше непрекъснато да прикриваме срамните си части един от друг.

Откровено казано, на никого от нас не му пукаше кой какво е видял.

А би трябвало да ни пука.

Трябваше да внимаваме.

Трябваше да пазим спомена за кървавите следи по гърба на мама и никога, никога да не го забравяме.

Ключът се завъртя в ключалката. Опитах се набързо да си навлека роклята през главата и да я издърпам надолу, преди тя да влезе в стаята. Но тя вече бе успяла да ме види гола — с онези проблясващи, сиви като камък очи.

— Аха! — изсъска бабата. — Пипнах ли ви най-накрая... Грешници! Мислиш си, че си хубава? Мислиш, че тези младежки извивки са привлекателни? Харесваш дългата си златиста коса, която все решиш и къдриш, нали?

И тогава се усмихна.

Най-смразяващата усмивка, която някога съм виждала...

## ПРОЛОГ

Хубаво е надеждата да бъде жълта, също като слънцето, което рядко виждахме. Сега, когато започвам да преписвам от старите дневници, които пазех така дълго, заглавието ми хрумва, като че ли съм осенена от вдъхновение: „Отвори прозореца и застани в слънчевата ивица.“ И все пак се колебая дали да нарека нашата история точно така. Защото мисля за нас повече като за цветя, израсли на тавана. Цветя от хартия. Родени в пищни цветове, за да вехнат в онези дълги, зловещи, печални и кошмарни дни, когато бяхме затворници на надеждата и пленници на алчността. Но ние никога не оцветихме дори едно от хартиените си цветя в жълто.

Чарлс Дикенс често започва романите си с раждането на главния герой и тъй като на нас с Крис ни е любимият писател, ще направя опит да му подражавам. Но той е гений, роден да пише с лекота, докато аз едва изнамирам думите — пиша ги със сълзи, с ожесточение и злоба, примесена със срам и вина. Мислех си, че никога няма да усетя срам и вина, че това е бреме за всеки друг, но не и за мен. Минаха години, вече съм по-голяма и по-мъдра, а и по-открита. Бурята от ярост, която някога бушуваше у мен, утихна, така че сега мога да напиша истината, освободена от предишната омраза и предразсъдъци.

И аз като Чарлс Дикенс в тази художествена „измислица“ ще се прикрия зад чуждо име, ще променя мястото на действието и ще се моля на Бога да уязвя онези, които заслужават. Надявам се, че Бог с безкрайното си милосърдие ще направлява перото ми, а после ще се намери и издател, който да прояви разбиране, и от думите ми да излезе книга по-остра и от нож.

# ПЪРВА ЧАСТ

*„Ще каже ли глината — грънчарю, какво правим?“*

Исай 45:9

## СБОГОМ, ТАТЕ

По онова време, през петдесетте, когато бях съвсем малка, вярвах, че животът ми ще бъде дълъг и безоблачен като летен ден. Той така и започна. Нищо особено не мога да разкажа за най-ранното ни детство, освен че беше много хубаво и заради това би трябвало да съм благодарна, вечно благодарна. Не бяхме богати, не бяхме и бедни — имахме колкото и другите. Никой от съседите ни не беше по-богат или по-беден от нас. Всички се числяхме към средната класа.

Баща ни работеше за голяма фирма, произвеждаща компютри в градчето Гладстон, Пенсилвания, и се радваше на големи успехи. Шефът му често вечеряше у нас и много хвалеше работата му.

— Типичният американец — атлетичен, с поразително красиво лице и с очарователни маниери. Велики Боже, Крис, та кой би могъл да устои на мъж като теб!

Точно така. Нашият баща беше самото съвършенство. Висок метър и осемдесет и осем, осемдесет и два килограма, с гъста, сламеноруса вълниста коса. Носът му беше прав — нито много дълъг, нито много тънък. В ясносините му очи искреше смях. Обичаше да живее и да се забавлява. Играеше тенис и голф като същински професионалист, а от плуването през цялата година имаше слънчев загар. Непрекъснато пътуваше по работа в Калифорния, Флорида, Аризона, Хавайските острови или пък в чужбина, а за нас се грижеше мама.

Когато в петък късно следобед прекрочеше прага, дори и сняг да валеше, сякаш слънце изгряваше, щом засияеше широката му, щастлива усмивка.

Оставяше куфарите на земята и се провикваше:

— Кой ще ме целуне пръв?

Двамата с брат ми все се навъртахме край външната врата и щом чуехме гласа му, се втурвахме в отворените му обятия, а той ни обсипваше с целувки. Петък беше най-хубавият ден, защото тогава татко отново се връщаше у дома. Джобовете му бяха пълни с малки

подаръци, а в куфара си носеше по-големите, които ни раздаваше по-късно. Мама стоеше встрани и търпеливо ни наблюдаваше.

Щом получехме малките си подаръци, ние с Кристофър се отдръпвахме. Мило усмихната и с грейнали от щастие очи, мама пристъпваше към татко, той я прегръщаше, а после впиваше поглед в лицето ѝ така, сякаш я виждаше за пръв път.

В петък мама прекарваше половин ден във фризьорския салон, където измиваха и фризираха косата и лакираха ноктите ѝ, след това се връщаше у дома и дълго се къпеше във ваната с ароматизирана вода. Настанях се в стаята ѝ и чаках да се появи в ефирната си роба. Тя сядаше пред огледалото и грижливо си слагаше грим, а аз наблюдавах, погълната от любопитство да разбере как от една хубава жена тя се превръща в пленително, неземно красиво създание. Най-странното беше, че татко дори и не подозираше, че тя употребява грим — беше уверен, че е надарена от природата с поразителна красота...

Любов беше дума, която щедро се раздаваше в нашия дом.

— Обичаш ли ме? Защото аз безкрайно те обичам. Липсвах ли ти?... Радваш ли се, че съм си у дома?... Мислеше ли си за мен, докато ме нямаше? Всяка нощ ли? Спа ли неспокойно, копнеейки да съм до теб и да те притискам в обятията си? Защото, ако не е така, Корин, по-добре да умра.

Мама отговаряше на подобни въпроси с безпогрешен инстинкт — нежен поглед, шепот и целувки.

Един ден двамата с Кристофър се прибрахме вкъщи по-рано, подгонени от зимния вятър.

— Събуйте си ботушите в антрето — извика мама от всекидневната. Беше седнала пред камината и плетеше мъничък бял пуловер. Реших, че това е коледният подарък за някоя от куклите ми. — И ги приберете, преди да влезете тук — додаде тя.

Свалихме ботушите и зимните си палта в антрето, а след това се втурнахме по чорапи във всекидневната, покрита с бял плюшен килим. Обикновено не влизахме в стаята, боядисана в пастелни тонове, за да подчертават нежната красота на мама. Това беше стаята за гости, стаята на мама и ние се чувствахме някак сковано на дивана с брокат в прасковен цвят и столовете с кадифе. Предпочитахме стаята на татко. Там стените бяха облицовани с тъмна ламперия и имаше голям диван с

дамаска на карета, където можехме да се търкаляме и да се боричкаме, без да ни е страх, че ще счупим нещо.

— Мамо, навън е страшен студ — казах задъхана аз, седнах пред камината и протегнах крака към огъня, — но с колелата към къщи беше прекрасно. Дърветата са обкичени с блестящи диамантени висулки, а храстите — с кристални призми. Навън е като в приказка, мамо. За нищо на света не бих отишла да живея на юг, където няма сняг.

Кристофър не каза нищо за времето и ледената му красота. Той беше с две години и пет месеца по-голям от мен и по-умен. Сега вече съм убедена в това. И той като мен стопли премръзналите си крака, но се взря в лицето на мама и сви разтревожен тъмните си вежди.

Аз също се вгледах в нея, като недоумявах откъде идва тази негова загриженост. Тя плетеше бързо и сръчно, като от време на време хвърляше поглед към инструкциите.

— Мамо, добре ли си? — попита той.

— Разбира се — отвърна тя и му се усмихна нежно.

— Изглеждаш ми уморена.

Тя сложи настрана мъничкия пуловер.

— Днес бях на лекар — каза тя и се наведе, за да погали бузата на Кристофър, порозовяла от студа.

— Мамо! — извика той разтревожен. — Болна ли си?

Тя тихо се засмя, а после пъкна дългите си изящни пръсти в рошовите руси къдрици на Кристофър.

— Кристофър Долангенгър, видях, че ме гледаш с подозрение. — Тя взе ръката му и една от моите и ги постави върху издутия си корем.

— Чувствате ли нещо? — запита отново тя с онзи тайнствен, спокоен израз на лицето си.

Кристофър бързо отдръпна ръката си, а лицето му почервения като домати. Аз обаче задържах ръката си в очакване.

— Какво усещаш, Кати?

Чувствах, че под дрехите ѝ става нещо странно. Плътта ѝ потрепваше от едва доловими движения. Вдигнах глава — лицето ѝ изглеждаше като на мадона на Рафаело.

— Мамо, или обядът ти се движи, или пък червата. — Тя се засмя и ми каза да помисля още малко.

Когато ни съобщи новината, гласът ѝ беше тих и топъл.



— Мили мои, в началото на май ще имам бебе. Всъщност днес докторът ми каза, че чува два сърдечни тона. Това означава, че ще имам близнаци... или, не дай си, Боже, три бебета. Баща ви още не знае, затова не му казвайте преди мен.

Бях поразена. Хвърлих поглед към Кристофър, за да видя как той приема новината. Той изглеждаше замаян и все още смутен. Отново погледнах озареното ѝ от огъня лице. Тогава скочих и се втурнах към стаята си.

Хвърлих се на леглото и наистина закрепях. Бебета — две или повече. Та нали аз бях бебето! Не исках никакви малки скимтящи и ревящи бебета да заемат мястото ми. Разхълцах се и заудрях с юмруци по възглавницата. Имах желание да счупя нещо или да набия някого. После седнах и се замислих дали да не избягам.

Някой леко почука на заключената ми врата.

— Кати — каза мама, — може ли да вляза и да поговорим?

— Махай се! — изкрещях аз. — Мразя твоите бебета!

Знаех си какво ме очаква отсега нататък — средното дете, на което никой не обръща внимание. Щяха да ме забравят. Вече нямаше да има подаръци в петък. Татко щеше да мисли само за мама или за Кристофър и за онези омразни бебета, които щяха да заемат мястото ми.

След като се върна, татко дойде при мен. Бях отключила вратата в случай, че поиска да ме види. Много го обичах и затова крадешком погледнах лицето му. Изглеждаше тъжен и носеше голяма кутия, опакована в сребърен станиол и завързана с огромна розова панделка.

— Как е моята Кати? — попита тихо той. — Не изтича да ме посрещнеш, не ме поздрави, дори не ме погледна. Кати, много ми е мъчно, когато не ме гушкаш и не ме целуваш.

Нищо не отвърнах, само яростно впих поглед в лицето му. Не знаеше ли той, че аз трябваше да остана единствената негова любимка през целия му живот? Защо двамата с мама искаха още деца? Две не им ли стигаха?

Той въздъхна, дойде и приседна на леглото ми.

— Знаеш ли? Не помня друг път да си ме гледала така. Това е първият петък, в който не тичаш, за да скочиш в ръцете ми. Може и да

не вярваш, но за мен животът започва, когато се прибирам у дома.

Нацупих се и си казах, че няма да се предам. Той вече нямаше нужда от мен. Имаше сина си, а скоро щеше да има и куп бебета. Сред тази многотия изобщо нямаше да ми обръщат внимание.

— И още нещо — започна той и ме погледна изпитателно. — Мислех си, че дори и да си дойда вкъщи без подарък, двамата с брат ти пак ще тичате към мен като луди и ще се радвате, просто защото съм се прибрал. Мислех си, може би е било глупаво от моя страна, че обичате мен, а не подаръците ми. Изглежда съм се заблуждавал, че съм добър баща и че съм успял да спечеля любовта ви и да ви убедя, че в сърцето ми винаги ще има място за вас, дори с майка ви да имаме цяла дузина деца. — Той спря, въздъхна, а сините му очи помръкнаха. — Кати, ти си моето специално момиче, защото си ми първата.

Погледнах го с гняв и болка. После едва промълвих:

— Но ако мама роди още едно момиче, ти и на него ще говориш по този начин.

— Убедена ли си в това?

— Да — изхълцах аз. Идеше ми да закрещя от ревност. — Сигурно ще я обичаш повече от мен, защото ще е по-малка и по-хубава.

— Ще я обичам колкото теб, но не и повече. — Той протегна ръце и аз се хвърлих в прегръдките му.

— Стига, стига — утешаваше ме той. — Не плачи, недей да ревнуваш. Ние с мама винаги ще те обичаме, а и освен това, Кати, истинските бебета са много по-интересни от куклите. Майка ти ще бъде толкова заета, че ще разчита изцяло на теб. Когато ме няма у дома, ще бъда по-спокоен, ако знам, че майка ти си има помощничка, която да я отменя от време на време. — Той целуна насълзената ми буза. — Хайде сега, отвори кутията да видим какво има вътре.

Разцелувах го и го прегърнах силно. В красивата опаковка имаше сребърна музикална кутия, произведена в Англия. Когато вдигнах капака, засвири музика и пред огледалото бавно се завъртя облечена в розово балерина.

— Това е кутия за бижута — обясни ми татко и в същото време ми сложи златно пръстенче с червен камък, който нарече гранат. — Щом видях кутията, реших, че ще я харесаш. А като ти подарявам този пръстен, тържествено обещавам, че винаги ще обичам моята Кати

малко повечко от всяка друга дъщеря, стига това да си остане наша тайна.

Един слънчев вторник през май татко си беше у дома. От две седмици се мотаеше из къщи в очакване мама да роди. Тя беше станала много раздражителна, не се чувстваше добре, а госпожа Берта Симпсън готвеше в кухнята и току поглеждаше към нас с Кристофър с глупава усмивка върху лицето си. Тя беше бавачката, на която имахме най-голямо доверие. Живееше в съседната къща и обичаше да повтаря, че мама и татко приличат повече на брат и сестра, отколкото на съпрузи. Беше все навъсена и все злословеше по адрес на хората. Беше се хванала да готви зеле, а аз го ненавиждах.

Преди вечеря татко се втурна в столовата и задъхано ни съобщи, че отива да закара мама в болницата.

— Не се тревожете. Всичко ще мине добре. Слушайте госпожа Симпсън и си напишете домашните, след няколко часа сигурно вече ще знаете дали имате братя или сестри или... по едно и от двете.

Върна се чак на другата сутрин. Беше небръснат, уморен, с измачкан костюм, но щастливо усмихнат.

— Познайте! Момчета или момичета?

— Момчета! — провикна се Кристофър, който искаше братя, за да играят заедно футбол. Аз също предпочитах момчета... за да не би някое момиченце да открадне любовта на татко към първородната му дъщеря.

— Момче и момиче — гордо каза татко. — Най-красивите мънички същества, които някога сте виждали. Хайде, облечете се и ще отидем да ги видим.

Тръгнах начумерена. Нямах никакво желание да ги гледам, дори когато татко ме вдигна на ръце, за да надникна през прозореца на бебешката стая. Сестрата ги държеше — бяха толкова мънички! С главички колкото ябълки, те размахваха малките си червени юмручета във въздуха. Едното пицеше, като че го боцкаха с карфици.

— Ех! — въздъхна татко, целуна ме по бузата и силно ме притисна към себе си. — Господ е добър с мен, щом ме дари с още един син и една дъщеря така прекрасни, както и първите.

Мислех, че ще ги намразя, особено онова ревливото, което се казваше Кари. Тя беше много по-гръмогласна от другото — Кори. Тъй като стаята им беше срещу моята, понякога не мигвах цяла нощ. Въпреки това, щом поотраснаха и започнаха да се усмихват, а очите им заблестяваха, когато ги взимах на ръце, някакво топло майчинско чувство измести ревността ми. Бързах да се прибера у дома, за да ги видя, да си поиграя с тях, да им сменя пелените, да им дам бибероните с мляко, а после да ги вдигна на рамото си, докато се оригнат. С тях наистина беше по-забавно, отколкото с куклите.

Скоро разбрах, че в сърцата на родителите има място за повече от две деца. В моето също имаше място за обич, особено към Кари, която беше хубава като мен, а може би и по-хубава. Те растяха бързо. Като гъби, казваше татко, макар че мама не беше на същото мнение. Тя смяташе, че ние с Кристофър сме се развивали по-бързо, и сподели това с лекаря, но той бързо я успокои, че при близнаците това е нормално.

— Видя ли? — каза Кристофър. — Лекарите знаят всичко.

Татко вдигна поглед от вестника, който четеше, и се усмихна.

— Няма човек, който да знае всичко, Крис.

Само татко наричаше големия ми брат Крис.

Фамилното ни име беше смешно — направо невъзможно да се произнесе буква по буква. Долангенгър. Заради това, че всички бяхме светли, с конопеноруси коси и бяла кожа (с изключение на татко, който постоянно имаше загар), най-добрият приятел на татко ни лепна прякора „дрезденските кукли“. Казваше, че приличаме на онези смешни порцеланови човечета, които украсяват полиците над камините. Скоро всички в околността започнаха да ни наричат, „дрезденските кукли“. Това, разбира се, беше по-лесно, отколкото Долангенгър.

Когато близнаците станаха на четири години, Кристофър — на четиринайсет, а аз едва бях навършила дванайсет, се случи нещо ужасно. Беше петък — тайно подготвихме празненството за трийсет и шестия рожден ден на татко. Мама приличаше на принцеса от приказките с току-що направената си прическа. Носеше дълга светлосиня рокля, лакираните ѝ нокти блестяха, а перлената ѝ огърлица се поклащаше в такт с походката ѝ. Подреждаше масата за рождения ден на татко. Многобройните подаръци за него бяха

наредени на висока купчина върху бюфета. Това щеше да бъде скромно празненство само за семейството и най-близките ни приятели.

— Кати — рече мама и ми хвърли бърз поглед, — би ли изкъпала близнаците? Аз ги измих на обяд, но цял следобед се ровиха в пясъка и пак имат нужда от баня.

Съгласих се. Не идеше в този вид да се хване да къпе двете мърляви хлапета.

— А като свършиш с тях, и вие двамата се изкъпете. Кати, ти си облечи розовата рокля и си навий косата на букли. Кристофър, никакви дънки, ако обичаш! Искам те с официална риза и вратовръзка, със светлосиньото спортно сако и кремавия панталон.

— О, по дяволите, мамо, мразя да се обличам официално — изрепчи се той, като тътреше обутите си в гуменки крака и мърмореше.

— Прави каквото ти казвам, Кристофър! Заради баща си! Както и той прави толкова много за теб. Най-малкото, с което можеш да му се отплатиш, е да го накараш да се гордее със семейството си.

Той пак се размрънка, а аз изтичах в градината, за да доведе близнаците, които също взеха да недоволстват.

— Нали вече се изкъпахме — протестираше Кари. — Чисти сме! Стига! Не обичаме сапуна! Пак ли ще ни мокриш косите! Недей, Кати, или ще кажем на мама!

— Ха! — изсмях се аз. — Кой, мислите, ме изпрати да ви къпя? Как е възможно да се измърляте така бързо?

Щом голите им телца усетиха топлата вода, а жълтите гумени патенца и лодки заплуваха, те се отпуснаха, запляскаха във водата, хареса им да ги къпят, сапуниват и преобличат. Нали щяха да присъстват на тържество, освен това беше петък и татко се прибираше у дома.

Най-напред облякох Кори в бяло костюмче с къси панталони. Колкото и да е странно, той изглеждаше по-чист от близначката си. Както и да се опитвах, не успях да пригладя упорития кичур на челото му. Стърчеше надясно като опашка на прасенце, а Кари, представете си, държеше и нейната коса да изглежда по същия начин.

Като ги нагласих, заприличаха досущ на кукли, след което ги поверих на Кристофър с предупреждението да не ги изпуска от очи. Най-сетне дойде и моят ред.

Близнаците не спряха да хленчат, докато аз се изкъпах, измих си косата и я навих на големи ролки. Надникнах през вратата на банята и видях, че Кристофър се опитва да ги забавлява, като им чете „Мама Гъска“.

— Виж ти — извика Кристофър, като се появи, облечена в розовата си рокля на волани, — не изглеждаш много зле.

— Не изглеждам зле ли? Това ли е най-приятното нещо, което можа да измислиш?

— Най-приятното, когато става въпрос за сестра ми. — Той погледна часовника си, затвори книгата с картинки, хвана покритите с трапчинки ръце на близнаците и извика: — Татко ще се появи всеки момент. Побързай, Кати.

Вече минаваше пет часът, но зеленият кадилак на татко още не се виждаше да завива по алеята. Гостите се опитваха да разговарят весело, а мама стана и започна нервно да крачи из стаята. Обикновено татко се връщаше в четири, а понякога дори и по-рано.

В седем все още продължавахме да го очакваме.

Вкусните ястия на мама започнаха да изсъхват от непрекъснатото претопляне във фурната. В седем слагаме близнаците да спят, затова те вече бяха прегладнели, сънени, нервни и току питаха: „Кога ще си дойде татко?“

Белите им дрешки се бяха измачкали. Вълнистата коса на Кари вече бе разчорлена. Кори се разсополиви и постоянно бършеше носа с опакото на ръката си, докато не му донесох кърпички.

— Е, Корин — пошегува се Джим Джонстън, — предполагам, че Крис си е намерил някоя друга хубавица за празника.

Жена му го изгледа ядосано заради нетактичната забележка.

Стомахът ми се сви на топка, защото и аз като мама вече се тревожех. Тя продължаваше да крачи напред-назад и току се взираше през прозореца.

— О! — извиках аз, зървайки една кола да завива покрай дърветата на алеята, — може би това е татко!

Но колата, която спря пред външната врата, беше бяла, а не зелена. Имаше въртяща се червена лампа и надпис: „Щатска полиция“.

Мама едва сподави вика си, когато двама полицаи, облечени в синя униформа, позвъниха на външната ни врата.

Мама стоеше като вкаменена. Ръката ѝ се плъзна към шията, сърцето ѝ замря, очите ѝ помръкнаха. Само като я погледнах, сърцето ми заби диво.

Джим Джонсън отвори на двамата щатски полицаи и ги покани да влязат. Те се огледаха смутено. Изглежда, разбраха, че се каним да празнуваме рожден ден. Един поглед към празнично подредената маса, окачените на полилея балони и подаръците на бюфета им стигаше.

— Търсим госпожа Кристофър Гарланд Долангенгър — каза по-възрастният от двамата полицаи, като местеше поглед от жена на жена.

Мама кимна едва-едва. Двамата с Кристофър се приближихме. Близнаците си играеха на пода и не обърнаха внимание на полицаите.

Единият от тях пристъпи към мама.

— Госпожо Долангенгър — започна той с равен глас, от който едва не ми призля, — ужасно съжаляваме, но на магистралата Гринфийлд е станала катастрофа.

— О! — промълви мама и ме притисна заедно с Кристофър към себе си. Цялата трепереше, както и аз. Виждах само пиринчените копчета на полицейските униформи и нищо друго.

— Вашият съпруг е пострадал, госпожо Долангенгър.

Мама изплака, олюля се и за малко да падне, ако не бяхме ние с Крис да я подкрепим.

— Вече разпитахме някои шофьори, станали свидетели на инцидента. Вашият съпруг не е виновен, госпожо Долангенгър — продължи гласът монотонно. — Според показанията, шофьор на син форд, очевидно пиан, е извил в лявото платно и се е блъснал челно в колата на вашия съпруг. Изглежда, съпругът ви се е помъчил да избегне челния удар, но отклонявайки се, бил блъснат от камион, завъртял се, преобърнал се няколко пъти и въпреки това може би е щял да оцелее, но приближаващ се камион не успял да спре, ударил колата му и кадилакът избухнал в пламъци.

Настъпи мъртво мълчание. Дори близнаците вдигнаха невинни личица към двамата полицаи.

— Съпругът ми — едва чуто прошепна мама, — той не е... не е... мъртъв... нали?

— Госпожо — каза полицаят с червендалестото лице, — ужасно ми е неприятно, че трябва да ви съобщя лошата вест в такъв момент. — Той заекна и се огледа неловко. — Страшно съжалявам, госпожо... направихме всичко възможно, за да го измъкнем... но... той е починал на място, поне така каза лекарят.

Някой изпищя.

Не беше мама. В помръкналите ѝ очи се четеше ужас. Отчаянието изкриви красивите черти на лицето ѝ и то заприлича на мъртвешка маска. Взрях се в нея, исках да ѝ кажа, че това не е вярно. Не татко! Не и моят татко! Той не можеше да бъде мъртъв... не и той! Смъртта беше за старите, за болните... не за човек, така обичан, млад и желан като него.

Мама стоеше с посърнало лице и невиждащ поглед. Кършеше ръце и с всяка изминала секунда очите ѝ хлътваха все по-дълбоко и по-дълбоко.

Разплаках се.

— Госпожо, носим някои негови вещи. Събрахме, каквото успяхме.

— Вън! — изкрещях към полицаия. — Махайте се оттук! Това не е бил моят баща! Сигурна съм. Отишъл е да ни купи сладолед. Всеки момент ще си дойде. Махайте се оттук! — изтичах и взех да го удрям. Той се опита да хване ръцете ми, но в този момент Кристофър ме дръпна настрана.

— Моля ви — рече полицаият, — нека някой успокои това дете.

Мама ме притегли към себе си. Всички говореха шепнешком, а от фурната замириса на изгоряло.

Очаквах, че някой ще хване ръката ми и ще ми каже, че Бог никога не би взел живота на човек като татко, че всичко това е само лош сън, но никой не дойде. Кристофър се приближи към нас с мама и тримата се прегърнахме в мъката си.

В един миг Кристофър се обади с дрезгав глас:

— Ами ако това не е бил татко? Щом зеленият кадилак е лумнал в пламъци, как тогава са разбрали, че изгорелият е бил именно татко.

Дълбоки ридания задавиха мама, макар че от очите ѝ не се отрони и една сълза. Тя знаеше! Знаеше, че двамата полицаи казват истината.

Гостите ни наобиколиха и се помъчиха да ни утешат.



— Моите съболезнования, Корин, това наистина е ужасно...

— Да се случи точно на Крис.

— Дните ни са преброени... така е в живота, от мига, в който се раждаме, дните ни са преброени.

Това продължи дълго, дълго като сън. Но татко наистина беше мъртъв. Никога повече нямаше да го видим жив, само в ковчег, който щеше да се спусне в земята, а отгоре върху мраморен паметник щяха да стоят написани името му и двете дати — на раждането и смъртта му.

Огледах се наоколо, за близнаците, които бяха твърде малки, за да проумеят станалото. Някой ги бе отвел в кухнята и им приготвяше лека вечеря, преди да ги сложи да спят. Очите ми срещнаха погледа на Кристофър. Той не беше на себе си — с пребледняло лице и помръкнали от скръб очи.

Един от щатските полицаи беше отишъл до колата си и сега се връщаше с пакет предмети, които внимателно нареди върху малката масичка. Втренчих очи в нещата, които татко държеше в джобовете си: портфейла, който мама му бе подарила за Коледа, кожения му бележник и датник, ръчния му часовник, брачната халка. Всичко бе обгоряло.

Най-накрая донесоха и няколко плюшени играчки в пастелни тонове, очевидно за Кори и Кари. Червендалестият полицай каза, че били пръснати по магистралата — син слон с уши от розово кадифе и лилаво пони с червено седло и златни поводи, което сигурно е било за Кари. После дойде ред и на най-тъжните вещи — дрехите на татко, които бяха паднали от куфарите.

Познах костюмите, ризите, връзките, чорапите. Там беше същата вратовръзка, която му бях подарила за предишния му рожден ден.

— Някой ще трябва да идентифицира тялото — каза полицаят.

Вече нямаше никакво съмнение. Нашият баща никога нямаше да се върне вкъщи без подаръци за всички — дори на собствения си рожден ден.

Изтичах навън от стаята! Избягах от вещите, които разкъсваха сърцето ми и ми причиняваха повече болка, отколкото можех да понеса. Скрих се в задната градина и заудрях с юмруци по старото кленово дърво. Удрях, докато разкъравих ръцете си. После се хвърлих на тревата и заплаках — изплаках море от сълзи, заради татко, който

трябваше да живее. Плаках за нас, които трябваше да продължим да живеем без него. И заради близнаците, които още не бяха разбрали колко е добър. Когато сълзите ми пресъхнаха, а очите ми подпухнаха от плач, чух зад себе си тихи стъпки — беше мама.

Тя седна на тревата до мен и взе ръката ми. В небето грееха лунният сърп и милион звезди, подухваше лек ветреца, въздухът ухаеше на пролет.

— Кати — каза тя след дълго мълчание, — баща ти е горе на небето, гледа те и нали знаеш — той би искал да бъдеш смела.

— Той не е мъртъв, мамо!

— Късно е, Кати, приближава десет. Аз трябва да идентифицирам тялото на баща ти. Джим Джонстън предложи да ми спести болката, но аз трябва да свърша това самичка. Защото, как да ти кажа, на мен също ми е трудно да повярвам. Баща ти е мъртъв, Кати. Кристофър е в леглото си и плаче, а близнаците вече заспаха. Те не могат да разберат какво означава това „мъртъв“.

Тя ме обгърна с ръце и ме притисна към себе си.

— Хайде! — каза тя и ми помогна да стана. — Стига си стояла тук. Когато човек е съкрушен, не бива да стои сам. По-добре сподели скръбта си, вместо да я затваряш в себе си.

Очите ѝ бяха сухи — нямаше и сълза, но някъде дълбоко в себе си тя плачеше. Можех да отгатна това по тона ѝ, по мъката, пропила погледа ѝ.

След смъртта на татко дните ни се превърнаха в кошмар. Мислено упреквах мама, заедно всичко това ни бе сварило неподготвени. Тя не ни позволяваше да имаме домашни любимци, които често умират внезапно и донякъде ни подготвят за подобна загуба. Някой възрастен би трябвало да ни каже, че младите, красивите и обичаните също умират понякога.

Но как да упрекнеш жена, която бе престанала да говори, да се храни, да се облича? Тя не се интересуваше и от нас. Добре че любезни съседки идваха да ни носят храна. Къщата ни беше пълна с цветя и всевъзможни неща за ядене.

Идваха на тълпи — всички, които обичаха татко, които му се възхищаваха и го уважаваха, а аз бях изненадана, че има толкова

познати. Въпреки това ми ставаше ужасно неприятно, когато се случеше някой да попита как е умрял, а после добавяше колко е жалко млад човек като него да си отиде без време, докато толкова ненужни и болни хора продължават да живеят и да са в тежест на обществото.

От всичко това ми стана ясно, че съдбата е неумолим жътвар — винаги безмилостен и безразличен.

Пролетните дни отминаваха и лятото настъпваше. Скръбта, колкото и да бе силна, постепенно утихна и обичаният ни баща се разми в неясна сянка.

Мама продължаваше да бъде тъжна, сякаш вече бе забравила да се усмихва.

— Мамо — казах аз весело, опитвайки се да я ободря, — хайде да се преструваме, че татко е все още жив, че е в командировка и скоро ще се върне, ще пристъпи през прага и ще извика както преди: „Елате да ме цункате, ако ме обичате.“ Тогава всички ще се почувстваме по-добре, ще си мислим, че е жив, че живее там някъде, където не можем да го видим, но откъдето можем да го очакваме всеки момент.

— Не, Кати! — избухна мама. — Трябва да приемеш истината. Няма да намериш утеха в преструвките. Разбираш ли? Баща ти е мъртъв и душата му е на небето, а на твоята възраст вече трябва да знаеш, че никой още не се е върнал оттам. Всички ние, доколкото можем, ще трябва да се справяме без него. Това обаче не означава да избягаш от реалността, а да я посрещнеш лице в лице.

Тя стана от стола, отиде до хладилника и започна да изважда разни неща за закуска.

— Мамо... — попитах, този път по-внимателно, за да не я ядосам, — ще успеем ли да се справим без него?

— Ще трябва — отвърна тя с унил и равен тон.

— Сега ще трябва ли да ходиш на работа като госпожа Джонстън?

— Може би да, а може би не. Животът е пълен с изненади, Кати, а някои от тях са неприятни, както виждаш. Но помни, че в продължение на почти дванайсет години ти бе благословена да имаш баща, който те смяташе за нещо изключително.

— Защото приличам на теб — казах аз, изпитвайки все още някаква завист, че съм се родила след нея.

Тя ме погледна иронично и пак се зарови в претъпкания хладилник.

— Кати, ще ти кажа нещо, което преди не съм споменавала. На външен вид ти наистина приличаш на мен, когато бях на твоите години, но не и по характер. Ти си много по-агресивна и много по-решителна. Баща ти казваше, че си като майка му, а той обичаше майка си.

— Всеки обича майка си.

— Грешеш — каза тя със странно изражение, — има майки, които просто не можеш да обичаш, защото те не искат да бъдат обичани.

Извади бекона и яйцата от хладилника, а после се обърна и ме прегърна.

— Скъпа Кати, вие с баща ти бяхте много близки и сигурно сега той много ти липсва — повече, отколкото на Кристофър или на близнаците.

Изхлипах в обятията ѝ.

— Мразя бог, задето го прибра! Той трябваше да доживее дълбока старост. Няма да го има, когато започна да танцувам, нито когато Кристофър стане лекар. Сега, когато не е тук, сякаш всичко е без значение.

— Понякога — започна мама със строг глас — смъртта не е толкова ужасна, колкото си мислиш. Баща ти никога няма да бъде стар или немощен. Ще си остане завинаги млад. Ще го запомниш все такъв — млад, красив, силен. Кати, престани да плачеш, защото, както казваше баща ти, за всяко нещо си има причина и за всеки проблем — решение. Опитвам се да правя онова, което смятам, че е най-доброто.

Бяхме четири деца, плахи и неуверени, попарени от скръбта и загубата. Играехме си в задния двор, огрени от слънцето, без изобщо да подозираме, че скоро животът ни щеше да се промени така решително и така драматично, че думите „заден двор“ и „градина“ за нас щяха да станат синоними на рая и също така недостижими.

Един следобед, скоро след погребението на татко, стояхме в задния двор. Близнаците играеха в пясъчника с малки лопатки и кофички и си разговаряха на онзи език, който само те си разбираха. Кори и Кари бяха като едно цяло. Около себе си бяха издигнали стена,

така че бяха пазачи на всичките си тайни. Всеки имаше до себе си другия и това им беше достатъчно.

Времето за вечеря отмина. Макар че мама ни не ни повика, ние хванахме пухкавите ръце на близнаците и ги повлякохме към къщата. Мама бе седнала зад голямото бюро на татко и пишеше нещо, което, ако се съдеше по захвърлените наоколо листове, не ѝ се удаваше. Сбърчваше чело, често спираше, вдигаше очи и ги втренчваше в празното пространство пред себе си.

— Мамо — казах, — почти шест е. Близнаците започват да огладняват.

— Ей сега, ей сега — хладно отвърна тя. — Пиша на баба ви и дядо ви, които живеят във Вирджиния. Съседите са ни донесли храна, която ще стигне за седмица, така че пригответи нещо самичка, Кати.

Това беше първото ядене, което приготвих сама. Бях вече наредила масата, когато мама дойде да помогне.

Откакто татко го нямаше, тя все пишеше писма и ходеше някъде, като ни оставяше на грижите на съседката. Вечер мама седнаше зад бюрото на татко, разтваряше подвързаната в зелено книга и започваше да проверява сметките, свързани с домакинството ни. Нищо вече не беше както трябва. Сега ние с брат ми къпехме близнаците, преобличахме ги и ги слагахме да спят. После Кристофър отиваше в стаята си да учи, а аз — при мама с надеждата, че ще мога да я утеша.

След няколко седмици в отговор на многобройните писма до родителите си мама получи отговор. Още преди да отвори дебелия кремав плик, тя се разплака. Разряза го с нож, извади трите листа с треперещи ръце и ги изчете три пъти. Докато четеше, лицето ѝ се обля в сълзи, които размазаха грима ѝ и се застичаха на дълги бледи вадички по страните ѝ.

Щом взе пощата, тя ни повика от задния двор и сега ние четиримата се бяхме разположили на канапето във всекидневната. Докато я наблюдавах, забелязах как по нежното ѝ лице на дрезденска кукла се появи нещо студено, жестоко и решително. Полазиха ме студени тръпки, може би защото впи очите си в нас толкова настоятелно. Погледна към листовите, които държеше в треперещите си ръце, после към прозорците, сякаш там можеше да намери отговор на въпроса от писмото.

Държеше се много странно. Това ни притесни и ние притихнахме, защото вече бяхме достатъчно наплашени. Защо ли ни гледаше така странно?

Най-накрая тя се изкашля и започна да говори, но със студен глас, напълно различен от обичайната ѝ тиха и топла интонация.

— Най-накрая баба ви отговори на писмата ми — каза тя с леден глас. — Всички онези писма, които ѝ писах. Съгласна е да отидем да живеем при нея.

Чудесна новина! Точно това очаквахме да чуем. Но мама отново млъкна, само седеше и се взираше в нас. Какво ѝ ставаше? Сякаш не бяхме нейни деца, а четири непознати птички, накацали на въображаема, опъната пред взора ѝ жица.

— Кристофър и Кати, на четиринайсет и дванайсет години би трябвало да сте достатъчно големи, за да помогнете на майка си в тази безизходна ситуация. — Тя спря, вдигна ръка и започна нервно да си играе със зърната на огърлицата си, после тежко въздъхна. Изглеждаше, сякаш още малко и ще заплаче. Дожаля ми за клетата ни майка, останала без съпруг.

— Мамо — казах аз, — наред ли е всичко?

— Разбира се, миличка, разбира се — плахо се усмихна тя. — Баща ви, Бог да го прости, очакваше да живее до дълбока старост и да натрупа прилично състояние. Такъв му бе соят, умееше да прави пари и, ако имаше време, сигурно щеше да забогатее. Но трийсет и шест години не са възраст за умирање. Хората все си мислят, че точно на тях не може да им се случи нищо лошо. Никога не очакваме нито произшествията, нито смъртта. Ние с баща ви си мислехме, че ще остареем заедно и се надявахме да се радваме на внуци, а после да умрем в един и същи ден. Така никой от нас нямаше да остане сам и да скърби за другия.

Тя отново въздъхна:

— Трябва да ви призная, че живяхме доста нашироко и не без заеми. Харчехме още неспечелени пари. Не обвинявайте него — вината е изцяло моя. Той знаеше какво е бедност. Аз — не. Често ме укоряваше. Когато купихме тази къща, той каза, че имаме нужда само от три спални, но аз исках четири. Даже и четири ми се виждаха малко. Огледайте се наоколо — тази къща е с трийсетгодишна ипотека. Нищо

тук не е наше — нито тези мебели, нито тези коли, нито уредите в кухнята, нито пералнята — няма нищо, което да е изплатено.

Тя спря. Красивото ѝ лице стана тъмночервено, а погледът ѝ се местеше от предмет на предмет. Изящните ѝ вежди се извиха в болезнено притеснение.

— Макар и да роптаеше, този лукс допадна и на баща ви. Угаждаше ми, защото ме обичаше. Успях да го убедя, че луксозните вещи са абсолютно необходими и той се предаде, защото и двамата обичахме да откликваме на желанията си. Това беше едно от нещата, които ни свързваха.

Изражението ѝ се промени от спомените, после продължи с непознатия си за нас глас:

— Сега всичко това ще ни бъде отнето. Адвокатите го наричат възвръщане на собствеността. То се прави, когато нямаш достатъчно пари да изплатиш онова, което си купил. Това канапе например. Преди три години то струваше осемстотин долара. Останаха ни за изплащане още само сто долара, но въпреки това ще го вземат. Ние ще загубим всичко, за което сме плащали, но не сме доизплатили. Ще загубим не само мебелите и къщата, но и колите — всъщност всичко, освен дрехите и вашите играчки. Ще ми позволят да запазя халката си, а освен това съм скрила годежния си пръстен с диаманта, така че моля ви да го запазите в тайна.

Кои бяха тези „те“, никой от нас не попита. И през ум не ми мина. Не и тогава. А после вече нямаше значение.

Очите на Кристофър срещнаха моите. Напрягах се в желанието си да разбера, но още повече се обърквах. Вече потъвах, давех се в света на възрастните, където имаше смърт и дългове. Брат ми протегна ръка и взе моята, после успокоително стисна пръстите ми.

Изглежда бях като отворена книга, защото дори той, моят старши мъчител, потърси начин да ме утеши. Опитах да се усмихна, да не бъда онова треперещо и слабо същество, в което се бях смалила, защото „те“ щяха да ни вземат всичко. Не исках друго момиченце да живее в розовата ми стая, да спи в леглото ми, да си играе с миниатюрните ми кукли, сребристосивата ми музикална кутия.

Мама проследи разменените между нас погледи. Тя отново заговори. Беше станала по-приятна — такава, каквато си я знаехме.

— Не се разстройвайте толкова. Положението не е чак толкова лошо. Най-напред ви казах лошите новини, а сега е ред на добрите. Внимание! Няма да повярвате на онова, което ще ви кажа — моите родители са много богати. Не богаташи от средната класа, нито от висшата класа, а много, много богати! Отвратително, невероятно, зловещо богати! Живеят в огромна красива къща във Вирджиния — къща, каквато никога по-рано не сте виждали. Бях родена, израснах в нея и я познавам, но когато вие я видите, нашата ще ви се стори като колиба. Там ще живеем с майка ми и баща ми.

Направи ми предложението с едва доловима нервна усмивка, която не успя да разсее съмненията ми, породени от поведението ѝ. Не ми харесваше начинът, по който виновно гледаше встрани, когато се опитвах да уловя погледа ѝ. Помислих си, че сигурно Крис нещо.

Но нали ми беше майка.

Татко го нямаше.

Взех Кари в скута си и притиснах малкото ѝ топло телце към себе си. Пригладих влажните златисти къдрици, които падаха върху изпъкналото ѝ чело. Притвори очи, а устните ѝ се разтвориха като напъпила роза. Погледнах Кори, който се бе облегал на Кристофър.

— Близнаците са уморени, мамо. Трябва да вечерят.

— После ще имаме предостатъчно време за вечеря — отсече нетърпеливо тя. — Трябва да си стегнем багажа, защото довечера ще пътуваме. Близнаците ще вечерят, докато си подреждаме нещата. Нещата и на четиримата трябва да се съберат само в два куфара. Ще вземете само любимите си дрехи и любимите си играчки. Като стигнем там, ще ви купя други. Кати, ти подбери дрехите и играчките на близнаците, без които не могат. Но не прекалявай, можем да носим само четири куфара, а само аз имам нужда от два.

О, Боже! Значи наистина трябваше да тръгнем и да изоставим всичко! При това само с два куфара за мен, за брат ми и близнаците. Та само парцаливата ми кукла Ан щеше да напълни единия куфар! Как можех да оставя най-любимата си кукла, онази, която татко ми подари, когато бях на три години? Разплаках се.

И така, седяхме стреснати и ококорено гледахме мама. Това, изглежда, я изнерви, защото тя скочи и започна да крачи из стаята.

— Вече ви казах, че родителите ми са изключително богати — тя хвърли изпитателен поглед към нас с Кристофър, а после бързо се



извърна, за да скрие лицето си.

— Мамо — каза Кристофър, — притеснява ли те нещо?

Учудих се, че може да попита такова нещо, след като беше повече от очевидно, че всичко не е наред.

Дългите ѝ стройни крака се виждаха през цепката на ефирната черна роба. Дори в скръбта си, облечена в черно, тя пак беше красива, особено премрежените ѝ неспокойни очи. Обичах я, о, как я обичах тогава!

Всички я обичахме.

— Скъпи мои — започна тя, — какво може да не е наред, когато човек живее в прекрасен дом, като този на родителите ми? Родена съм там, израснах там, с изключение на годините, когато бях на училище. Това е огромна, прекрасна къща, която те продължават да разширяват, макар че Бог ми е свидетел, вече имат предостатъчно стаи.

Тя се усмихна, но в усмивката ѝ имаше нещо неестествено.

— Но преди да се запознаете с вашия дядо, моя баща — трябва да знаете нещо. — Тук тя отново заекна и се усмихна мрачно. — Преди години, когато бях на осемнайсет, извърших нещо, което дядо ви не одобри, както и майка ми, но тя и без друго няма да ми остави нищо, така че не влиза в сметките. Затова баща ми ме лиши от наследство. Вашият татко любезно наричаше това „отклонение от правия път“. Той винаги се изразяваше деликатно.

Отклонение от правия път ли? Какво всъщност означаваше това? Не можех да си представя, че мама е в състояние да направи нещо толкова лошо, че баща ѝ да се обърне срещу нея.

— Да, мамо, напълно разбирам какво имаш предвид — обади се Кристофър. — Направила си нещо, което твоят баща не е одобрил, и затова, вместо да размисли, е наредил на адвоката си да заличи името ти в завещанието му, така че сега ти няма да наследиш нищичко от несметното му богатство, когато той се пресели на онзи свят. — Той се ухили, доволен, че знае повече от мен. Той винаги знаеше всичко, защото непрекъснато четеше. Навън обаче той беше точно толкова палаво и необуздало дете, колкото и всяко друго в квартала. Но въпреки, далеч от телевизора, брат ми беше като книжен червей.

Разбира се, беше прав.

— Да, Кристофър. Няма да получа нищо от богатството на дядо ти, когато той умре, нито вие от мен. Заради това и трябваше да

изпратя толкова много писма, преди да получа отговор от майка ми. — Тя отново се усмихна, този път с горчива ирония. — Но тъй като съм единствената наследница, надявам се да успея отново да спечеля доверието му. Имах двама братя, по-големи от мен, но те загинаха при злополуки и сега аз съм единствената наследница. — Тя спря да се разхожда нервно. Докосна с ръка устните си, поклати глава, а после добави дрезгаво: — Ще ви кажа и още нещо — истинското ви фамилно име не е Долангенгър, а Фоксуърт. Фоксуърт е много важна фамилия във Вирджиния.

— Мамо! — възкликнах уплашена. — Законът позволява ли да си смениш името и да впишеш фалшиво в акта за раждане?

Гласът ѝ стана нетърпелив.

— За Бога, Кати, имената могат законно да се променят. Така или иначе, името Долангенгър си е наше. Баща ви е взел това име от дедите си. Той смяташе, че това име е забавно и подхожда на целта.

— Каква цел? — попитах аз. — Защо татко е трябвало да си сменя лесното име Фоксуърт с дългото и труднопроизносимо Долангенгър?

— Кати, уморена съм! — каза мама и се отпусна в близкия стол. — Имам толкова работа, толкова много формалности за уреждане. Скоро ще разберете всичко. Ще ви обясня. Кълна се, че ще бъда напълно откровена, но нека първо си отдъхна.

О, какъв ден само! Най-напред научаваме, че някакви тайнствени „те“ ще ни вземат всички вещи, дори къщата, а после разбираме, че дори фамилното ни име не е съвсем наше.

Сгушени в скутовете ни, близнаците вече дремеха, но те и без това не можеха нищо да разберат. Дори аз, която бях на дванайсет години, не проумявах защо мама не се радва, че се връща у дома при родителите си, които не бе виждала цели петнайсет години. Тайнствените баба и дядо, за които още преди смъртта на татко мислехме, че са покойници. Едва днес научихме за двама чичовци, които бяха загинали при нещастни случаи. Изведнъж ми мина през ума, че нашите родители са живели и преди да са имали деца, така че в края на краищата ние не бяхме толкова важни.

— Мамо — бавно започна Кристофър, — това за чудесната ти, величествена къща във Вирджиния звучи добре, но на нас ни харесва тук. Приятелите ни са тук, всички ни познават, обичат ни и, ако питаш

мен, аз не искам да се местя. Защо не се видиш с адвоката на татко и да го помолиш да намери начин да останем и да запазим мебелите и къщата си?

— Да, мамо, моля те, нека останем тук — намесих се и аз.

Мама стана рязко от стола си и прекоси стаята! Падна на колене пред нас.

— Сега ме слушайте — нареди тя, като хвана ръката на брат ми и моята и ги притисна към гърдите си. — Много мислих как можем да останем тук, но това е невъзможно, защото нямаме пари за месечните сметки, нито имам необходимите умения, за да печеля достатъчно и да издържам четири деца и себе си. Погледнете ме — каза тя и разпери широко ръце — изглеждаше така уязвима, красива и безпомощна. — Какво съм аз? Едно хубаво, ненужно украшение, което винаги е разчитало, че ще има мъж, който да се грижи за него. Нищо не умея. Дори на машина не мога да пиша. Хич ме няма с аритметиката. Мога само да бродирам красиви дантели и да плета, но от това пари не се печелят. А без пари не се живее. Не любовта върти света, а парите. Баща ми има повече пари, отколкото може да изхарчи, и само един жив наследник — мен. След като някога ме обичаше повече от синовете си, сега сигурно ще съумея да спечеля неговата обич. Тогава той отново ще ме впише в завещанието си и аз ще наследя всичко! Той е на шейсет и шест години и сърцето му е зле. Според писмото на майка ми вашият дядо ще изкара най-много два-три месеца. В това време аз трябва да го очаровам и да го накарам да ме обикне както преди, а когато умре, цялото му богатство ще бъде мое! Мое! Наше! И повече никога няма да мислим за пари. Ще бъдем свободни да отидем, където си пожелаем. Свободни да пътуваме, да купуваме каквото пожелаем! Не говоря за милион — два, а за много повече, за милиарди! Хората, които имат толкова много пари, обикновено притежават банки, самолети, хотели, универсални магазини, кораби. Не можете да си представите каква империя контролира вашият дядо, дори сега, когато е на смъртния си одър. Той умее да печели пари. До каквото се докосне, превръща го в злато.

Сините ѝ очи заблестяха. Слънцето обагреше косата ѝ с диамантени лъчи. Тя вече се виждаше приказно богата.

— Деца, можете ли да си представите всичко това? Разбирате ли смисъла на огромното количество пари? Светът и всичко в него са

ваши! Власт, влияние, уважение. Повярвайте ми, скоро отново ще спечеля сърцето на баща ми. Щом ме погледне, веднага ще разбере, че тези петнайсет години, през които сме били разделени, са били пропилены. Той е стар и болен. Винаги стои на първия етаж в една малка стая до библиотеката и край него денонощно дежурят сестри. Но само собствената плът и кръв имат значение, а аз съм единственото същество, което той оставя след себе си. За една нощ ще го подготвя да срещне внуците си — четири красиви деца, безупречни във всяко отношение — и той непременно ще ви обикне. Повярвайте ми, така ще стане. Обещавам, че ще направя всичко, което поиска от мен. Заради живота ми, заради всичко, което за мен е свято и скъпо, а това са децата, родени от любовта ми към вашия баща, аз отново ще стана наследница на невероятно богатство, а чрез мен и всички ваши мечти ще се сбъднат.

Зяпнах. Не подозирах тази сила у нея. Извърнах очи към Кристофър — той я гледаше с недоверие. Близнаците сладко спяха. Нищо не бяха чули.

Щяхме да живеем в къща като дворец с предани като роби слуги. Цар Мидас щеше скоро да умре и парите му щяха да станат наши, както и целият свят. Светът на баснословно богатите. Щях да бъда като принцеса.

Защо ли още тогава някак не се почувствах щастлива?

— Кати — каза Кристофър, широко и щастливо усмихнат, — сега вече ще можеш да станеш балерина. Не че талант се купува с пари, но докато дойде времето да улегнем, поне ще може да се позабавляваме.

Не можех да взема сребристата музикална кутия с розовата балерина, защото беше скъпа и влизаше в списъка от ценни вещи за „тях“.

Не можех да взема със себе си почти нищо от татко, освен малкия пръстен с полускъпоценния камък във формата на сърце.

И както каза Кристофър, очакваше ни безкраен празник. Веселия, игри, гости, богатство, къща като палат, пълна със слуги, и

гараж, пълен с коли. Кой е предполагал, че мама произхожда от такова семейство? Защо татко ѝ даваше да харчи разточително, след като едно писмо до вкъщи би било достатъчно?

Влязох в стаята си и отворих музикалната кутия. Розовата балерина застана в позиция арабеск и мелодията звънна: „Танцувай, танцувай, балерино...“

Можех да я открадна, ако имаше къде да я скрия.

Сбогом, стая в розово и бяло. Сбогом, малко бяло легло с балдахин на точки, където съм лежала с морбили, заушка, лещенка.

Сбогом, тате, защото като замина, няма да мога да си представям как сядаш на леглото и ми държиш ръката. Наистина не искам да тръгна, тате. Предпочитам да остана и да запазя спомена за теб.

— Кати — мама стоеше на вратата, — не плачи! Стаята си е стая. Ще има да живееш още в много стаи, така че побързай, опаковай си багажа и нещата на близнаците.

Преди да умреш, ще има да живееш в хиляди стаи, прошепна тих глас в ухото ми... и аз му повярвах.

## НА ПЪТ КЪМ БОГАТСТВОТО

Докато мама приготвяше багажа, ние с Кристофър напъхахме дрехите и няколко играчки в два куфара. В ранния вечерен здрач пристигнахме с такси на гарата. Тръгнахме, без да се сбогуваме приятелите си, и затова ни беше мъчно. Не знам защо трябваше да постъпим така, но мама настояваше. Оставихме велосипедите си в гаража, както и всичко останало, което беше твърде тежко и не можеше да се носи.

Влакът пътуваше с грохот в звездната нощ, отправен към някакво далечно планинско имение във Вирджиния. Минавахме покрай притихнали градове и села, покрай самотни ферми, чиито осветени правоъгълници бяха единственият знак, че съществуват. Ние с брат ми не искахме да спим, за да не пропуснем нещо навън, пък и толкова неща трябваше да споделим. Най-вече за онази величествена, богатата къща, където щяхме да живеем охолно, да се храним в златни съдове и да ни обслужва облечена в ливреи прислуга. Надявах се да имам собствена прислужница, която да подрежда дрехите ми, да приготвя ваната, да реше косата ми и да се изправя на крака при всяка моя команда. Аз обаче нямаше да съм твърде строга с нея. Щях да бъда добра господарка, за каквато всяка прислужница мечтае — освен ако се случеше да счупи нещо, на което държа!

Сега, като се връщам мислено назад към онова пътуване с влака, разбирам, че това бе нощта, в която започнах да раста. *Когато спечелиш нещо, трябва и да загубиш нещо.*

Докато умувахме с брат ми как да изхарчим парите, които ни очакваха, едър, оплешивяващ кондуктор влезе в купето ни и с възхищение огледа мама от главата до петите, после каза:

— Госпожо Патерсън, след петнайсет минути ще пристигнем на вашата гара.

Защо я нарече „госпожо Патерсън“? Не можех да проумея. Отправих въпросителен поглед към Кристофър, който също

изглеждаше смутен.

Очите на мама широко се отвориха и в тях ясно се четяха уплаха и объркване. От кондуктора погледът ѝ се премести към нас с Кристофър, а после към спящите близнаци. Очите ѝ плувнаха в сълзи, тя извади кърпичка и ги попи. След това въздъхна тежко.

— Да, благодаря ви — каза тя на кондуктора, който продължаваше да я гледа с възхищение. — Не се безпокойте, ще се приготвим за слизане.

— Госпожо — каза той със загрижен тон и погледна джобния си часовник, — три часът сутринта е. Ще ви чака ли някой?

— Всичко е наред — увери го мама.

— Госпожо, навън е съвсем тъмно.

— И със завързани очи мога да намеря пътя към къщи.

Добродушният кондуктор не остана много доволен.

— Уважаема госпожо — каза той, — до Шарлотсвил има един час път с кола. Оставяме ви сам-самички. Докъдето поглед стига, къща не се вижда.

За да пресече по-нататъшни въпроси, мама му отвърна рязко:

— Ще ни чакат. — Странно как умееше да преобразява лицето си в такова високомерно изражение, което след това изчезваше, сякаш го махаше като шапка.

Пристигнахме на гарата, която сякаш беше на края на света. Никой не ни чакаше.

Беше непрогледен мрак и както кондукторът ни беше предупредил, наоколо не се виждаше никаква къща. Сами в нощта, стояхме и махахме на кондуктора, застанал на стъпалата на влака. Изражението на лицето му показваше, че е недоволен, задето оставя „госпожа Патерсън“ и четирите ѝ сънени деца да чакат някого с кола. Огледах се и не видях нищо друго, освен ръждясал ламаринен покрив, подпрян на четири дървени стълба, и полусчупена зелена пейка. Това беше нашата гара. Докато гледахме след изчезващия в мрака влак, дочухме едно скръбно изсвирване, сякаш пожелание за добър път.

Навред се бяха ширнали поля и ливади. Откъм гората зад гарата се чу странен шум. Подскочих уплашено, а Кристофър се изсмя.

— Бухал — каза той, — а ти помисли, че е призрак, нали?

— Хайде, стига глупости! — смъмри ни мама. — Защо шептите? Наоколо няма никого. Само ниви с пшеница, овес и малко ечемик,

фермерите от околността доставят пресни продукти за богатшите, които живеят на хълма.

Хълмовете наоколо приличаха на шарени, издути юргани, разчертани на квадрати от стройно подредени в редица дървета. Нарекох ги нощни стражи, но мама каза, че така засадените дървета служат за преграда срещу вятъра и задържат големите снежни преспи. Като чу това, Кристофър се оживи. Той обичаше зимните спортове, но не бе и помислял, че в южен щат като Вирджиния може да вали сняг.

— О, да, тук вали сняг — кимна мама. — Гарантирам. Намираме се в подножието на планината Блу Ридж и тук става много студено — също като в Гладстон, само дето лятото е по-топло, а нощите са прохладни, така че без одеяло не може. А сега се налага да побързаме, защото ни чака път. Трябва да пристигнем преди зазоряване, когато стават слугите.

— Защо? — запитах аз. — И защо онзи кондуктор те нарече „госпожа Патерсън“?

— Кати, сега нямам време да ти обясня. Трябва да вървим. — Тя вдигна двата тежки куфара и енергично ни подкани да я следваме. Ние с Кристофър взехме на ръце заспалите близнаци.

Тръгнахме подир мама по неравния път, който извиваше между скали, дървета и храсталаци. Вървахме дълго. Двамата с Кристофър се изморихме, станахме раздражителни, искаше ни се да седнем и си починем, отново да сме в Гладстон — у дома.

— Събудете близнаците! — отсече мама, — нека повървят малко. — Учудени от тази раздражителност, двамата с Кристофър се спогледахме.

От онова, което ни бе разказала, излизаше, че този наш дядо трябва да е доста своенравен старец. Шейсет и шест ми се виждаше дълбока старост, а човек на прага на смъртта не можеше да храни злоба към единственото си живо дете — дъщеря, която той някога бе обичал силно. Трябваше да ѝ прости, за да почива в мир. Щом веднъж успееше да го спечели, тя щеше да ни заведе при него. И той щеше веднага да обикне близнаците. Ами то случайни хора в магазините се спираха, за да ги погалят. Дядо щеше да разбере колко е умен Кристофър! Пълен отличник! А най-забележителното беше, че на него не му се налагаше да учи, както например правех аз. Всичко му се



удаваше с лекота. Поглеждаше страницата и я запечатваше в ума си. Как само му завиждах.

Аз също имах способности. За разлика от Кристофър винаги се съмнявах и все ми се струваше, че има нещо нередно. Знаехме малко за този непознат дядо, но от късчетата информация вече имах представа, че не е от хората, които лесно прощават — не, щом за цели петнайсет години се бе отрекъл от любимата си дъщеря. И все пак, възможно ли бе да е толкова неумолим, че да не се подаде на маминия чар? Съмнявах се. Бях я виждала да говори с татко по парични въпроси и той винаги отстъпваше. Само една целувка, прегръдка, нежно погалване и той засилваше, усмихваше се, съгласяваше се.

— Кати — обади се Кристофър, — не гледай така угрижено. — Той беше вечният оптимист — виждаше всичко в розово, никога не униваше, не се съмняваше, не изпадаше като мен в лошо настроение.

Послушахме съвета на мама и събудихме близнаците. Сложихме ги да стъпят на земята и им казахме, че трябва да вървят, задърпахме ги, а те хленчеха и протестираха.

— Не искам никъде да отивам — подсмърчаше Кари. — Не обичам да ходя из горите по тъмно!

Кори се разплака още по-силно.

— Не обичам да ходя из горите, когато е тъмно! — пищеше Кари, като се опитваше да изскубне ръчичката си от мен. — Отивам си къщи! Пусни ме, Кати, пусни ме!

Кори започна да вие по-силно.

Кристофър пусна ръката на Кори и изтича напред, за да помогне на мама с двата тежки куфара, а аз повлякох дърпащите се назад близнаци.

Въздухът беше хладен и остър. Въпреки че мама наричаше този район хълмист, тъмните високи очертания в далечината наподобяваха планини. Взрях се в дълбокия кадифен свод на небето. Обсипалите го звезди ми приличаха на замръзнали снежинки — или по-скоро на онези ледени сълзи, които щях да изплача в бъдеще? Защо ми се струваше, че ме гледат със съжаление и ме карат да се чувствам малка и объркана като мравка? Надвисналото над мен небе, макар и красиво, ме изпълваше със странно предчувствие за нещо лошо. Знаех, че при други обстоятелства бих могла да обикна тази природа.

Най-накрая стигнахме до група представителни къщи, сгущени по стръмния склон на хълма. Крадешком се приближихме до най-голямата и най-величествената от тях. Мама тихо ни каза, че домът ѝ се нарича „Замъкът Фоксуърт“ и е на повече от двеста години!

— Има ли наблизо езеро, където могат да се карат кърки и да се плува? — попита Кристофър. — Тук май не става за ски — има твърде много дървета и скали.

— Да — каза мама, — има едно езерце на около четиристотин метра — и го посочи с ръка.

Обиколихме огромната къща почти на пръсти. Щом стигнахме до задната врата, една възрастна жена ни отвори. Вероятно ни бе видяла, че идваме, защото отвори вратата още преди да почукаме. Промъкнахме се вътре като среднощни крадци. Тя не каза и дума за добре дошли. Дали пък това не беше някоя от прислужниците? Вероятно.

Озовахме се в тъмната къща и тя ни подбутна да вървим по една стръмна и тясна задна стълба, без да ни позволи дори за миг да спрем и да огледаме огромните стаи, които само зърнахме с крайчеца на очите си, докато ги прекосявахме. Преведе ни през много коридори, край безброй затворени врати, докато накрая стигнахме до някаква крайна стая. Отвори вратата и ни направи знак да влезем. Бяхме доволни, че нощното пътуване бе свършило. Намирахме се в голяма спалня, осветявана от една лампа. Тежки тъкани завеси покриваха двата високи прозореца. Възрастната жена, облечена в сива рокля, се обърна, огледа ни и с известно усилие затвори тежката врата.

Тя заговори и аз се стреснах.

— Права си, Корин. Имаш хубави деца.

Вместо да ни зарадва, тази похвала вся мраз в сърцата ни. Гласът ѝ беше студен и безстрастен. Веднага усетихме нейната неприязън, независимо от ласкателството. Не бях сгрешила в преценката си и следващите ѝ думи го потвърдиха:

— Дали обаче са интелигентни? Дали нямат никакви скрити увреждания, които не се забелязват от пръв поглед?

— Не, нямат! — извика мама дълбоко засегната, както бях и аз. — Децата ми са свършени и физически, и умствено. Сама можеш да се увериш! — Тя се втренчи в старицата, после клекна и взе да съблича Кари, която дремеше права. Аз се заех с Кори, а Кристофър

сложи куфара върху едно от големите легла, отвори го и извади две жълти пижамки.

Докато преобличах Кори, не свалях очи от високата едра жена, за която вече предполагах, че е нашата баба. Огледах я от горе до долу и установих, че не е чак толкова стара, колкото ми се бе сторило в началото. Косата ѝ — в наситен стоманеносин цвят и гладко опъната назад — правеше очите ѝ да изглеждат дръпнати като на котка.

Носът ѝ приличаше на орлова човка, раменете ѝ бяха широки, а устата ѝ като тясна цепка. Там, където започваше високото семпло деколте на роклята от сива тафта, имаше брошка. Беше напълно лишена от топлота и нежност — дори гърдите ѝ сякаш бяха два хълма от бетон. Очевидно, че с нея нямаше да можем да си играем така, както бяхме правили с родителите си.

Никак не ми хареса. Искях да си отида вкъщи. Устните ми затрепериха. Щеше ми се татко да е жив. Как можеше жена като тази да роди такова ласкаво създание като нашата майка? От кого мама бе наследила красотата и жизнерадостния си дух? Опитах се да преглътна сълзите си. Мама се наведе над близнаците и целуна пламналите им страни, а ръката ѝ нежно махна къдриците от челата им, след което издърпа завивките до брадичките им.

— Лека нощ, скъпички — прошепна тя нежно.

Непоколебимо изправена като скала наред стаята, бабата поглеждаше с неприкрито неодобрение ту към близнаците, ту към нас с Кристофър. Не разбирах защо изражението ѝ бе така свирепо.

— Двете ти по-големи деца не могат да спят в едно легло! — каза тя.

— Но те са още малки — избухна мама. — Майко, ти никак не си се променила. Главата ти е все така пълна с отвратителни, подозрителни мисли! Кристофър и Кати са още деца!

— Деца ли? — изсумтя тя. — Така си мислехме и ние с баща ти за теб и твоя получичо!

Гледах с широко отворени очи ту едната, ту другата. После преместих поглед към брат ми. Сякаш възрастта му се бе стопила и той стоеше уязвим и безпомощен като нищо неразбиращо дете.

Мама така се ядоса, че чак пребледня.

— Щом мислиш така, тогава им дай отделни стаи и отделни легла! Бог ми е свидетел, че в тази къща поне стаи има предостатъчно!

— Невъзможно — срязва я баба с леденостуден глас. — Това е единствената спалня с баня, където съпругът ми няма да чува, когато ходят над главата му или като пускат водата в тоалетната. Ако са разделени и пръснати из целия втори етаж, тогава той, пък и слугите, ще чуват шума от стъпките и гласовете им. Доста мислих по този въпрос. Това е единствената сигурна стая.

Сигурна стая ли? Всички ние щяхме да спим в една стая?! В огромна, богаташка къща с двайсет, трийсет, четирийсет стаи ние щяхме да стоим в една! Като размислих обаче, реших, че не бих искала да бъда сама в стая в тази гигантска къща.

— Сложи двете момчета в едното легло, а двете момчета в другото — нареди бабата.

Мама взе Кори, премести го и така определи реда занапред. Момчетата — в леглото до врата на банята, а ние с Кари в другото, което беше до прозорците.

Старицата обърна строгия си настойчив поглед към мен, а после и към Кристофър.

— А сега слушайте — изкомандва ни тя. — От вас, по-големите, ще зависи малките да стоя тихо и вие двамата ще отговаряте за спазването на правилата, които ще наложа. Винаги помнете, че ако дядо ви научи, че сте тук горе, тогава той ще изхвърли всички ви без пукнат цент, но преди това ще ви накаже, задето ви има. Ще поддържате стаята чиста и подредена, както и банята, сякаш никой не живее тук. И ще мирувате: няма да викате, да плачете, да тичате и да думкате по пода. След като ние с майка ви излезем от стаята тази вечер, аз ще заключа вратата след себе си. Защото няма да ви оставя да се разхождате из стаите в другите части на къщата. До деня, в който дядо ви умре, вие ще стоите тук, все едно че ви няма.

О, Боже! Стрелнах мама с поглед. Това не можеше да бъде вярно! Тя ни лъжеше, нали? Говореше тези отвратителни неща просто за да ни сплаши. Приближих се до Кристофър и цялата треперееща се притиснах в него. Бабата се намръщи и бързо се отдръпна. Опитах се да погледна мама, но тя наведе глава, а раменете ѝ се тресяха, сякаш плачеше.

— Не се притеснявайте — обърна се мама към нас. — Повярвайте ми. Една нощ, само една нощ, а после моят баща ще ви посрещне както подобава в къщата си, за да живеете в нея като в своя.

После тя хвърли гневен поглед към майка си, която стоеше неумолима и отблъскваща.

— Майко, имай малко жалост и състрадание към децата ми. Помни, че са и твоя плът и кръв. Те са много добри деца, но все пак имат нужда да играят, да тичат и вдигат шум. Нима очакваш да си говорят шепнешком? Не бива да заключваш тази стая. Заключи вратата в дъното на коридора. А защо да не използват цялото северно крило за себе си? Зная, че не държите на тази по-стара част от къщата.

Бабата енергично поклати глава:

— Корин, аз вземам решенията тук, не ти. Мислиш ли, че мога ей така да заключа вратата към това крило, без прислугата да се чуди защо? Всичко трябва да остане както си е било. Те разбират защо държа заключена тази стая — тук е стълбището към тавана и не искам да си навират носовете, където не им е работа. Всяка сутрин, преди готвачът и прислужниците да са влезли в кухнята, ще донасям храна и мляко на децата. Тук, в северното крило, никога не се влиза, с изключение на последния петък на всеки месец, когато основно го почистват. В тези дни децата ще се крият на тавана, докато прислужниците приключат работа. А преди да влязат те, аз ще проверям всичко, за да се убедя, че не са оставили нещо, което да ги издава.

Мама отново възрази:

— Това е невъзможно! По-добре заключи вратата в дъното на коридора.

Бабата скръцна със зъби.

— Корин, дай ми време. По-късно ще намеря някакъв предлог, за да забраня на слугите изобщо да влизат в това крило, дори за почистване. Но трябва да действам внимателно, за да не събудя подозренията им. Те не ме обичат и веднага ще се разприказват пред баща ти. Разбираш ли? Затварянето на това крило не може да съвпадне с твоето завръщане, Корин.

Мама кимна и се предаде. Двете с бабата продължаваха да заговорничат, докато ние с Кристофър вече заспивахме. Този ден сякаш нямаше край. Така ми се искаше да се вмъкна и да се свия в леглото до Кари, да се сгуша и да потъна в сладка забрава там, където проблемите не съществуваха.

Накрая, тъкмо когато ми се струваше, че никога няма да се сети, мама каза, че двамата с Кристофър сме много изморени и ние отидохме да се съблечем в банята, преди да си легнем.

Мама дойде при мен и притисна топлиите си устни към челото ми. Изглеждаше изморена и загрижена, а погледът ѝ бе мрачен. В ъгълчетата на очите ѝ проблясваха сълзи. Защо пак плачеше?

— Заспивай — каза тя с дрезгав глас. — Не се тревожи. Не обръщай внимание на това, което току-що чу. Веднага щом баща ми ми прости онова, което направих, той с отворени обятия ще приеме внуците си — единствените внуци, които ще доживее да види.

— Мамо — намръщих се аз, — защо плачеш?

Тя избърса сълзите си и направи опит да се усмихне.

— Кати, опасявам се, че ще имам нужда от повече време, за да спечеля привързаността и одобрението на баща ми.

— Повече ли?

— Да, няколко дни, може би дори седмица. Просто не зная точно колко... но няма да продължи дълго. Бъди сигурна — нежната ѝ ръка приглади косата ми назад. — Скъпа моя Кати, баща ти много те обичаше, аз също много те обичам. — Тя отиде при Кристофър, за да целуне челото му и да погали косата му, но какво му прошепна, не чух.

Преди да излезе, се обърна към нас:

— Починете си добре, а утре ще гледам да дойда колкото е възможно по-скоро. Знаете какви са плановете ми. Трябва отново да измина пеш разстоянието до гарата и да взема друг влак до Шарлотсвил, където ме чакат двата куфара, а утре рано сутринта ще дойда тук с такси и ще се промъкна да ви видя, когато мога.

Бабата я побутна през отворената врата, но мама се извърна, за да ни погледне:

— Моля ви, бъдете добри — каза тя. — Дръжте се прилично. Не вдигайте шум. Слушайте баба ви и не ѝ давайте повод да ви наказва. Моля ви, накарайте и близнаците да слушат и да не плачат за мен. Забавлявайте ги, докато донеса играчки. Ще се върна утре, а докато ме няма, ще мисля за вас, ще се моля за вас, ще ви обичам.

— Ще дойда рано утре сутринта — каза бабата, преди да избута мама в коридора, а после заключи вратата.

Страшно беше да си заключен — деца, оставени сами. Ами какво щеше да стане, ако избухнеше пожар? Пожар. Винаги мислех за

пожари и как да избягам. Щом трябваше да стоим заключени тук, никой нямаше да ни чуе, ако започнем да викаме за помощ. Кой ли можеше да ни чуе в тази далечна, забранена за влизане стая на втория етаж, където никой не идваше повече от веднъж на месец.

Благодаря на Бога, че това беше временно — една нощ. А след това, утре, мама ще се сдобри с нашия умиращ дядо.

Бяхме сами. Заключени. На тъмно. Около нас, под нас, тази огромна къща приличаше на чудовище, което ни бе погълнало в своята паст.

Спеше ми се, ала тишината ме потискаше. Кристофър я наруши и двамата започнахме да обсъждаме положението шепнешком.

— Тази баба едва ли е толкова жестока, колкото изглежда — рече той.

— Искаш да кажеш, че не е приятна старица? Тя е адски огромна. Колко ли е висока?

— Боже мой, трудно е да се каже. Може би е метър и осемдесет и около деветдесет килограма.

— Според мен два метра и двеста кила.

— Кати, престани да преувеличаваш. Престани да правиш от мухата слон. Разбери, че това е просто една стая в една голяма къща, и няма нищо страшно. Трябва да прекараме тук една нощ, преди мама да дойде.

— Кристофър, чу ли какво каза бабата за някакъв получичо? Разбра ли какво искаше да каже?

— Не, но предполагам, че мама ще ни обясни всичко. Хайде, помоли се и заспивай.

Станах от леглото, коленичих и сплетох ръце под брадичката си. Затворих очи и започнах да се моля — помолих се на Бога да помогне на мама.

— И, Боже, моля те, не позволявай на дядото да бъде жесток като съпругата си.

После, уморена и съсипана от многото емоции, скочих обратно в леглото, притиснах Кари до гърдите си и заспах.

## КЪЩАТА НА БАБАТА

Зад тежките завеси, които ни бе забранено да отваряме, денят настъпи пълен с неизвестности. Кристофър стана пръв, протегна се и ми се ухили.

— Добро утро, рошло — каза той. Косата му стърчеше на всички страни. Не зная защо Бог бе дарил него и Кори с къдриви коси, а нас с Кари — с леко чупливи. Като всяко истинско момче, разбира се, той полагаше неимоверни усилия да изправя къдриците си, докато аз се надявах те да се озоват на моята глава.

Седнах и огледах стаята, която беше около пет на пет метра. Беше голяма, но с двете двойни легла, масивния скрин, големия шкаф, двата тапицирани стола, тоалетката между предните прозорци и табуретката към нея, плюс махагоновата маса с четири стола, тя изглеждаше малка и претъпкана. Между леглата имаше масичка с лампа, с което лампите ставаха общо четири. На пода бе постлан избелял ориенталски килим със златисти ресни. Сигурно някога е бил красив, но сега изглеждаше стар и износен. Тапетите бяха кремави с тънки бели черти, а кувертюрите на леглата — от тежка златиста материя. На стените висяха три картини, от които можеха да ти се изправят косите. Страховити демони преследваха голи хора из подземни пещери, оцветени в червено. Невиждани чудовища лакомо поглъщаха други, наполовина захапани нещастници, чиито крака още стърчаха от усти, пълни с лиги и дълги остри зъби.

— Това според представите на някои хора представлява адът — информира ме моят всезнаещ брат. — Обзалагам се, че милата ни баба сама е окачила тези репродукции, за да ни покаже какво очаква непокорните. Прилича ми на Гоя — рече той.

Брат ми знаеше всичко. Искаше да стане лекар, но и художник. Рисуваше добре с молив, с водни бои, с маслени бои, с каквото му падне. Биваше го за всичко, само дето не умееше да се грижи за себе си.

Щом понечих да вляза в банята, Кристофър скочи и ме изпревари. Смутени от шума, Кари и Кори се събудиха едновременно.



Седнаха, прозяха се, разтъркаха очи и се огледаха наоколо. После Кари се обади с нетърпящ възражение глас:

— Тук не ми харесва!

В това нямаше нищо чудно. Кари винаги е имала собствено мнение. Дори преди да проговори, тя знаеше какво харесва и какво не. За нея средно положение нямаше — тя или мразеше, или обичаше. Когато беше доволна, чуруликаше като щастливо птиче. Лошото бе, че чуруликаше по цял ден, без да спира. Кари говореше на куклите и чашките, на мечетата и на всички играчки.

Кори беше напълно различен. Докато тя непрекъснато бърбореше, той седеше и слушаше. Госпожа Симпсън казваше за него, че е „тиха вода“, която пък била най-дълбока. Все още не зная какво имаше предвид, освен че някои хора са по-загадъчни и те карат да се чудиш какво ли крият в себе си.

— Кати — обади се малката ми сестричка, — чу ли, че тук не ми харесва?

При тези думи Кори изпълзя от леглото си, скочи в нашето, хвана сестра си и силно я прегърна, а изпълнените му със страх очи бяха широко отворени. С обичайния си сериозен тон той попита:

— Как се озовахме тук?

— Снощи с влака. Не си ли спомняш?

— Не, не помня.

— Прекосихме гората под лунна светлина. Беше много приятно.

— Къде е слънцето? Още ли е нощ?

Слънцето беше зад завесите, но не смеех да кажа на Кори, за да не ги дръпне. Не знаех как да постъпя.

В този миг обаче някой започна да бърка в ключалката и по този начин ми спести отговора. Бабата внесе в стаята голям поднос с храна, покрит с бяла кърпа. Побърза да ни обясни, че не може цял ден да търчи нагоре-надолу по стълбите с тежки подноси в ръце. Щяла да го прави само веднъж на ден, защото иначе слугите щели да се усъмнят.

— Занапред вероятно ще използвам кошница за пикник — каза тя и постави подноса на масичката. Обърна се и ме погледна, сякаш аз отговарях за храната. — Ти трябва да разпределиш храната така, че да стигне за целия ден. Раздели я на три — беконът, яйцата, препеченият хляб и кашата за закуска, сандвичите и горещата супа в термоса за обяд, а печеното пиле, картофената салата и зеленият фасул за вечеря.

За десерт има плодове, а ако сте тихи и добри, вечерта може да ви донесе сладолед или торта. Никакви шоколади и бонбони, за да не получите кариес. Докато дядо ви е жив, няма да видите зъболекар.

Напълно облечен, Кристофър беше излязъл от банята, стоеше и наблюдаваше бабата, която съвсем спокойно говореше за смъртта на своя съпруг.

— След всяко ядене си мийте зъбите — продължи тя, — косите ви трябва да са добре сресани, да сте чисти и спретнати. Не обичам мръсни и сополиви деца.

Докато говореше, носът на Кори започна да тече. Взех скришом една кърпа и го избърсах. Горкият Кори, той страдаше от сенна хрема, а тя пък мразеше сополанковци.

— В банята да се държите прилично! — рече бабата и хвърли изпитателен поглед към нас с Кристофър, който стоеше облегал на вратата на банята. — Момчета и момичета никога не бива да използват банята заедно.

Цялата пламнах. За какви ни смяташе тя?

После ни каза нещо, което след това щеше да повтаря като развалена грамофонна плоча:

— И запомнете, че Бог вижда всичко. Той ще види лошото, което вършите зад гърба ми, и той ще ви накаже тогава, когато аз не мога. — Извади от джоба на роклята си лист хартия. — Тук съм написала правилата, които трябва да спазвате, докато сте в моя дом. — Тя остави списъка върху масата, каза ни да го научим наизуст и тръгна да излиза, но... не. Насочи се към стенния гардероб, който още не бяхме отваряли. — Деца, зад тази врата, в дъното на гардероба има малка врата, която води към обширния таван. Там можете да тичате, да играете и да вдигате шум, но в разумни граници. Никога обаче не бива да се качвате горе преди десет часа сутринта. До десет прислужниците са на втория етаж и могат да ви чуят, като тичате. След десет им е забранено да остават на втория етаж. През последния петък от всеки месец ще се качвате на тавана много рано и ще седите тихо, без да говорите или да тътрите краката си. Ясно ли е? — Тя ни изгледа настойчиво. Ние с Кристофър кимнахме. Близнаците стояха като вцепенени. Обясни ни, че в петък ще проверява стаята и банята, за да е сигурна, че не сме оставили някакви следи.

След това излезе и ни заключи отвън.

Въздъгнахме с облекчение.

Опитах се да представя всичко това като игра.

— Кристофър Дол, назначавам те за баща!

Той се изсмя и каза саркастично:

— Така ли? Е, като глава на семейството искам да ви кажа, че отсега нататък ще ми прислужвате като на крал. Съпруго, като моя подчинена и робиня, сложи масата, разпредели храната в чиниите, пригответи трапезата за твоя господар и повелител.

— Какво каза?!

— Отсега нататък аз съм твой повелител и трябва да изпълняваш нарежданията ми, каквито и да са те.

— А ако откажа? Тогава какво ще направиш, господарю?

— Не ми харесва тонът ти. Липсва му почтителност!

— Тра-ла-ла, ку-ку! Денят, в който започна да говоря почтително с теб, Кристофър, ще бъде денят, в който пораснеш три метра и половина, луната изгрее по пладне, виелица извие срещу храбър рицар, яхнал еднорог и облечен в снежнобели бляскави доспехи, със зелена драконова глава, забучена на копие то му. — След това хванах ръчичката на Кори и гордо я поведох към банята, без да обръщаме внимание на клетия Кори, който непрекъснато викаше, че трябва да пишка.

— Моля те, Кати. Нека да вляза! Няма да гледам!

Като излязохме, вярвате или не, Кристофър беше преоблякъл Кори. А най-смайващото беше, че Кори вече нямаше нужда от тоалетната.

— Защо? — попитах аз. — Само да си се изпуснал в леглото.

Без дума да отрони, Кори посочи към една голяма синя ваза.

Доволен от себе си, Кристофър се облегна на скрина и скръсти ръце на гърдите.

— Трябва да знаете, че при нужда можете да не обръщате внимание на мъжете. Ние не клечим като вас, жените. При спешни случаи всеки малък съд може да ни свърши работа.

Преди да седнем да закусваме, трябваше да изпразня синята ваза и да я изплакна. Действително не беше лоша идея да държим вазата до Кори.

Разположихме се край масичката, предназначена за игра на карти. За да виждат какво ядат, близнаците седнаха върху прегънати на

две възглавници. И четирите лампи бяха светнати, но въпреки това да закусваш в полуздрач действаше потискащо.

— Развесели се, мрачна муцуно — обърна се към мен непредсказуемият ми по-голям брат. — Аз само се пошегувах. Не че ми трябва робиня, но много ми харесваш, когато си ядосана.

Кари само погледна пържените яйца и бекона и започна да хленчи:

— Ние не обичаме бекон с яйца! Обичаме овесени ядки! Не искаме гореща и мазна храна. Искаме овесена каша със стафиди!

— Слушай ме сега — рече новият им наставник. — Ще ядеш каквото има и ще престанеш да мрънкаш. Разбра ли? Храната не е гореща, храната е студена. Можеш да отделиш мазнината. Тя и без друго е замръзнала.

Докато се огледам, Кристофър бе излапал своята студена, мазна храна заедно с изстиналата препечена филийка. По неизвестна за мен причина близнаците изядоха закуската си без повече мърморене. Изпитах неприятното усещане, че послушанието им няма да продължи дълго. Може би в момента бяха впечатлени от твърдостта на големия им брат, но как ли щеше да е занапред?

Наядохме се, аз грижливо наредих чиниите върху подноса и едва тогава си спомних, че бяхме забравили да си кажем молитвата. Скупчихме се край масата, наведохме глави и допряхме дланите си.

— Боже, прости ни, че ядохме, без да се помолим за твоето разрешение. Моля те, не казвай на бабата. Вече няма да правим така. Амин. — След като свършихме, подадох на Кристофър списъка с нещата, които можехме или не можехме да правим. Той беше старателно написан на машина с главни букви.

Брат ми започна със списъка на забраните. Сви устни, като много умело имитираше омразната ни баба. Добре очертаните му устни изглеждаха жестоки и сполучливо наподобяваха нейната строгост.

— Първо — зачете той със студен и равен глас, — винаги трябва да сте напълно облечени. — Той прочете думата „винаги“ по такъв начин, че тя наистина прозвуча като забрана.

— Второ: никога не произнасяйте Божието име напразно и винаги казвайте молитвите си преди ядене. И ако аз не съм в стаята, за да проверя дали спазвате това правило, можете да сте сигурни, че отгоре той слуша и гледа.

Трето: никога не трябва да дърпате завесите, нито пък да надничате през прозорците.

Четвърто: никога не ме заговаряйте, преди аз да се обърна към вас.

Пето: поддържайте стаята винаги чиста и подредена, а леглата — оправени.

Шесто: никога не трябва да стоите без работа. Всеки ден отделяйте по пет часа, за да учите, а през останалото време развивайте способностите си с подходящи занимания. Ако случайно имате някакви умения или таланти, трябва да ги развивате, а ако нямате — четете Библията.

Ако не можете да четете, тогава гледайте Библията и се опитвайте да попиете чрез чистотата на мислите си значението на Бога и неговите пътища.

Седмо: мийте зъбите си всеки ден след ядене и вечер преди лягане.

Осмо: само да разбере, че използвате банята заедно, а не отделно момичета и отделно момчета, ще ви съдере кожата от бой.

Сърцето ми се сви. Боже, що за баба е това?

— Девето: трябва да проявявате скромност и сдържаност в поведението, речта и мислите си.

Десето: не трябва да пипате срамните си части, да ги разглеждате в огледалото или да мислите за тях дори когато се миете.

Единайсето: не бива да ви занимават лоши, грешни или лъстиви мисли. Пазете се от всичко, което може да ви поквари.

Дванайсето: не се заглеждате в хора от другия пол, освен ако не е абсолютно необходимо.

Тринайсето: онези от вас, които могат да четат, а се надявам те да са поне двама, трябва да се редуват и да четат на глас от Библията най-малко една страница всеки ден, така че двете по-малки деца да се поучат от напътствията на Бога.

Четиринайсето: всеки ден трябва да се къпете, да почиствате ваната и да поддържате банята в безупречен вид.

Петнайсето: всеки от вас, включително и близнаците, трябва да наизустява поне по един цитат от Библията всеки ден. Аз ще ви изпитвам.

Шестнайсетото: трябва да изядете храната, която ви донасям, до последната троха. Грехота е да се хвърля храна, когато толкова много хора в света умират от глад.

Седемнайсетото: не се разхождайте из спалнята само по нощница или пижама дори когато отскачате до банята. Винаги трябва да сте прилично загърнати. Държа всички, които живеят под този покрив, да се държат скромно и почтително.

Осемнайсетото: когато влизам в стаята ви, трябва да стоите мирно с прибори до тялото ръце, а не да стискате юмруци в мълчаливо негодувание. Очите ви не бива да срещат моите и не се надявайте, че ще спечелите приятелството, съжалението, любовта или пък съчувствието ми. Невъзможно е. Нито дядо ви, нито аз можем да изпитваме чувства към неблагоприятни от Бога.

Ооо! Това действително бяха тежки думи! Кристофър спря да чете, по лицето му премина отчаяние, което той бързо заличи с усмивка, щом очите му срещнаха моите. Пресегна се, погъделичка Кари, а после дръпна носа на Кори, за да ги разсмее.

— Кристофър! — извиках разтревожено. — От начина, по който го е написала, се вижда, че мама никога няма да спечели благоволенieto на баща си. Още по-малко пък той ще иска да ни види! Но защо? Какво сме му направили? Когато мама е изпаднала в немилост и той я е лишил от наследство, ние дори не сме били родени! Защо ни мразят?

— Спокойно — рече Крис, а очите му пробягаха по списъка. — Не приемай тези неща толкова на сериозно. Тя е вироглава и побъркана. Никой умен човек като дядо ни не може да споделя идиотските идеи на съпругата си, иначе как би могъл да спечели милиони долари?

— Може би той не е спечелил парите, а ги е наследил.

— Мама каза, че е наследил нещо, но го е увеличил стотици пъти, така че би трябвало да има поне малко мозък в главата си. Но, изглежда, си е взел за съпруга змия-пепелянка. — Той се усмихна и продължи да чете.

— Деветнайсетото: когато влизам в стаята ви, не бива да ме гледате с неуважение, защото Бог е над нас и може да прочете мислите ви. Съпругът ми е решителен човек и никой досега не го е побеждавал. Той разполага с цяла армия от лекари, сестри, техници и апаратура,

които го крепят, и не си мислете, че някакво си сърце може да пречупи волята на човек, направен от стомана.

О! Мъж от стомана е здрава опора за всяка съпруга. Очите му вероятно също са сиви, твърди и стоманеносиви, защото както собствените ни родители го бяха доказали, хората, които си приличат, се привличат.

— Двайсет — прочете Кристофър, — не бива да скачате, викате, крещите или да говорите на висок глас, за да не ви чуят слугите от долния етаж. Трябва да носите гуменки и никога обувки с твърди подметки.

Двайсет и първо: не хабете тоалетна хартия и сапун. Ако задръстите тоалетната, ще трябва да използвате гърнета, които ще намерите на тавана, а майка ви ще ги изпразва.

Двайсет и второ: момчетата, както и момичетата да си перат дрехите във ваната. Майка ви ще се грижи за спалното бельо и хавлиените кърпи. Долните чаршафи ще се сменят веднъж седмично, а ако някое дете ги изцапа, тогава ще наредя на майка ви да донесе гумени чаршафи и ще набия детето, което не се е научило да посещава тоалетната.

Въздъгнах и прегърнах Кори, който изхлипа, като чу това.

— Не се бой! Тя никога няма да узнае. Ако се случи да направиш беля, ще намерим начин да я прикрием.

Кристофър продължи да чете:

— Заключение: това не са неща, които трябва или не трябва да правите, а само предупреждение. После е написала: Навярно се досещате, че когато се наложи, ще допълня този списък в съответствие с наблюденията си. Не си мислете, че можете да ме измамите, да се подигравате с мен или да се шегувате за моя сметка, защото тогава наказанието ви ще бъде толкова жестоко, че телата и душите ви ще носят белезите от него цял живот, а гордостта ви окончателно ще бъде сломена. И отсега нататък запомнете, че в мое присъствие не бива да споменавате името на баща си по никакъв повод, а аз самата няма да поглеждам детето, което най-много прилича на него.

Свърши. Хвърлих въпросителен поглед към Кристофър, защото не разбрах какво означава последният абзац. Очевидно татко бе причината, поради която мама е била лишена от наследство, а сега и мразена от родителите си.

Дали Кристофър разбираше, че щяхме да стоим заключени тук горе много дълго време?

О, Боже, о, Боже, о, Боже! Няма да издържа и седмица.

— Кати — каза брат ми спокойно, — толкова ли сме грозни и противни в очите на нашата баба? Тя е лъжкиня и измамница. Едва ли мисли така. — Той сгъна листа и го хвърли към тоалетката. — Трябва ли да вярваме на една възрастна жена, която сигурно е побъркана, или трябва да вярваме на жената, която ни обича, която познаваме и в която имаме доверие? Мама ще се погрижи за нас. Тя знае какво прави, можеш да си сигурна в това.

Да, той беше прав, разбира се. Трябваше да вярваме на мама, а не на онази луда старица с острия поглед и кривата, сякаш изрязана с нож уста, нито на нейните идиотски идеи.

Дядото скоро щеше да се поддаде на маминия чар и ние, щастливи и засмени, щяхме да поемем надолу по стълбите, облечени в най-хубавите си дрехи. Щом ни видеше, той щеше разбере, че не сме нито грозни, нито глупави. А кой знае, може би някой ден щеше да дари внуците си и с малко любов.



## ТАВАНЪТ

Вече минаваше десет сутринта.

Онова, което бе останало от дневния ни запас храна, сложихме на най-хладното място в стаята — под високия скрин. Прислужниците вече със сигурност бяха почистили стаите в другото крило на горния етаж и би трябвало да са слезли долу, така че в следващите двацет и четири часа нямаше да имат достъп до този етаж.

На нас, разбира се, ни беше омръзнало да стоим все в тази стая и изгаряхме от нетърпение да излезем вън от нея. Двамата с Кристофър хванахме близнаците за ръка и тихо пристъпихме към килера, където се намираха двата все още пълни с дрехи куфара.

Брат ми хвана Кори за ръка, а аз — Кари и четиримата се запътихме към тъмните, тесни и стръмни стъпала. Стените на стълбището бяха толкова близо една до друга, че раменете ни почти ги докосваха.

Ето го!

И преди се бяхме качвали на таван. Та кой не е? Но такъв не бяхме виждали!

Стояхме като вкаменени и не вярвахме на очите си. Огромен, мрачен, мръсен и прашен, таванът сякаш нямаше край. Стените в дъното се намираха толкова далеч, че изглеждаха размити, като в омара. Беше мрачно, във въздуха се носеше застоялата миризма на стари, ненужни вещи и в маранята от прах всичко сякаш се движеше и блещукаше, особено в по-тъмните и отдалечени кътчета.

Подът бе покрит с широки дъски — меки и прогнили. Докато напредвахме предпазливо, под краката ни се разбягаха малки буболечки. На тавана бяха струпани толкова много мебели, че с тях спокойно можеха да се обзаведат няколко къщи. Имаше още гърнета и кани, сложени в големи легени — може би двацет или трийсет комплекта. Виждаше се и нещо голямо и кръгло, направено от дърво, което приличаше на вана, стегната с железни обръчи. Представете си само — да пазят подобна вана!

Всичко, представляващо някаква ценност, бе покрито с чаршафи, посивели от натрупалата се прах. По гърба ми полазиха тръпки. Завитите мебели ми заприличаха на зловещи призраци, чиято история не исках да науча.

Покрай едната стена бяха наредени стари, тапицирани с кожа сандъци, с месингови ъгли и тежки ключалки. Всеки бе облепен с пътнически етикети. Сигурно бяха обиколили света, и то по няколко пъти! Огромни като ковчези сандъци!

Гигантски гардероби стояха изправени в мълчалива редица покрай отсрещната стена. Отворихме ги и видяхме, че са пълни със стари дрехи: униформи и на Съюза, и на Конфедерацията, което ни накара да се замислим.

— Дали нашите деди са били толкова нерешителни, че не са знаели на коя страна да застанат по време на Гражданската война, а, Кристофър?

— Казва се „войната между северните и южните щати“ — отвърна той.

— Или са били шпиони?

— Нямам представа.

Тайни, навсякъде тайни! Ах, ако можехме да намерим някакви дневници!

— Виж тук! — каза Кристофър и издърпа вълнен мъжки костюм в бледокремаво с ревери от кафяво кадифе, елегантно обточени със сатен в същия цвят. Изтупа го. Въпреки че костюмът бе посипан с нафталин, от него се разхвърчаха молци.

Ние с Кари изпищяхме.

— Не се излагайте — присмя ни се. — Това са само безобидни молци. Всъщност ларвите са онези, които ядат плата и правят дупките.

Изобщо не ме интересуваше. Гадините са си гадини, независимо дали са възрастни или бебета. Не разбирах защо този проклет костюм го бе заинтригувал толкова много, нито пък защо трябваше да изследваме шлица на панталона, за да разберем дали едно време мъжете са използвали ципове или копчета.

— Господи! — най-накрая промърмори той с досада. — Каква мъка да разкопчаваш копчета всеки път.

Това си беше негово мнение.

Според мен хората едно време наистина са знаели как да се обличат.

Стъписана от огромния таван, Кари се разплака.

— Тук е горещо, Кати!

— Да, миличко.

— Това място не ми харесва.

Погледнах Кори — оглеждаше се наоколо уплашен и се притискаше в мен. Хванах близнаците и започнахме да разглеждаме тавана. Имаше много неща: камари от стари книги, потъмнели от времето търговски тефтери, канцеларски бюра, две пиана, радиоапарати, фонографи, мукавени кутии, пълни с ненужни труфила, клетки за птици и стойки към тях, гребла, лопати, снимки в рамка на странно бледи и болнави на вид хора — сигурно наши роднини. Някои имаха светли коси, други — тъмни. Очите на някои бяха проникателни, жестоки, непоколебими, на други — тъжни, замислени, изпълнени с копнеж, безнадеждни, празни, но изобщо, кълна се, изобщо не видях щастливи очи. Някои се усмихваха, но повечето гледаха сериозно. Особено ми хареса едно момиче на около осемнайсет години. Имаше плаха, загадъчна усмивка като на Мона Лиза, само че беше по-красиво. Пазвата му се издуваше под набрания корсаж и привличаше погледа, което накара Кристофър да подметне:

— Фигура като пясъчен часовник. Виждаш ли тънката талия, закръглените бедра, големите гърди? С фигура като тази можеш да спечелиш състояние.

— Ти си бил много наясно — подхвърлих. — Това не е естествената женска форма. Тя просто е стегната в корсет. Затова едно време жените са припадали толкова често и са ги свестявали с амоняк.

— Абе, не можеш да пристегнеш нагоре онова, което нямаш. — Той отново погледна младата жена. — Знаеш ли, струва ми се, че тя прилича на мама. С друга прическа и модерни дрехи тя щеше да бъде същинска мама.

Ха! Мама не би се измъчвала с телена клетка с дантели.

— Но това момиче е само хубаво — рече Кристофър в заключение, — а мама е красива.

Тишината на огромното помещение беше така дълбока, че чувахме туптенето на сърцата си. И все пак щеше да е интересно да преровим всеки сандък и всяка кутия, да изпробваме всички тези

миризливи, невероятни дрехи и да си фантазираме какво ли не. Но беше много горещо и задушно. Смущаваше ме странният начин, по който брат ми ме наблюдаваше. Приблужи се до мен, хвана ръката ми и каза също като татко:

— Кати, всичко ще се оправи. Зад всичко това, което ни изглежда така сложно и загадъчно, сигурно се Крис някакво много просто обяснение.

Бавно се извърнах към него, изненадана, че иска да ме утеши, а не да ми се подиграе.

— Защо мислиш, че бабата мрази и нас? Защо трябва и дядото да ни мрази? Какво всъщност сме направили?

Той вдигна рамене, объркан като мен. Хванати за ръце, продължихме да разглеждаме тавана. Дори несвикналите ни очи различаваха къде е била пристроявана старата къща. Дебели, квадратни, прави греди разделяха тавана на отделни части. Помислих си, че ако пообиколим наоколо, все ще намерим място, където се диша спокойно и въздухът е чист.

Близнаците се разкихаха от прахта и поискаха да си тръгваме.

— Вижте какво — каза им Кристофър, когато близнаците започнаха да се оплакват, — може мъничко да откrexнем прозорците, колкото да влиза чист въздух. От двора едва ли ще се забележи. — Пусна ръката ми, изтича напред и запрескача кутии, сандъци и мебели.

— Погледнете какво намерих! — извика той ненадейно. — Да знаете само какво открих!

Очаквахме да видим нещо по-интересно от една най-обикновена стая — истинска стая с измазани стени. Без да е била боядисвана, тя имаше истински таван, а не само греди. С петте чина, обърнати към друг по-голям чин отпред, тя приличаше на класна стая. Черни дъски висяха по трите стени над ниските етажерки, пълни с избелели и прашни томове, които Кристофър — вечният търсач на познанието — трябваше веднага да провери, като лазеше на четири крака и четеше заглавията на глас. При вида на книги забравяше всичко друго. За него те бяха бягство в други светове.

Взех да разглеждам малките чинове, върху които бяха издълбани имена и дати: Джонатан, 11 год., 1864 г., Аделаида, 9 год., 1879 г. О, колко е стара тази къща! Те вече са станали на прах, но бяха оставили имената си, за да покажат, че и тях някога са ги изпращали тук горе. Но

защо родителите са карали децата си да учат на тавана? Та нали са били желани деца, а не мразени от своите баба и дядо.

Едно старо люлеещо се конче с липсващо кехлибарено око се разклати едва забележимо. Жълтата му опашка висеше проскубана, но като го видя, Кори извика радостно. Веднага се покатери на олющеното червено седло:

— Дий, дий, конче!

— И аз искам да яздя! — проплака Кари. — Къде е моето конче?

Качих я на седлото зад Кори. Тя обви кръста му с ръце, започна да се смее и да размахва крака, сякаш препуска все по-бързо и по-бързо.

Отидох да разгледам старите книги, от които Кристофър не можеше да откъсне поглед. Разлистих една, но по страниците ѝ се разбягаха буболечки. Изпуснах я и изпищях. Мразех буболечките и всякакви гадинки.

Това мое момичешко поведение разсмя Кристофър. Каза ми, че прекалявам с превземките си. Близнаците стискаха поводите на подскачащия мустанг и ме гледаха смаяни. Нали майките не пицяха при вида на няколко буболечки.

— Кати, ти си на дванайсет и е време да пораснеш. Никой не се плаши от книжни червеи. Буболечките са част от живота. Ние, хората, сме само господарите, върховните властелини. Ако питаш мен, тази стая съвсем не е лоша, просторна е, с големи прозорци, с книги и играчки за близнаците.

Е, да — ръждясал червен вагон с липсващо колело и една счупена зелена тротинетка. Страхотно!

Изтичах до таванските прозорци и се покачих върху една кутия, за да стигна до високия перваз. Нямах търпение да зърна дърветата, тревата, цъфналите цветя, да погледна навън, където беше слънчевата светлина, където летяха птици, където беше истинският живот. Но видях само черен покрив от аспидни плочки, който се простираше под прозорците и закриваше гледката надолу. Зад него се показваха върховете на дърветата, а отвъд тях — околните планини, обгърнати в синя мъгла.

Кристофър се изкатери до мен, погледна и рече:

— И все пак отгук се виждат небето и слънцето, птиците и самолетите, а нощем ще съзерцаваме луната и звездите. Това ще бъде

нашето развлечение до деня, в който се махнем оттук.

Той спря, очевидно за да си припомни нощта, в която пристигнахме — няма бе снощи?

— Обзалагам се, че ако оставим отворен прозорец, може да долети някой бухал. Винаги ми се е искало да си имам бухал.

— Боже, защо точно бухал?

— Бухалите могат да си въртят главата в кръг. Ти можеш ли?

— Аз не искам.

— Но и да искаше, никога не би могла.

— Нито пък ти!

— Искам котенце — проплака Кари и протегна ръце и тя да погледне навън.

— Аз пък искам кученце — обади се Кори, преди да надникне през прозореца. Но бързо забрави за кученцето и започна да повтаря напевно: — Навън, навън, Кори иска навън. Кори иска да си играе в градината. Кори иска да се люлее.

Кари взе да му приглася. Тя също искаше да излезе навън в градината при люлките, при това беше далеч по-настойчива от Кори.

— Защо не можем да излезем? Не ни харесва ту-у-ук! Къде е мама? Къде е слънцето? Къде са цветята? Защо е толкова топло?

— Вижте какво — каза им Кристофър, — представете си, че сме навън. Защо да не се полюееете тук, вместо в градината. Кати, хайде да потърсим наоколо въже.

Открихме въже в един стар сандък, пълен с всевъзможни вехтории. Очевидно Фоксуъртови не изхвърляха нищо — складираха боклуците си на тавана. Може би се страхуваха, че някой ден може да обеднеят и тези вещи отново да им потрябват.

Кристофър изгуби няколко часа, за да направи люлките, и дори рискува живота си, за да ги окачи, а когато слезе и сложихме близнаците да се люлеят, задоволството им не продължи повече от три минути.

И тогава се започна. Първа се обади Кари.

— Изведете ни оттук. Не ни харесват тези люлки! Не ни харесва тук вътре. Това място е ло-о-ш-о-о.

Едва спряла и започна Кори:

— Да излизаме, да излизаме, искаме навън. Изведете ни навън! Навън! — Търпение, трябваше да се заредя с търпение, да се държа

като възрастна и да не плача само защото и на мен ми се искаше да изляза навън.

— Престанете! — скара се Кристофър на близнаците. — Нали си играем, а всички игри си имат правила. Основното правило на тази игра е да стоим вътре и да не шукваме. Хленченето и плачът са забранени. — Тонът му стана по-нежен, когато погледна мръсните им лица, по които се стичаха сълзи. — Представете си, че това е градина под синьото небе, над главите ви са листата на дърветата и слънцето грее ярко. А когато слезем долу, онази стая ще бъде нашият дом.

Той ни се усмихна със странна усмивка.

— Когато станем богати като Рокфелер, никога повече няма да идваме нито на този таван, нито в стаята долу. Ще живеем като принцове и принцеси.

— Мислиш ли, че Фоксуъртови имат толкова много пари, колкото Рокфелер? — недоверчиво попитах аз. Божичко, невероятно! Ще можем да си позволим всичко. И все пак, и все пак се чувствах ужасно неспокойна... тази баба, нещо в нея, в начина, по който се отнасяше към нас, сякаш нямахме право на живот, силно ме тревожеше. Думите, които бе изрекла, бяха ужасни: „Вие сте тук, но все едно, че ви няма.“

Тършувахме из тавана и с неохота изучавахме вехториите, когато нечий стомах изкъркори. Погледнах часовника си. Точно два.

— Време за обяд — весело извиках.

Заслизахме по стълбите в колона по един.

Още от най-ранна възраст бяхме приучени да не сядаме на масата, без да сме безупречно чисти, а и понеже наблюдателните очи на Бог бяха приковани в нас, ние щяхме да съблюдаваме всички правила, за да му доставим удоволствие. Е, нямаше да обидим очите на Бога, ако сложехме Кори и Кари заедно във ваната, след като бяха произлезли от една утроба, нали? Кристофър пое Кори, докато аз слагах шампоан на Кари, а след това я изкъпах, облякох и разресах копринената ѝ коса и я усуках около пръстите си, за да се навие на масури, които завързах със зелена сатенена панделка.

Никого нямаше да обидим, ако Кристофър ми говореше, докато се къпех, а пък и все още не бяхме възрастни. Не беше същото като да използваме банята заедно. Мама и татко не виждаха нищо лошо в голотата, но докато си миех лицето, строгото и безкомпромисно

изражение на бабата проблесна пред очите ми. Тя наистина щеше да си помисли, че това е неморално.

— Не трябва повече да правим това — казах аз на Кристофър. — Тази баба, тя може да ни спипа и тогава ще си помисли, че вършим нещо лошо. — Той кимна, сякаш това нямаше значение, но сигурно бе видял нещо в лицето ми, защото се приближи до ваната и ме обгърна с ръце. Как бе разбрал, че имам нужда от рамо, на което да си поплача? Точно това и направих.

— Кати — взе да ме успокоява той, — не преставай да мислиш за бъдещето и всичко, което ще бъде наше, когато станем богати. Винаги съм искал да бъда дяволски богат, за да мога да си поживея безгрижно, но само за известно време, защото татко казваше, че всеки трябва да бъде полезен за обществото и аз бих искал да дам своя дял. Но докато съм в колежа и медицинската академия, мога малко да помързелувам, а след това ще си плюя на ръцете.

— Аха, разбирам. Искаш да направиш всичко, което един бедняк не може да си позволи. Е, ако това е твоето желание — давай! Онова, което искам аз обаче, е кон. През целия си живот съм искала пони, но сега вече съм твърде голяма за пони. Така че трябва да е кон. Междувременно, разбира се, ще си проправям пътя към славата и богатството като най-добрата примабалерина в света. Ясно ти е, че танцьорите добре си похапват, защото иначе ще станат само кожа и кости. Затова аз ще ям по четири килограма сладолед всеки ден, а един ден от седмицата ще ям само сирене — всички видове сирена със солени хрускави бисквити. Освен това искам много, много нови дрехи, всеки ден от годината — различни. След еднократно обличане ще ги раздавам, след това ще ям сирене с бисквити, и накрая — сладолед. А излишните тлъстини ще свалям като танцувам.

Той галеше мокрия ми гръб, а когато се обърнах да видя профила му, изглеждаше замечтан и изпълнен с копнеж.

— Виж, Кати, това кратко време, през което ще бъдем затворени тук, няма да е чак толкова лошо. Хайде да помолим мама да ни донесе шах. Винаги съм искал да се науча да играя шах. Можем и да четем, което е най-хубавото нещо. Мама няма да ни остави да скучаем. Ще ни донесе нови игри. Тази седмица ще се изниже неусетно. — И той се усмихна. — Моля те, престани да ме наричаш Кристофър. Не искам да ме бъркат с татко. Отсега нататък съм само Крис, става ли?



— Дадено, Крис — отвърнах аз. — Но бабата... Какво мислиш, че ще направи тя, ако ни хване заедно в банята?

— Ще ни направи на пух и прах и един Господ знае какво още.

И все пак, когато вече излязох от ваната, му казах да не гледа. Той и без друго не гледаше.

Облечени в чисти дрехи, седнахме да изядем сандвичите си с шунка и да изпием изстиналата зеленчукова супа от малкия термос, а след това и млякото. Обедът без сладкиши беше нещо скучно.

Крис постоянно поглеждаше часовника си. Вероятно щеше да мине още много време, преди мама да се появи. След като се наобядвахме, близнаците взеха неспокойно да шарят наоколо. Бяха станали раздразнителни и само ни хвърляха навъсени погледи. Крис се запъти към ученическата стая горе, за да вземе книги за четене, и аз тръгнах след него.

— Не! — викна Кари. — Не отивай на тавана! Не ми харесва там горе. Не ми харесва и тук. Нищо не ми харесва. Не искам ти да си ми майка, Кати. Къде е истинската ми майка? Къде отиде тя? Кажи й да се върне и да ни пусне да отидем на пясъчника. — Тя се спусна към вратата за коридора и завъртя топката, а после запищя като уплашено животно. През цялото време крещеше, че иска мама да дойде и да я изведе от тази мрачна стая.

Изтичах, за да я взема в ръцете си, а тя продължаваше да рита и да се дере. Беше като дива котка. Крис сграбчи Кори, който се втурна да защити близначката си. Не ни оставаше нищо друго, освен да ги сложим на едно от големите легла и с помощта на някоя приказка да се опитаме да ги приспим. Облени в сълзи, близнаците ни гледаха сърдито.

— Нощ ли е вече? — скимтеше Кари, пресипнала от плач и рев за майка си. — Така ми се иска да дойде мама. Защо не идва?

— „Зайчето Питър“ — казах аз и взех любимата книга с приказки на Кори, в която на всяка страница имаше цветни рисунки и това вече я правеше хубава книга. Лошите книги нямаха картинки. Кари обичаше „Грите прасенца“, но Крис трябваше да чете като татко — да грухти и да говори с глас, дебел като на вълка. А аз пък не бях сигурна, че ще успее.

— Нека Крис отиде на тавана, за да потърси книга за четене, а през това време аз ще ви почета от „Зайчето Питър“. Нека видим дали

Питър ще успее да се промъкне в градината на фермера, за да се налага с моркови и зеле. И ако заспите, докато чета, приказката ще завърши в съня ви.

След пет минути близнаците спяха. Обзе ме топло чувство и сърцето ми се сви за дребосъците, които действително се нуждаеха от пораснала, а не от дванайсетгодишната майка. Благодарях на Бога, че нямаше дълго да останем заключени тук, защото какво щях да правя, ако те се разболееха? А какво щеше да стане, ако се случеше произшествие, падане, счупена кост? Дали отвратителната баба щеше да дойде тичешком, ако задумкам по затворената врата? Тук нямаше телефон. Кой щеше да ме чуе в това отдалечено и забранено крило?

## БОЖИЯТ ГНЯВ

Тази първа вечер мама влезе в стаята с изпънати и сковани крака, сякаш всяко движение ѝ причиняваше болка. Прекрасното ѝ лице беше бледо и подпухнало, а подутите ѝ очи — зачервени. На трийсет и три години някой така я беше унизил, че нямаше сили открито да срещне нашите очи. Победена, нещастна и покорна, тя стоеше в средата на стаята като дете, на което е било наложено жестоко телесно наказание. Без да се замислят, близнаците изтичаха към нея. Обгърнаха краката ѝ и се разсмяха щастливо:

— Мамо, мамо! Къде беше?

Ние с Крис също се приближихме, но се поколебахме дали да я прегърнем. Човек можеше да помисли, че не сме я виждали два месеца, а не само една сряда, но тя възплащаваше нашата надежда, истинския живот, връзката ни с външния свят.

Дали не я целувахме твърде много? Дали нашите нетърпеливи, жадни и силни прегръдки не я накараха да потръпва от болка? По бледите ѝ страни мълчаливо и бавно започнаха да се стичат едри сълзи и аз си помислих, че плаче единствено от съжаление към нас. Седнахме на леглото, надпреварвайки се кой да бъде по-близо до нея. Тя вдигна близнаците в скута си, а ние с Крис се сгушихме от двете ѝ страни. Мама ни огледа и ни поздрави за спретнатия вид, усмихна се на зелената панделка в косата на Кари и заговори с дрезгав глас, сякаш в гърлото ѝ бе заседнала буца.

— Как мина днешният ви ден?

Пухкавото лице на Кори се нацупи, показвайки, че неговият ден не беше минал добре. В думите на Кари прозвуча стаена обида:

— Кати и Крис са подлеци! — изплака тя. — През целия ден ни държаха вътре! Тук не ни харесва! Мамо, тук не е хубаво!

Мама се опита да успокои Кари и обясни на близнаците, че обстоятелствата са се променили и сега те трябва да слушат по-големите си брат и сестра и да се отнасят към тях като към родители.

— Не! Не! — изкрещя Кари вбесена, с почервеняло от ярост лице. — Мразим това място! Искаме в градината, тук е тъмно. Не

искаме Крис и Кати, искаме теб, мамо! Заведи ни у дома! Изведи ни оттук!

— Корин! — извика бабата. — Веднага накарай това дете да млъкне! — От студеното ѝ като камък лице се виждаше, че знае точно как да застави Кари да млъкне, и то веднага. Кари скочи от скута на мама, застана пред бабата с широко разкрасени крака, отметна глава назад, отвори уста и завика с цяло гърло — същинска оперна звезда, оставила най-доброто за голямата си финална ария. На този фон предишните ѝ викове приличаха на немощни котешки мяукания.

Изплаших се от онова, което можеше да последва.

Бабата сграбчи Кари за косата и я вдигна във въздуха. Кори скочи от скута на мама и се втурна към бабата, бърз като котка. След миг вече бе захапал крака ѝ. Сърцето ми се сви от страх, защото разбрах, че ще си имаме неприятности. Бабата го погледна и се отърва от него като от някое малко досадно кученце. Ухапването обаче я накара да пусне косата на Кари. Сестричката ми падна на пода, но веднага се изправи на крака и бързо замахна, като за малко не улучи крака на своята мъчителка.

За да не остане по-назад от близначката си, Кори вдигна крак и ритна бабата с все сила.

Междувременно Кари се бе свила в ъгъла и скимтеше като ранено кученце.

Ако на Кори не му допадна онова, което се случи на Кари, на бабата също не ѝ се понрави онова, което я бе сполетяло. Тя впи гневен поглед в безстрашното му ядосано лице, което я гледаше отдолу, стисна тънките си безцветни устни в извита, сякаш нарисувана с молив линия. Вдигна ръка във въздуха — огромна, тежка и отрупана с диамантени пръстени. Кори не трепна, единствената му реакция към тази твърде очевидна заплаха бе, че лицето му се смръщи в свирепа гримаса, ръцете му се свиха в юмурици, които вдигна като професионален боксьор.

Божичко! Дали пък наистина си въобразяваше, че може да я надвие?

Мама извика на Кори — гласът ѝ прозвуча като задавен шепот.

Бабата стовари звучна плесница върху кръглото му и предизвикателно бебешко лице. Той се завъртя, препъна се назад, падна на пода, но след миг се изправи, решен да се хвърли в нова атака

срещу огромната планина от омразна плът. Ала се поколеба. Трепна, премисли и разумът му надделя над гнева. Изпълзя до Кари и двамата се свиха един до друг, но не престанаха да пицят сърцераздирателно.

Крис промърмори нещо, което прозвуча като молитва.

— Корин, те са твои деца, накарай ги да млъкнат! Веднага!

Но веднъж започнали, нищо не можеше да усмири близнаците. Те никога не чуваха разумните доводи. Слушаха единствено страха си и като механични играчки продължаваха до пълно изтощение.

Те пицяха пронизително, докато лицата им от розови станаха червени, после пурпурночервени, и накрая — морави. О, това представление беше наистина безразсъдно!

Бабата стоеше като хипнотизирана, но в един момент се раздвижи. Отиде в ъгъла, където се гушеха близнаците, пресегна се и сграбчи безмилостно двете ревящи деца за вратовете и ги вдигна във въздуха. Те ритяха, крещяха, размахваха ръце и безуспешно се опитваха да причинят болка на мъчителката си, която ги отнесе пред мама. Пусна ги на пода с погнуса и надвиквайки крясъците им, съобщи с равен глас:

— Ако не млъкнете веднага, грабвам камшика! Целите ще ми станете на кървави резки.

По нечовешкия ѝ глас личеше, че това не са само празни заплахи. Втренчили уплашени погледи в нея, близнаците побързаха да млъкнат. Знаеха какво е кръв и болка. Стана ми мъчно за тях. След това бабата се обърна към мама и ѝ изсъска:

— Корин, повече няма да допусна подобна отвратителна сцена! Децата ти са разглезени и се нуждаят от по-строга дисциплина. Ако ще живеят в тази къща, те трябва да бъдат послушни и кротки. Запомни това! Ще отговарят само когато ги питат. Щом чуят гласа ми, ще скачат на крака. Сега, дъще, си съблечи блузата и покажи на непокорниците какви наказания прилагаме в тази къща.

Мама се изправи, пребледня и сякаш се смали въпреки високите си токчета.

— Не! — задъха се тя. — Не е нужно. Виж, близнаците вече спряха да плачат...

Бабата се намръщи.

— Корин, нима си си изгубила ума? Прави каквото ти казвам! И по-бързо! Виж какви деца си отгледала! Слаби, разглезени,

непослушни. Въобразяват си, че могат да пицят и да искат каквото им скимне. Ревовете няма да им помогнат тук. Трябва да им е ясно, че няма да търпя онези, които не ми се подчиняват. Ти поне знаеш това, Корин. Проявявала ли съм някога милост към теб? Дори преди да ни предадеш, нито хубавото ти лице, нито лукавото ти поведение някога са ме спирали. Е, спомням си, че когато баща ти те обичаше, понякога се опълчваше срещу мен. Но това време отмина. Ти му доказа, че си онова, което винаги съм твърдяла за теб — измамница и лъжкиня.

Тя извърна студените си като камък очи към нас с Крис.

— Да, ти и твоят получичо действително сте създали изключително красиви деца, признавам това, въпреки че те изобщо не трябваше да се раждат. Но ми се струват кекави и некадърни. — Жестоките ѝ очи презрително изгледаха мама, сякаш всички тези недостатъци бяха нейни. После продължи:

— Корин, децата ти определено имат нужда от нагледен урок. Когато видят какво се е случило с майка им, те вече няма да имат съмнения какво може да ги сполети и тях.

Мама се изправи, изпъна гръб и дръзко срещна погледа на огромната, кокалеста жена, която се извисяваше над нея.

— Ако така ще се държиш с децата ми — започна мама с разтреперан глас, — ще напуснем къщата още тази нощ и повече няма да ни видиш — нито тях, нито мен. — Вдигна красивото си лице и изгледа яростно собствената си майка.

Лека усмивка, тънка и студена, срещна предизвикателството на мама. Не, това не беше усмивка, това беше подигравка.

— Вземи си ги още тази нощ, още сега! Махай се, Корин! Мислиш ли, че твоите деца ме интересуват?

Сините очи на мама се сблъскаха със стоманения поглед на бабата. Вътрешно ликувах. Мама ще ни изведе оттук! Тръгваме си! Сбогом, стая! Сбогом, таван! Сбогом милиони, за които не искам и да чуя!

Но вместо да се завърти на пети и да грабне куфарите ни, видях как нещо у мама се прекърши. Победена, тя сведе поглед, за да скрие изражението на лицето си.

Подигравателната гримаса на бабата се превърна в широка и победоносна усмивка. Мамо! Мамо! Мамо!, ридаше душата ми. Не ѝ позволявай да се отнася така с теб!

— А сега, Корин, свали блузата!

Бавно и неохотно, с пребледняло като на смъртник лице, мама се обърна и застана с гръб към нас. Тялото ѝ потрепери. Сковано повдигна ръцете си и взе мъчително да разкопчава копчетата на блузата си едно по едно. Внимателно я смъкна надолу, за да ни покаже гърба си.

Под блузата ѝ нямаше нито комбинезон, нито сутиен и веднага стана ясно защо. Чух как Крис спря да диша. Кари и Кори се разхлипаха. Сега разбрах защо мама, винаги грациозна, този път беше влязла в стаята със скована походка, а очите ѝ бяха зачервени от плач.

Гърбът ѝ беше нашарен с дълги червени ивици от врата до колана на синята ѝ пола. Някои от най-подпухналите резки бяха покрити с коричка засъхнала кръв. Почти нямаше място по кожата ѝ, което да не бе нарязано и обезобразено от камшика.

С леден глас бабата продължи да нарежда:

— Гледайте внимателно, деца! Трябва да знаете, че тези белези от камшик стигат чак до петите на майка ви. Трийсет и три удара с камшик — по един за всяка година от нейния живот и още петнайсет — за всяка година, когато е живяла в грях с вашия баща. Дядо ви се разпореди за това наказание, а аз го изпълних. Престъпленията на майка ви са насочени срещу Бога и морала на нашето общество. Нейният брак беше греховен, той беше едно светотатство. Брак, който предизвиква погнуса. И сякаш това не им стигаше, ами и деца трябваше да народят, при това четири. Деца, оплодени от дявола. Зло от мига на зачеването.

Очите ми щяха да изскочат при вида на тези резки по нежната, млечна плът, която татко бе галил с толкова любов и нежност. Обзе ме несигурност, сърцето ме заболя, не знаех коя съм, нито какво съм, имах ли право да живея на земята, която Бог е отредил за родените с негова благословия. Загубихме баща си, дома си, приятелите си, всичко. Тази нощ престанах да вярвам, че Бог е справедливият съдия. Така че в известен смисъл загубих и Бог.

Искаше ми се да имам камшик в ръцете и да отмъстя за мама. Втренчих се в кървавите ивици по гърба ѝ. Никога преди това не бях изпитвала такава омраза, такъв гняв. Ненавиждах бабата не само за това, което бе сторила на мама, но и заради грозните думи, с които я обсипа.

Тя ме погледна така, сякаш усети онова, което изпитвах. Отвърнах предизвикателно на погледа ѝ с надеждата да разбере, че се отказвам от кръвната си връзка не само с нея, но и със стареца долу.

Мислено си обещах един ден да отмъстя за всичко това. Тя вероятно бе прозряла пъклените ми помисли, защото следващите ѝ думи бяха предназначени единствено за мен, макар че започна с „деца“.

— Ето, деца, сами се уверихте, че когато се наложи, в тази къща можем да бъдем неумолими с непокорните. Няма да откажем храна, вода и подслон, но не очаквайте доброта, съчувствие или любов. Спазвайте правилата и камшикът ми ще ви отмине, ала надигнете ли вой — лошо ви се пише.

Бяхме млади, невинни, доверчиви, бяхме видели само слънчевата страна на живота, а тя искаше да ни пречупи. Искеше да изтръгне душите ни и да ги стъпче, да ни превърне в хора без самочувствие.

Но не ни познаваше.

Никой не можеше да ме накара да мразя баща си или майка си! Никой нямаше право да управлява живота и смъртта ми — не докато бях жива и имах сили да се боря.

Хвърлих бърз поглед към Криа. Той също я гледаше изпитателно. Очите му я измерваха от глава до пети, преценяваха как би могла да му навреди. А той беше само на четиринайсет години. Първо трябваше да възмъжее. Въпреки това ръцете му се свиха в юмруци, които с мъка удържаше. От усилието да се овладее устните му се свиха в тънка, решителна линия. Очите му станаха непоколебими и студени като лед.

От всички нас той най-много обичаше мама. Боготвореше я. За него тя беше най-милата, най-нежната, най-отзивчивата жена. Беше споделил с мен, че като порасне, ще се ожени за момиче като мама. Сега можеше само да гледа гневно. Беше твърде малък, за да направи нещо.

Бабата ни изгледа презрително. Пъхна ключа в ръката на мама и излезе.

Един въпрос стоеше над всичко.

Защо? Защо бяхме доведени в тази къща?

Това не беше безопасно пристанище, спасение или убежище. Мама трябва да е знаела какво ще стане и все пак ни бе довела тук посред нощ. Защо?



## РАЗКАЗЪТ НА МАМА

След като бабата излезе, не знаехме нито какво да направим, нито какво да кажем. Чувствахме се ужасно нещастни. Сърцето ми биеше лудо, докато наблюдавах как мама закопчава и напъхва блузата в полата си. После се обърна към нас, усмихна ни се плахо и се опита да ни успокои. Улових се за тази усмивка като удавник за сламка. Крис продължаваше да гледа надолу.

— Хайде, стига! — рече мама с престомена веселост. — Това беше само върбова клонка и не болеше много. Не толкова плътта, колкото гордостта ми бе наранена. Унизително е да те бият като роб или животно, и то не друг, а собствените ти родители. Но не се тревожете. Това няма да се повтори. Няма да го допусна. Беше за пръв и последен път. Сто пъти повече удари от камшик бих изтърпяла, за да изживея отново годините си на щастие, прекарани с баща ви и с вас. — Мама седна на едното легло и протегна ръце, за да се съберем край нея. Внимавах да не я прегръщам, за да не ѝ причиня отново болка. Тя вдигна близнаците в скута си и потупа леглото, за да ни подкани да се сгушим до нея. И тогава започна да разказва.

— Искам да ме слушате внимателно и до края на живота си да запомните всяка дума, която ще ви кажа сега. — Тя спря, поколеба се, огледа стаята и се взря в кремавите ѝ стени, сякаш те бяха прозрачни. — Това е странно място, а хората, които го обитават, са още по-странни — имам предвид не прислужниците, а моите родители. Трябваше да ви предупредя, че вашите дядо и баба са религиозни фанатици. Хубаво е да вярваш в Бога. Но когато укрепваш вярата си с думи от Стария завет, превратно тълкувани така, че да служат на нуждите ти, това вече е лицемерие. А точно така постъпват моите родители.

Баща ми е на смъртно легло, но въпреки това всяка неделя го отвеждат в черквата с инвалидния стол или на носилка. Там той дава своя десетък — една десета от годишния си доход, който е твърде внушителен. Освен това плати за построяването на черквата, купи всички витражи, напътства свещеника и неговите проповеди, изобщо

проправя си пътя към небето със злато. Ако свети Петър може да бъде подкупен, то баща ми със сигурност ще влезе в рая. В тази черква към него се отнасят като към Бог или към жив светия. След службата той се връща вкъщи и се чувства напълно оправдан да прави каквото си поиска, без да се съобразява, че може да отиде в ада.

Докато растях с двамата ми по-големи братя, нас буквално ни насилваха да ходим на църква. Дори когато бяхме болни. Всекидневно ни вгълпяваха: бъдете добри, бъдете добри, бъдете добри — само това чувахме. Всекидневно ни повтаряха, че дребните удоволствия, право на всеки човек, са греховни. На мен и братята ми ни бе забранено да плуваме, защото това означаваше бански костюми и следователно голота. Беше ни забранено да играем на карти, както и на всяка друга игра със залагания. Беше ни забранено да ходим на танци, защото това означаваше притискане до тялото на човек от противоположния пол. Повтаряха ни да контролираме мислите си, да не се поддаваме на съблазни, защото греховните помисли били равнозначни на греховни дела. С една дума всичко забавно и вълнуващо ни беше забранено. Като се опитвах да накарат трите си деца да живеят като ангели и светци, нашите родители успяха само да ни направят по-лоши, отколкото бихме били иначе.

Не можех да повярвам на ушите си, както впрочем и останалите.

— Един ден — продължи мама — у нас дойде да живее красив младеж. Баща му — нашият дядо — бе починал, когато той бил на три години. Майка му се казвала Алиша и била едва на шестнайсет години, когато се омъжила за дядо. Тогава той бил на петдесет и пет години. Тя била млада и би трябвало да дочака възмъжаването на сина си, но умряла преждевременно. Дядо се е казвал Гарланд Кристофър Фоксуърт. След неговата смърт половината от имението му би трябвало да премине у най-малкия му син — тогава тригодишен. Но баща ми Малкълм успял да се сдобие с контрола върху имуществото на баща си и се самоназначил за управител — нито Алиша, нито тригодишният ѝ син успели да се преборят с него. След като баща ми заграбил всичко, той изхвърлил Алиша и невръстния ѝ син. Те се върнали обратно в Ричмънд, при родителите на Алиша, където тя се омъжила повторно. Няколко години живяла щастливо с един млад мъж, когото обичала от детството си, но той също умрял. Два пъти омъжвана, два пъти овдовяла, без родители, тя останала единствено с

малкото си момченце. Един ден открила бучка в гърдата си и няколко години по-късно умряла от рак. Именно тогава синът ѝ Гарланд Кристофър Фоксуърт Четвърти дойде да живее у нас. Викахме му просто Крис. — Тя се поколеба, а после ни притисна с Кристофър към себе си. — Знаете ли за кого говоря? Сетихте ли се кой е този млад мъж?

Аз потреперих. Тайнственият получичо. И прошепнах:

— Татко... говориш за татко, нали?

— Да — каза тя и въздъхна.

Наведох се напред, за да погледна по-големия си брат. Той седеше притихнал, със странно изражение на лицето си и немигащи очи.

— Вашият баща ми беше получичо — продължи мама, — но само три години по-голям от мен. Спомням си първия път, когато го видях. Знаех, че този млад получичо, чието съществуване дотогава не бях и подозирала, пристига и исках да направя добро впечатление, затова цял ден се приготвих, навивах си косата, къпах се и накрая си облякох най-хубавите дрехи. Бях на четиринайсет години, а това е възрастта, в която едно момиче започва да усеща влиянието си върху мъжете. Знаех, че повечето мъже и момчета ме смятаха за красива и в известен смисъл аз бях готова да се влюбя.

Тогава баща ви беше на седемнайсет. Беше късна пролет. Застанал в средата на фоайето с два куфара — обувките му бяха износени, дрехите му — овехтели и умалели, той се оглеждаше неспокойно, очевидно поразен от голямото богатство. Дотогава не бях обръщала внимание на заобикалящата ме обстановка. Тя просто беше част от моето наследство, което изгубих в момента, в който се омъжих. Дори не си давах сметка, че бях израснала в изключително богат дом.

Моят баща е колекционер. Той купува уникални произведения на изкуството — не защото обича изкуството, а защото обича да притежава. Ако е възможно, би искал да притежава всичко. Чувствах се като част от неговата колекция... Имаше намерение да ме запази за себе си. Не за да ми се радва, а за да попречи на останалите да се наслаждават на онова, което е негово.

Мама продължи с пламнало лице. Очите ѝ се взираха в празното пространство, назад към онзи изключителен ден, когато един млад получичо е влязъл живота ѝ, за да го промени.

— Баща ви дойде при нас така невинен, така доверчив, така благ и уязвим — познал само искрена привързаност, чиста любов и... много бедност. Идваше от къщурка с четири стаи и нашата огромна величествена къща го смая и обнадежди. Реши, че късметът го е споходил, че е намерил земния рай. От очите му бликаше искрена благодарност. И до ден-днешен сърцето ми се изпълва с жал, като се сетя, че половината от онова, което докосваше с поглед, всъщност му се полагаше по право. Родителите ми обаче правеха всичко възможно, за да го накарат да се чувства като беден роднина.

Зърнах го под светлината на слънцето — около златистата му коса сияеше сребрист ореол. Беше изключително красив, не просто хубав, а красив — нали разбирате, че има разлика. Истинската красота идва отвътре и той я притежаваше.

Леко прошумолях и това го накара да вдигне глава, а сините му очи се озариха, светнаха, после отново помръкнаха. Нали бях негова полуплеменница. Него ден между нас пламна любовта. Това беше любов от пръв поглед. Понякога става и така. Може би и той като мен беше готов да се влюби, или пък това се случи, защото и двамата имахме нужда от топлота и привързаност. По онова време и двамата ми по-големи братя бяха загинали при нещастни случаи. Имах само неколцина приятели, защото никой не беше „достоеен“ за дъщерята на Малкълм Фоксуърт. Аз бях неговата гордост, неговата радост. Ако се случеше някой мъж да ме отведе, това щеше да стане срещу много, много висока цена. Така че ние с баща ви трябваше да се срещаме тайно в градината. Говорихме си с часове, а понякога се люлеехме прави на люлката и се гледахме в очите. Той споделяше с мен всичките си тайни и аз с него своите. Бяхме толкова силно влюбени един в друг, че правилно или не, трябваше да се оженим. Налагаше се да избягаме от тази къща и от потисничеството на родителите ми, преди да успеят да ни превърнат в свои копия. Това беше и тяхната цел — да променят баща ви, да го накарат да плати за злото, което бе направила майка му, омъжвайки се за толкова възрастен мъж. Не мога да скрия, че те му дадох всичко. Отнасяха се с него като към собствен син, защото той трябваше да заеме мястото на синовете, които бяха загубили. Изпратиха го в Йейл и той се прояви като блестящ студент. Кристофър, ти си наследил неговата интелигентност. Баща ви се дипломира за три години, но никога не успя да използва дипломата си, защото на нея бе

изписано истинското му име — налагаше се да крием от света кои сме. През първите години от брака ни беше много трудно, защото той трябваше да се откаже от образованието, получено в колежа.

Тя спря. Погледна замислено Крис, а после и мен. Гушна близнаците и ги целуна по русите им коси. Тревога набразди челото ѝ.

— Кати и Кристофър, надявам се поне вие да проявите разбиране. Близнаците са все още много малки. Разбирате ли какво се случи между нас?

— Да — кимнахме и двамата с Кристофър.

Тя говореше с езика на музиката и балета, на романса, любовта и красотата. Вълшебните приказки понякога наистина се сбъдват.

Любов от пръв поглед. О, това щеше да се случи и с мен, просто си знаех, че ще стане така, а той щеше да бъде красив като татко. Човек трябва да обича, в противен случай душата му крее и умира.

— Сега слушайте внимателно — продължи тихо тя, и това придаде по-голяма сила на думите ѝ. — Дойдох тук, за да направя каквото мога и да накарам баща ми да ми прости, че се омъжих за неговия природен брат.

Като наближи осемнайсетият ми рожден ден, ние с баща ви избягахме. След две седмици се върнахме и разказахме всичко на родителите ми. Баща ми изпадна в ярост, развика се да напуснем къщата му и никога повече да не се връщаме. Никога! Това е причината, поради която аз бях лишена от наследство, а също и баща ви. Струва ми се, че дядо ви възнамеряваше да му даде нещичко, макар и не много. Основната част трябваше да бъде моя, тъй като майка ми си има свои пари. Чувала съм я да казва, че парите, които наследила от родителите си, са главната причина баща ми да се ожени за нея.

Тук съм, за да накарам баща ми отново да ме обикне и ми прости, че се омъжих за моя получичо. А ако искам да постигна това, ще трябва да играя ролята на послушна, покорна и напълно разкаяла се дъщеря. Понякога, когато започнеш да играеш някаква роля, се вживяваш в образа и се променяш, ето защо искам да ви кажа онова, което трябва да чуете сега, докато все още съм това, което съм. Затова ви разказвам всичко напълно откровено. Признавам, нямам силна воля, нито пък съм инициативна. Бях силна само докато имах подкрепата на баща ви, а сега него го няма. Долу на първия етаж, в една стаичка зад огромната библиотека има мъж, какъвто никога не сте срещали.

Запознахте се с майка ми и имате известна представа що за човек е тя, но не сте виждали баща ми. Не искам да се запознавате с него, преди да ми е простил и да е приел факта, че имам четири деца, чийто баща е доста по-младият му природен брат. На него ще му е много трудно да приеме това. Мисля обаче, че няма да му е чак толкова трудно да ми прости, след като баща ви е мъртъв, а и освен това не е лесно да питаеш лоши чувства към мъртвите.

Не зная защо ме обзе силен страх.

— За да може баща ми отново да ме впише в завещанието си, ще трябва да правя всичко, което той поиска.

— Какво може да поиска той от теб, освен покорство и уважение? — попита Кристофър с тон на възрастен.

Мама го изгледа продължително, вдигна ръка и погали нежно момчешката му буза. Той беше умалено копие на съпруга, когото бе погребала наскоро. Нищо чудно, че в очите ѝ бликнаха сълзи.

— Не зная какво може да поиска, скъпи, но каквото и да е то, ще трябва да го изпълня. Само тогава ще ме впише в завещанието си. Но нека сега забравим затова. Наблюдавах лицата ви, докато говорех. Не искам да мислите, че онова, което баба ви каза, е вярно. Онова, което направихме ние с баща ви, не е неморално. Оженихме се в църква, като всяка друга влюбена двойка. Не сме сторили нищо лошо. И вие не сте дяволско потомство, нито сте грешници — баща ви би нарекъл това празно бръщолевене. Майка ми ще се опита да ви внуши, че сте недостойни, за да накаже по този начин и мен, и вас. Правилата в обществото се създават от хората, а не от Бог. В някои части на света близки роднини се женят и създават деца и това се счита за нещо съвсем естествено. Не се опитвам да се оправдавам, защото все пак ние сме длъжни да се съобразяваме с правилата на обществото, в което живеем. А то вярва, че близки роднини не бива да се женят, защото децата им могат да се окажат физически или умствено непълноценни. Но пък кой е съвършен?

Дядо ви пророкуваше, че децата ни ще се родят с рога, гърбици, опашки, с копита вместо с крака — беше като луд, който се опитва да ни прокълне, за да се родят децата ни с недъзи и всички ние да носим неговото проклятие. Сбъдна ли се някое от неговите потресаващи пророкувания? — извика тя, сякаш полудяла, и побърза сама да си отговори:

— Не. Когато забременях за първи път, ние с баща ви малко се безпокояхме, но ето че родих син, съвършен във всяко отношение. Баща ти толкова се гордееше с теб, Кристофър! Веднага отиде и ти купи пластмасова бейзболна бухалка, ръкавица на кечър и футболна топка.

След теб дойде Кати и ти, мила, беше също така красива и сладка като брат си. Знаеш колко те обичаше баща ти — неговата красива, танцуваща Кати. Спомняш ли си твоето първо представление, когато беше на четири години? Носеше розова балетна поличка, сбърка стъпките на няколко пъти и публиката се разсмя, а ти взе доволно да пляскаш с ръце. Тогава баща ти ти изпрати една дужина рози. Той никога не забелязваше твоите грешки. В неговите очи ти беше безупречна. Седем години след теб се родиха близнаците. Сега вече имахме две момчета и две момичета и четири пъти бяхме поставяли на изпитание съдбата, побеждавайки я. Четири съвършени деца. Така че, ако Бог е искал да ни накаже, той четири пъти бе имал тази възможност. Ето защо не позволявайте на никого да ви внушава, че сте неспособни или недостойни създания. Ако има грях, той е единствено на вашите родители. Не преставайте да вярвате в себе си, в мен, в баща ви. Въпреки че е мъртъв, продължавайте да го обичате и уважавате. Той го заслужава. Винаги е бил добър баща. А сега ми кажете ще вярвате ли в онова, което казва баба ви за дяволското потомство?

— Не! Никога! Никога! — извикахме ние.

И все пак, и все пак трябваше да обмисля, и то задълбочено, онова, което бях чула от двете жени. Искях да повярвам, че Бог ни харесва такива, каквито сме. Трябваше да вярвам, имах нужда да вярвам. Кимни, казах си аз, кажи „да“, както прави Крис. Не бъди като близнаците, които само гледат втренчено в мама, без нищо да разбират. Не бъди толкова подозрителна — недей!

Крис произнесе с най-убедителния си глас.

— Да, мамо, уверен съм, че е така, както казваш, защото ако Бог не бе одобрил женитбата ти с татко, щеше да ви накаже чрез децата ви. Вярвам, че Бог не е тесногръд фанатик, за разлика от нашите дядо и баба. Как може тази стара жена да говори такива отворителни неща, след като има очи и вижда, че не сме грозни, с недъзи и със сигурност не сме умствено изостанали?

— Благодаря ти, сине — каза тя с дрезгав шепот. — Още веднъж ти благодаря, че не осъждаш родителите си за онова, което са направили.

— Обичам те, мамо. Няма значение какво си направила или правиш — аз винаги ще те разбера.

— Да — рече тя, — така е, зная, че ти ще ме разбереш. — Тя погледна към мен. — Любовта невинаги идва тогава, когато я искаш. Понякога просто така се случва, въпреки волята ти. — Тя взе ръцете на брат ми. — Баща ми ме обожаваше, когато бях малка. Искаше завинаги да ме запази за себе си. Не искаше изобщо да се женя. Спомням си, че бях едва на дванайсет, когато ми каза, че ще ми завещае цялото имение, ако остана с него, докато умре от старост.

Внезапно тя вдигна глава и ме погледна. Дали видя недоверие, съмнение? Очите ѝ помръкнаха.

— Хванете се за ръце — нареди енергично тя и пусна една от ръцете на Крис. — Искам да повтаряте след мен: Ние сме свършени деца. Умствено, физически и емоционално, ние сме здрави и Бог ни обича. Имаме право да живеем, да обичаме и се радваме на живота, колкото и всички други деца на земята.

Тя се усмихна и се пресегна, за да хване ръката ми, после подкани Кари и Кори да се присъединят към нас.

— Тук горе ще имате нужда от малки ритуали, като малки камъни, на които да стъпвате и които да ви преведат през времето. Нека това бъде един от тях. Кати, като те гледам, все едно че виждам себе си на твоята възраст. Обичай ме Кати, вярвай ми! Моля те!

Направихме това, което поиска тя, и повторихме молитвата, която трябваше да си казваме в мигове на съмнение. Щом свършихме, тя ни се усмихна одобрително.

— Ето! — каза тя вече по-щастлива. — Знайте, че постоянно мисля за вас. Днес реших, че не можем да продължаваме да живеем тук. Майка ми е жестока, безсърдечна жена, която случайно ме е родила, но от която не съм получила и грам любов, защото я е дала на синовете си. Когато ми написа онова писмо, си помислих, че с вас ще се държи по-различно. Мислех си, че годините са я променили и щом ви види, ще стане като всяка друга баба, ще ви приеме с отворени обятия, ще бъде доволна, че отново ще има деца край себе си. Така се надявах, че щом ви погледне... — тя се задави и отново се разплака. —



Мога да разбере това, че не харесва Кристофър — и тук тя силно го прегърна и го целуна по бузата, — защото той много прилича на баща си. Зная, че като те погледне, Кати, тя вижда мен, а мен никога не ме е обичала. Не зная каква е причината за това, освен може би защото баща ми много ме обичаше и тя сигурно е ревнувала. Но никога не ми е минавало през ум, че може да бъде жестока към вас или към малките ми близнаци. Въобразявах си, че с възрастта хората се променят и осъзнават грешките си, но сега разбирам, че съм се заблуждавала. — Тя избърса сълзите си.

Ето защо утре рано сутринта ще отида в най-близкия голям град и ще се запиша в специализиран курс за секретарки. Ще се науча да пиша на машина, да стенографирам, да водя счетоводство, деловодство и всичко, което е необходимо да знае една добра секретарка. Ще се науча. Щом завърша курса, ще мога да си намеря работа с прилична заплата. Тогава ще събера достатъчно пари, за да ви изведа от този затвор. Ще си намерим апартамент наблизко, за да мога да посещавам баща ми. Скоро ще заживеем под един и същи покрив и отново ще бъдем истинско семейство.

— О, мамо! — зарадва се Крис. — Знаех, че ще измислиш нещо. Знаех, че няма да ни оставиш заключени в тази стая. — Той се наведе напред, за да ме погледне самодоволно, сякаш винаги е знаел, че обичаната му майка ще разреши проблемите, колкото и да са сложни.

— Вярвайте ми! — каза мама усмихната и отново целуна Крис.

Искаше ми се да бъда като Крис, но коварните ми мисли се въртяха около думите ѝ, че няма силна воля, че не е инициативна личност. Затова я попитах:

— Колко време ще ти трябва, за да станеш добра секретарка?

— Малко, Кати, може би месец. Но дори да е повече, трябва да бъдете търпеливи, защото аз не съм много схватлива. Всъщност грешката не е изцяло моя — продължи бързо тя, сякаш разбираше, че я обвинявам в неспособност. — Когато се раждаш богат, ти се обучаваши в пансион, предназначен единствено за дъщери на изключително богати хора с големи възможности, а там те учат на добри обноски и най-вече те подготвят за неспирни увеселения: как да забавляваш гости и как да бъдеш свършена домакиня. Не ме научиха на нищо практично. Не ми е минавало и през ум, че ще имам нужда от специални умения. Мислех, че за мен винаги ще се грижи съпруг, а ако

не съпруг, то поне баща ми. Освен това винаги съм била влюбена в баща ви. Знаех, че в деня, в който навърша осемнайсет, ще се оженим.

— Сега тръгвам — каза тя и стана. Близнаците избухнаха в сълзи.

— Мамо, не си отивай! Не ни оставяй! — и двамата обгърнаха краката ѝ с ръчичките си.

— Ще се върна утре рано сутринта. Кати — рече тя и ме погледна, — обещавам ти да дам най-доброто от себе си. Искам да напуснем тази къща колкото се може по-скоро.

За Бога, слушайте баба ви. Разберете, че тя може да се държи отвратително не само с мен, но и с вас. — Мама разтвори ръце и ние се затичахме към нея, забравяйки за разранения ѝ гръб. — Много ви обичам! — изхлипа тя. — Помнете това. Заклевам се, че ще уча здраво, така както никога досега. Като знам, че сте заключени в тази стая, душата ми се свива. Но не унивайте. Някога баща ми силно ме обичаше, така че се надявам отново да отвори сърцето си за мен.

Да, така е. Когато си обичал някого, не можеш така лесно да го изтръгнеш от сърцето си. Знаех това. Вече се бях влюбвала шест пъти.

— Спете спокойно, а утре, щом се запиша в училището, ще отида да ви купя нови играчки. И няма да мине много време, баща ми ще ме обикне отново и ще ми прости за всичко.

— Мамо — изненадах се аз, — а имаш ли пари?

— Да, да — отговори бързо тя. — Имам достатъчно. Майка ми и баща ми са горди хора и няма да позволят да се появявам зле облечена пред приятелите и съседите им. Те ще дават и за мен, и за вас. А всеки долар, който не използвам, ще спестявам, за да заживеем отново в собствен дом, както по-рано.

С тези думи тя се раздели с нас, целуна ни и заключи вратата след себе си.

Предстоеше ни още една нощ в нашия затвор.

Сега знаехме толкова много нови неща... може би повече, отколкото ми се искаше.

Вече в леглата, Крис ми се усмихна, сгушен зад Кори. Затвори очи и промърмори със сънен глас:

— Лека нощ, Кати. И да спиш в кош.

По примера на Кристофър аз също се гушнах около свитото на кравай малко топло телце на Кари.

Бях неспокойна и не можех да заспя. Взирах се в тавана и се вслушах в оглушителната тишина, която се бе възцарила в огромната заспала къща. Не чувах никакъв шум, нито дори излайване на куче. Не минавах и коли, чиито светлини да проникнат през тежките завеси и да разсеят мрака.

Не можех да се освободя от мисълта, че сме нежелани и ненужни... Дяволско потомство. Тези думи се въртяха натрапчиво в съзнанието ми и ме караха да се чувствам нещастна. Искях да ги пропъдя и затова си повтарях, че мама ни обича, иска ни и действително ще се опита да стане добра секретарка. Тя щеше да успее. Нямах да ни изостави, каквото и да й внушаваха родителите й. Тя щеше да успее, независимо от всичко.

Боже, молах се аз, помогни на мама да завърши бързо този курс.

В стаята беше ужасно горещо и задушно. Чувах вятърът да шуми в листата на дърветата, но до нас достигаше само лек полъх. Ако можехме да отворим прозорците, щяхме да почувстваме прохладата на нощта. Въздъгнах тъжно, изпълнена с копнеж. Мама беше казала, че дори и през лятото нощите в планината винаги са хладни, но през затворените прозорци не усещахме освежителния въздух.

Крис тихичко ме извика.

— За какво мислиш?

— За вятъра. Все едно че вие вълк.

— Бях убеден, че си мислиш нещо весело. Обзалагам се, че би могла да спечелиш награда за най-потискащи мисли.

— Мога да ти предложа и нещо още по-приятно — вятърът шепти като душа, която се рее в пространството и се опитва да ни разкаже историята на тази зловеща къща.

Той изпъшка.

— Слушай сега, Катрин Дол — това беше сценичното име, което планирах да използвам някой ден, — заповядвам ти да спреш да си мислиш подобни страхотии. Ще приемем съдбата такава, каквато е. Няма да мислим за онова, което ни предстои. Мисли си за приятни неща — за музика, за балет. Нали ми беше казвала, че щом в главата ти звучи музика, никога не се чувстваш тъжна?

— А ти какво ще правиш?

— Ако не ми се спеше толкова много, можех да ти говоря до зори, но като се има предвид какво преживяхме днес, се чувствам

смазан от умора, за да водят празни разговори. Предпочитам да помечтая за всичките игри, за които ще имаме време тук. — Той се прозя, протегна се и ми се усмихна. — Как ти се стори разказът за получичовци, които се женят за полуплеменници и създават деца с копита, опашки и рога?

— Като търсач на познанието и бъдещ доктор, ти по-добре би могъл да отговориш дали това е възможно.

— Тъц! — отговори той сякаш бе запознат много добре по този въпрос. — Ако беше така, светът щеше да е пълен с ненормални. Да ти кажа право, иска ми се поне веднъж да видя дявол.

— Цяла нощ ще го сънувам.

— Ха! — присмя ми се той. — Ти само глупости сънуваш.

— Какво ще кажеш за близнаците? Смаях се от тяхната решителност. Е, получиха няколко шамара, но аз се изплаших да не би тя наистина да вземе камшика.

— Това, което направи, беше не по-малко ужасно. Сграбчи Кари за косата, а Кори така го плесна, че той чак се завъртя. Струва ми се, че и това стига.

— Тя можеше да направи най-лошото.

— Мисля, че е луда.

— Може би си права — измърмори сънено той.

— Близнаците са още много малки. Кори просто защитаваше Кари — знаеш как държат един на друг. — После попитах колебливо. — Крис, правилно ли са постъпили мама и тати, като са се влюбили един в друг? Не са ли могли да направят нещо, за да попречат на тази любов?

— Не зная. Нека не говорим по този въпрос. Чувствам се неловко.

— Аз също. Сега вече разбирам защо всички имаме сини очи и руси коси.

— Аха — прозя се той, — дрезденските кукли — това сме ние.

— Винаги съм искала да си играя по цял ден. Когато мама донесе новия „Монопол“, най-накрая ще имаме време да изиграем една игра докрай. Крис, сребърните пантофки на балерината ще бъдат мои.

— Добре — промърмори той, — а аз ще взема цилиндъра или състезателната кола.

— Нека да е цилиндърът.

— Както кажеш. Близнаците ще са ни bankerите.

— Първо ще трябва да ги научим да броят.

— Няма страшно. Всички от фамилията Фоксуърт са наясно с парите.

— Ние не сме Фоксуърт.

— Кои сме тогава?

— Долангенгър, разбира се!

— Добре, нека да е както искаш ти.

Аз отново коленичих край леглото и стиснах ръце за молитва. Сега, когато лягах да спя, моля Бог да запази душата ми... Не успях обаче да изрека онези страшни думи: да вземе душата ми, ако умра, преди да съм се събудила. Изпуснах отново тази част. Помолих Бог да благослови мама, Крис, близнаците и татко, където и да се намира на небето.

Когато си легнах, се сетих за тортата и сладоледа, който бабата беше обещала да донесе, ако се държим добре.

Вярно е, че Кари много я ядоса, но откъде е могла да знае какво ще се случи?

— За какво мислиш? — попита Крис в полусън. Бях решила, че вече е заспал и не ме гледа.

— Нищо особено. Сетих се за сладоледа и тортата, които бабата трябваше да донесе за десерт.

— И утре е ден, така че не се отказвай от угощението. А дотогава близнаците може би ще забравят за градината. Те не помнят дълго.

Не. Те вече бяха забравили татко, а той почина едва през април. Аз обаче не можех. Никога нямаше да го забравя, въпреки че сега не го виждах ясно... Но го чувствах.

## ДЪЛГИ КАТО ЧАСОВЕ МИНУТИ

Дните се влачеха монотонно.

Какво да прави човек с времето, когато го има в толкова изобилие? Накъде да отправиш поглед, след като вече всичко си видял? Накъде да поемат мислите ти, когато мечтите могат да ти навлекат толкова беди? Представях си, че тичам навън волно и свободно сред горите с изсъхнали листа, които шумолят под краката. Представях си, че плувам в близкото езеро, че газя в прохладен планински поток. Но бляновете са като тънки паяжини, които лесно можеха да бъдат разкъсани и бързо да ме отпратят в действителността. А къде беше щастието — в миналото? В бъдещето? Със сигурност не и в настоящето. Имахме едно нещо, едно–единствено нещо, което да ни дава искрица радост, и то беше надеждата.

Крис казваше, че да прехосваме времето е смъртен грях. Времето е ценно. Никой никога не е имал достатъчно време, нито е живял достатъчно дълго, за да научи достатъчно много. Около нас светът се въртеше в неумолим ритъм, крещейки: „Бързай, бързай, бързай!“ А ние разполагахме с време в излишък, часове, които трябваше да запълваме, милиони книги за четене, време да дадем простор на въображението си. Творческият гений започва в момент, когато си се отпуснал, мечтаеш за непостижимото, а после правиш така, че то да се превърне в реалност.

Както беше обещала, мама идваше да ни вижда и носеше нови играчки, за да се разнообразяваме. Ние с Крис обожавахме да играем на „Монопол“, анаграми, китайска дама, обикновена дама, а когато мама ни донесе една двойна колода с карти за бридж и книга, в която пишеше как да играем с тях, е-ха, тогава станахме истински факири на картите!

С близнаците, които не бяха достатъчно големи, за да проумеят правилата, беше по-трудно. Нищо не можеше да задържи интереса им за дълго — нито количките, които мама купуваше, нито камиончетата, нито електрическият влак, който Крис закачи така, че релсите минаваха под леглата ни, под тоалетната масичка, край скрина и под

високия шкаф. Накъдето и да се обърнехме, под краката ни имаше някаква играчка. Едно нещо те със сигурност мразеха — тавана — всичко в него им изглеждаше страшно.

Всеки ден ставахме рано. Нямахме будилник, а само ръчни часовници, но някакъв вътрешен механизъм се задействаше и дори да искаш, не можеш да спя до късно.

Щом станехме, отивахме в банята. Преди бабата да влезе, трябваше да сме измити и напълно облечени.

С напета походка тя влизаше в нашата потискаща, сумрачна стая, а ние стояхме мирно, докато я изчаквахме да остави кошницата и да излезе. Тя рядко ни заговаряше, а когато го правеше, то беше, за да попита дали си казваме молитвата преди храна и преди лягане и дали всеки ден четем по страница от Библията.

— Не — отвърна ѝ Крис една сутрин, — не четем по една страница, а по няколко глави. Ако смяташ четенето на Библията за наказание, тогава по-добре не го прави. За нас това е интересно четиво. То е по-кръвнишко и по-лъстиво от всички филми, които сме гледали, и там се говори за повече грехове от всяка книга.

— Млъквай! — изсъска му тя. — Питам сестра ти, а не теб.

След това ме накара да ѝ кажа един цитат. Тези изпитвания бяха възможност често да се шегуваме за нейна сметка, защото в Библията има думи, подходящи за всяка ситуация. Тази именно сутрин аз казах:

— Защо възвърнахте зло за добро?

Тя се намръщи, обърна се и излезе. Няколко дни преди това, без да гледа към Крис, упорито обърнала гръб към него, тя грубо го изкомандва:

— Каж ми цитат от Книгата на Йов и не се опитвай да ме заблуждаваш.

Крис обаче изглеждаше добре подготвен и уверен.

— Но мъдростта де ще се намери? И де е мястото на разума? И каза на човека: Ето, страх от Господа, туй е мъдрост, и отдалечение от злото, това е разум. Ето моето желание: Вседържателят да ми отговаря и защитникът ми да състави записки. Не само многолетните са мъдри, нито само разбират правда. — Той можеше да продължи до безкрай, но лицето на бабата бе почервеняло от гняв. Тя престана да го кара да казва цитати от Библията. После и мен остави на мира, защото и аз често се сещах за някой хаплив цитат.

Всяка вечер към шест часа се появяваше мама — задъхана и тревожна. Пристигаше натоварена с подаръци, книги за четене и игри. След това се втурваше да се къпе и преоблича, за да присъства на официална вечеря долу, където сервираха икономът и една прислужница. От онова, което разказваше на един дъх, се разбираше, че често имаха и гости на вечеря.

— По време на обедите и вечерите се върши много работа — поясняваше ни тя.

Най-хубавите мигове бяха, когато мама успяваше да отмъкне от фантастичните малки канапета и вкусни ордъоври, но никога не ни носеше сладкиши, за да не си разваляме зъбите.

Само в събота и неделя си позволяваше да остава, за да обядва с нас. Веднъж тя потупа корема си.

— Вижте как започнах да надебелявам от тези обеди с баща ми, защото когато му казвам, че отивам да подремна, аз всъщност идвам тук да хапна още веднъж с децата си.

Обедите с мама бяха чудесни, защото ми напомняха за старите времена, когато живеехме с татко.

Един неделен ден мама ни донесе цял килограм ванилов сладолед и шоколадова торта. Сладоледът се бе поразтопил, но въпреки това го изядохме. Помолихме я да остане да спи при нас, но тя огледа претъпканата стая и поклати глава.

— Съжалявам, но наистина не мога. Нали разбирате, прислужниците ще се чудят защо не съм спала в леглото си. А и освен това трима в едно легло е прекалено много.

— Мамо — попитах аз, — докога ще продължава това? Тук сме от две седмици, но ни се струва, че са минали две години. Дядото още ли не ти е простил за женитбата? Не успя ли да му кажеш за нас?

— Той ми предостави една от колите си — каза тя с тон, в който долових желание да се измъкне — и това ме кара да мисля, че ще ми прости, иначе не би ми разрешил да използвам колата му, да спя под покрива му, нито да ям от храната му. Но аз още не съм събрала смелост да му кажа, че имам четири деца, които укривам. Трябва много внимателно да избира момента, а пък вие трябва да бъдете потърпеливи.

— Какво ще направи, като разбере за нас? — попитах аз, без да обръщам внимание на Крис, който ми правеше знаци. Беше ме



предупредил да не задавам много въпроси, защото мама ще престане да идва всеки ден. И какво щяхме да правим тогава?

— Един Господ знае как ще реагира — прошепна боязливо тя. — Кати, обещавай ми, че ще внимаваш слугите да не ви чуят. Той е жесток, безсърдечен, а освен това и всесилен. Нека аз определя подходящия момент, когато действително ще е готов да ме изслуша.

Мама си тръгна около седем, а скоро след това ние си легнахме. Заспивахме рано, защото ставахме рано. Колкото по-дълго можехме да спим, толкова по-къси бяха дните.

Веднага след десет помъквахме близнаците към тавана. Един от начините за запълване на времето бе да се ровим из необятния таван. Там имаше две пиана. Кори седнаше на едно кръгло столче и започваше да се върти в кръг. Удряше пожълтелите клавиши на пианото, извиваше глава и се вслушваше. Инструментът не беше настроен и главите ни заболяваха от фалшивите звуци.

Крис се опита да го настрои, но струните се скъсаха.

Открихме пет грамофона „Виктрола“, от които само един работеше. Навивахме го, слагахме някоя стара плоча и слушахме най-странната музика, която бяхме чували.

Имаше цял куп плочи на Енрико Карузо, но за съжаление не бяха добре запазени. Сядахме в полукръг и слушахме Карузо. Ние с Кристофър знаехме, че той е най-великият от всички певци и сега имахме шанса да го чуем. Гласът му беше толкова висок, че чак звучеше фалшиво, и ние се чудехме кое му беше великото. Но кой знае поради каква причина Кори го харесваше.

Той можеше по цял ден да слуша плочи, но Кари беше неспокойна и вечно търсеше нещо ново.

— Не обичам това място! — хленчеше тя непрекъснато. — Изведете ме оттук. Още сега! Веднага! Иначе ще съборя стените! Сериозно, мога да го направя.

Заудря стените с малките си юмручета, но успя само да си причини болка.

Беше ми жал за близнаците. Всички бихме искали да избягаме. Когато Кари за пръв път пое към спалнята долу, където можеше да си играе с куклите и чашките за чай, с мъничката си печка, дъската за гладене и ютията, която не се нагриваше, ние с Крис си отдъхнахме.

Горе на тавана беше музиката, която очароваше Кори, докато Кари щеше да „приказва“ с играчките си.

Честото къпане и миенето на косата беше друг начин за убиване на излишното време. Ние бяхме най-чистите деца на земята. След обяда лягахме да починем. Гледахме да спим колкото е възможно по-дълго. Двамата с Крис се състезавахме по белене на ябълки — кой ще направи по-дълга спираловидна лента от кората.

Най-опасната, но и най-забавна игра беше имитирането на бабата — бяхме винаги нащрек, да не би да влезе и да ни залови как я имитираме, загърнати в някой мръсен чаршаф от тавана, представяйки си, че това са вечните ѝ сиви рокли от тафта. В това отношение ние с Крис бяхме по-добри от близнаците. Те толкова се страхуваха от нея, че не смееха да я погледнат в очите.

— Деца — казваше грубо Крис, застанал до вратата с въображаема кошница в ръце. — Държахте ли се прилично, почтено и пристойно? Тази стая е много разхвърляна! Момиче, оправи възглавницата, преди да съм ти издърпала ушите.

— Милост, бабо! — извиквах аз и падах на колене. — Капнала съм от умора, нека малко си почина.

— Почивка, значи! — отвърщаше бабата. — Няма почивка за злото, покварата, лъжата, безсрамието — само работа за тях, докато умрат и се озоват във вечните пламъци на ада! — И той започваше да маха заплашително, а близнаците се разпищяваха от страх. Тогава бабата изчезваше и Крис се ухилваше насреща ни.

През първите седмици от престоя ни секундите течаха като часове, независимо от усилията, което полагаме, за да се забавляваме. Онова, което ни крепеше, докато чакахме, бяха съмненията и страховете, надеждите и очакванията, но нищо не ни приближаваше към мига, когато щяхме да бъдем освободени и представени на останалите.

Близнаците тичаха при мен за всяко порязване, натъртване или забита в пръстчето тресчица. Внимателно я изваждах с пинсета, а Крис слагаше йод и лейкопласт на мястото. Едно наранено пръстче, и вече искаха да ги гушкам като бебета, да им пея приспивни песни, да ги целувам и гъделичкам, докато се разсмеят и отпуснат. Тъничките им ръчички здраво стискаха врата ми — бях обичана, много обичана... и нужна.

Близнаците ни приличаха повече на тригодишни, отколкото на деца на пет. Не по начина, по който говореха, а по това как търкаха очи с малките си юмручета и се цупеха за всяко нещо, което им е било отказано. За да ни принудят да изпълним желанията им, те запушваха носове, стискаха устни и спираха да дишат, докато лицата им станеха морави от липсата на въздух. Аз бях много по-податлива на тези заговори от Крис. Той беше наясно, че не биха могли да се задушат по този начин. И въпреки това се изпълвах с ужас, като ги гледах как са посинели.

— Следващия път — каза ми той насаме — искам да не им обръщаш внимание. Ако трябва, влез в банята и се заключи отвътре. Гарантирам ти, че няма да умрат.

Послушах го и естествено нищо не им стана. Като всички момиченца и Кари обожаваше да подскача из стаята. Тя си държеше полата така, че се показваха воланите на пликчетата. А ако имаха малки избродирани рози, трябваше да ги видим поне десет пъти на ден и да повтаряме колко е красива с тях.

Кори, разбира се, носеше къси панталони като Крис и беше много горд от това. Все още помнеше пелените, които трябваше доскоро да използва, тъй като често се изпускаше. Кари можеше да яде само цитрусови плодове, защото иначе получаваше разстройство. Ненавиждах дните, в които ни носеха праскови и грозде, тъй като тя обожаваше зелено грозде без семки, праскови и ябълки, но за съжаление последниците и от трите бяха едни и същи. Щом видех плодовете, знаех, че ме чака голямо пране, освен ако не успея да я отнеса навреме в банята. Не смогнех ли — разнасяше се смехът на Крис. Винаги държахме синята ваза под ръка, в случай че тоалетната е заета, когато на Кори му се допишка. Често подмокряше късите си панталонки, а след това засрамен заравяше глава в скута ми, за разлика от Кари, която никога не се чувстваше виновна — грешката беше винаги моя, че не съм се справила достатъчно бързо.

— Кати, кога ще излезем навън? — запита той шепнешком веднъж, след като беше направил белята.

— Веднага щом каже мама.

— А защо мама не разрешава?

— Долу има един старец, който не знае, че сме тук. Трябва да чакаме, докато той обикне мама дотолкова, че да приеме и нас.

— Кой е този старец?

— Нашият дядо.

— Той като бабата ли е?

— Опасявам се, че да.

— Защо не ни харесва?

— Не ни харесва, защото... защото... ами, защото няма мозък в главата си. Мисля, че не само сърцето, но и главата му не е наред.

— Мама обича ли ни още?

Това бе въпросът, който щях да прехвърлям в ума си цяла нощ.

Бяха изминали много седмици. Една неделя мама не се появи при нас. Беше ни мъчно, защото знаехме, че е някъде из къщата.

Лежах по корем на пода, където беше по-хладно, и четях „Невзрачният Джуд“. Крис се ровеше из тавана, а близнаците си играеха с количките и камиончетата си.

Навън вече се мръкваше, когато изневиделица вратата се отвори и влезе мама: с тенис обувки, бели шорти, бяла фланелка с моряшка яка, украсена с червен и син ширит и избродирана котва. Изглеждаше невероятно щастлива и в цветущо здраве, докато ние вехнем и с всеки изминал ден се поболявахме от потискащата топлина на тази стая.

Аха, моряшки дрехи — значи това е правила. Изгледах я сърдито, защото и аз копнеех за слънчев загар. Косата ѝ бе разрошена от вятъра и тя изглеждаше десет пъти по-красива, нежна и привлекателна. А беше почти на четирийсет.

Очевидно добре беше прекарала следобеда. Беше към пет. Вечерята долу я сервираха в седем часа и това означаваше, че тя щеше да има малко време за нас, преди да се оттегли, за да се изкъпе и преоблече за вечеря.

Оставих настрани книгата и се обърнах да седна. Огорчена, прииска ми се да я жегна с нещо.

— Къде беше? — запитах я аз хладно. Как не я беше срам да се забавлява, докато ние стояхме заключени и дори не можехме да играем като децата на нашата възраст. Никога нямаше да мога да изживея отново изгубеното лято на моите дванайсет години, нито Крис неговото, нито близнаците.

Лицето ѝ помръкна, като долови хладния ми тон. Тя пребледня, устните ѝ затрепериха и вероятно съжали за големия стенен календар,

на който с големи червени хиксове отмятахме дните си в затвора — горещите, самотни дни на болка и очакване.

Тя се отпусна в един стол, кръстоса прекрасните си крака и взе де си вее с някакво списание.

— Съжалявам, задето ви накарах да чакате — каза тя и ми се усмихна мило. — Сутринта мислех да се отбия и да ви видя, но баща ми настоя да остана при него. Имах конкретни планове за следобед, но трябваше да ги посъкратя, за да отделя малко време на децата си преди вечеря. Въпреки че не ми изглеждаше потна, тя продължи да си вее, сякаш тази стая беше нещо, което тя просто не можеше да издържа. — Карах лодка, Кати — продължи тя. — Когато бях на девет години, братята ми ме научиха, а после, когато баща ти дойде да живее тук, аз научих и него. Прекарвахме доста време на езерото. Да караш лодка е като да летиш... невероятно преживяване — завърши неуверено тя, давайки си сметка, че нейното удоволствие е откраднало нашето.

— Карала си лодка! — едва не изкрещях аз. — Нали трябваше да разкажеш на дядото за нас! Колко време смяташ да ни държиш заключени тук? Завинаги ли?

Сините ѝ очи неспокойно обикаляха стаята. Тя беше готова да скочи от стола, който пазехме специално за нея и поради тази причина използвахме рядко — нейния трон. Може би щеше и да си тръгне, ако Крис не бе слязъл от тавана, натоварен с толкова стари енциклопедии, че дори телевизията не се споменаваше в тях.

— Кати, не крещи на мама! — скара ми се той. — Здравей, мамо. О, Боже, изглеждаш великолепно! Страшно ми харесва моряшкият ти костюм. — Той остави книгите върху тоалетната масичка, която използвахме за бюро, приближи се към нея и постави ръце върху раменете ѝ. Почувствах се предадена не само от мама, но и от брат ми. Лятото си отиваше, а ние не бяхме ходили на почивка, не бяхме плували, не се бяхме разхождали из горите, не бяхме дори виждали лодка, да не говорим за басейна в задната градина.

— Мамо! — извиках аз и скочих, готова да се боря за свободата си. — Мисля, че е крайно време да разкажеш на баща си за нас. Повдига ми се от тази стая и от тавана. Близнаците имат нужда от чист въздух и слънце, както и аз самата. И аз искам да карам лодка. Ако дядото ти е простил за женитбата, защо тогава не може да ни приеме?

Толкова ли сме грозни, ужасни и глупави, та се срамува да ни признае за кръвни роднини?

Тя отпъди Крис, после, останала без сили, се свлече в стола, от който току-що бе станала, наведе се напред и зарови лице в ръцете си. Интуицията ми подсказа, че ще ни направи някакво страшно признание. Извиках Кори и Кари и им казах да седнат от двете ми страни, за да мога да ги прегърна. Дори Крис, който мислех, че ще остане до мама, дойде и седна до Кори. Сега отново бяхме като преди — малки птички, кацнали по жицата в очакване на онзи порив на вятъра, който щеше да ни отвее във всички посоки на света.

— Деца — започна тя с наведено лице, като нервно кършеше ръцете си, — не ви казах цялата истина.

Бях го предусетила вече.

— Ще останеш ли с нас за вечеря? — попитах аз. Кой знае защо ми се искаше да отложам малко момента на пълната истина.

— Благодаря за поканата. Бих искала да остана, но имам други планове за вечерта.

А това беше времето, през което можехме да бъдем с нея чак до мрак. Предишния ден беше прекарала едва половин час с нас.

— Писмото — промълви тя, вдигна глава, а сините ѝ очи придобиха зеленикав отблясък, — писмото, което получих още в Гладстон, съдържаше и покана да дойдем да живеем тук. Не ви казах обаче, че баща ми бе написал кратка бележка накрая.

— Да, мамо, продължавай — обадох се аз. — Каквото и да е, ще го приемем.

Майка ни изглеждаше уравновесена, хладнокръвна и спокойна. Но имаше нещо, което винаги я издаваше — ръцете ѝ. Плъзна ръка към шията, сякаш пръстите ѝ търсеха да се уловят за нещо, но тъй като не носеше огърлица, те отново увиснаха безпомощно.

— Баба ви беше написала и подписала писмото, но накрая баща ми бе добавил още нещо. — Тя се поколеба, затвори очи, изчака секунда-две, а после погледна отново. — Дядо ви бе написал, че се радва, че баща ви е мъртъв. Беше написал, че лошите и порочните винаги си получават заслуженото. Бе добавил, че единственото хубаво нещо е, че не сме създали дяволско потомство.

По-рано бих запитала: какво е това, но сега вече знаех. Дяволско потомство беше същото като дяволско племе — някакво зло, нещо

отвратително, което така се е родило и такова ще си остане завинаги.

Погледнах Крис, който много приличаше на татко. Пред очите ми изникна той — облечен в бял екип за тенис — висок, горд, със златиста коса и бронзов загар. Нали злото трябваше да бъде мрачно, уродливо, криво и дребно — то не стоеше изправено и не се усмихваше с небесносини очи, които никога не лъжеха.

— На отделна страница от писмото, която баща ми не бе прочел, майка ми бе изложила плана за вашето укриване — завърши убедително тя, а лицето ѝ пламна.

— Само защото се е оженил за полуплеменницата си ли баща ни е бил считан за лош и порочен? — попита Крис сдържано. — Това ли е единственото му провинение?

— Да! — извика тя, доволна, че той, нейният любим син, е разбрал. — През целия си живот баща ви е извършил един-единствен непроситим грях: влюби се в мен. Законите забраняват брак между чичо и племенница, дори когато те са роднини само донякъде. Моля ви, не ни осъждайте. Обясних ви как беше. От всички нас най-добрият беше баща ви... — Тя млъкна, готова да се разплаче, и аз вече се досетих какво следва.

— Кое е лошо и порочно всеки сам преценява — започна разпалено тя в желанието си да видим нещата от нейната гледна точка. — Дядо ви е в състояние да обвини в грях и един ангел. Той е от онези хора, които очакват всеки член от семейството му да е съвършен, докато самият той съвсем не е такъв. Но само се опитайте да му го кажете, и с вас е свършено. — Тя нервно преглътна, сякаш щеше да ѝ прилошее от това, което се канеше да изрече. — Кристофър, мислех, че щом веднъж дойдем тук, аз ще мога да му кажа за вас — как ти беше най-умното момче в класа, винаги пълен отличник, мислех, че като види Кати и разбере колко е талантилива и как добре танцува — мислех си, че само тези две неща със сигурност ще го предразположат, без дори да е видял колко красиви и сладки са близнаците — а кой може да каже какви способности ще проявят те занапред? Така си мислех и се надявах, че той лесно ще отстъпи, признавайки, че в крайна сметка бракът ни не е бил грешка.

— Мамо — изплаках аз, — като те слушам, струва ми се, че никога няма да му кажеш. Той никога няма да ни обикне, независимо колко са хубави близнаците, колко е умен Крис или колко добре

танцувам аз. Всичко това изглежда няма значение за него. Той ще продължава да ни мрази и да мисли, че сме дяволско потомство, така ли?

Тя стана, приближи се и падна на колене, опитвайки се да ни прегърне.

— Нали ви казах — той няма да живее дълго. Задъхва се при най-малкото усилие. А ако не умре скоро, ще намеря начин да му кажа за вас. Кълна се, че ще го направя. Имайте търпение и проявете разбиране. Всичко пропуснато ще ви бъде компенсирано хилядократно.

Пълните ѝ със сълзи очи умоляваха.

— Моля ви, моля ви, заради мен, заради това, че ме обичате, както и аз ви обичам, имайте още търпение. Това няма да продължи дълго и аз ще направя всичко възможно, за да облекча живота ви. Мислете за богатствата, с които скоро ще се сдобием!

— Бъди спокойна, мамо — каза Крис и я прегърна така, както би направил татко. — Това, за което ни молиш, е нищо в сравнение с онова, което ще спечелим.

— Да — каза мама нетърпеливо, — още малко жертви, малко търпение и всички удоволствия в живота ще бъдат ваши.

Какво ми оставаше при това положение? Как можех да протестирам? Вече бяха изминали три седмици — какво означаваха още няколко, или пък месец?

Но пътят беше пълен с препятствия, а откакто свят светува, златото винаги е било основната движеща сила.



## ДА НАПРАВИШ ГРАДИНА

Вече знаехме цялата истина.

Щяхме да останем в тази стая до деня, в който дядото умре. През нощта, когато бях съвсем отчаяна и потисната, ми хрумна, че вероятно още от самото начало тя е знаела, че баща ѝ не е от хората, дето прощават.

— Но — обади се веселият оптимист Кристофър — той всеки момент може да хвърли топа. Това е типично за заболяванията на сърцето. Ако някой тромб се откъсне и тръгне към сърцето или дроба, той ще угасне като свещ.

Ние с Крис често си говорехме такива непочтителни неща, но вътре в себе си съзнавахме, че това е жестоко, макар че именно по този начин се опитвахме да успокоим болката от нараненото си самочувствие.

— Виж какво — рече той, — тъй като по всичко личи, че ще останем тук доста дълго, трябва да си измислим повече забавления, заради близнаците, пък и заради нас самите. А когато решим, Господ ми е свидетел, можем да измислим фантастични неща.

При този таван, пълен с вехтории и огромни шкафове със смрадливи, но страхотни костюми, най-близкото до ума е да правиш пиеси. И тъй като един ден без друго щях да танцувам на сцената, ето ти възможност да се изиявя като режисьор, директор, хореограф, а едновременно с това и да бъда звезда. Крис, разбира се, трябваше да играе всички главни мъжки роли, а близнаците можеха да участват епизодично като второстепенни герои.

Те обаче не искаха да бъдат актьори! Искаха да са публиката — да седят, да гледат и да ръкопляскат.

Идеята не беше чак толкова лоша, защото какво беше театър без публика! Жалко, че не разполагаха с пари, за да си купят билети.

— Това ще бъде генералната репетиция — каза Крис — и тъй като ти си наясно с театралните представления, ще напишеш сценария.

Ха! Притрябвали са ми сценарии! Това беше моят шанс да играя Скарлет О'Хара. Под богато набраните поли трябваше да нося обръчи,

а корсетите страшно ме пристягаха; имаше и дрехи, напълно подходящи за Крис, както и проядени от молците слънчобрани. Подбрах възможно най-добрите костюми. Бях навила косата си на парцалчета и сега, разпусната, тя се спускаше на дълги спираловидни къдрици. На главата си носех широкопола сламена шапка, украсена с избелели копринени цветя и опасана с потъмняла по краищата зелена сатенена панделка. Роклята, която покриваше телените обръчи, беше направена от нещо подобно на муселин. Предполагам, че някога е била розова, но сега вече беше трудно да ѝ се определи цветът.

Рет Бътлър беше облечен в елегантен костюм с кремави панталони и кафяв жакет от кадифе с перлени копчета, под който се виждаше сатенена жилетка на бледочервени рози.

— Хайде, Скарлет — казваше ми той, — трябва да избягаме от Атланта преди Шърман да стигне тук и да подпали града.

Крис бе завързал въжета, на които окачихме одеяла вместо сценичните завеси. Публиката ни възбудено тропаше с крака от нетърпение да види как Атланта гори. Следвах Рет по „сцената“, готова да се закачам и флиртувам с него, да го омайвам и съблазнявам, преди да се втурна към безличния русоляв Ашли Уилкис, когато един от моите мърляви волани се закачи между твърде големите ми и смешни старомодни обувки и аз се проснах на пода. Публиката реши, че това падане е част от ролята ми и възторжено заръкопляска, като се изправи на крака. „Представлението свърши!“, съобщих аз и започнах да се преобличам.

— Хайде да ядем! — извика Кари, която беше в състояние да каже всичко, стига то да ни накара да се махнем от омразния ѝ таван.

Кори издаде долната си устна напред и нацупено се огледа.

— Иска ми се отново да имаме градина — каза той с такава тъга, че ми стана мъчно. — Не ми харесва да се люлея, когато цветята не се полюшват от вятъра — Сламенорусата му коса стигаше чак до яката на ризата и се завиваше на букли, докато тази на Кари се спускаше до кръста ѝ и с едва оформените си къдрици приличаше на застинали вълни. Днес близнаците бяха облечени в синьо, защото беше понеделник. За всеки ден си имахме цвят. В неделя носехме жълто, а в събота — червено.

Желанието, изречено от Кори, явно накара Крис да се замисли, защото той бавно се завъртя и огледа огромния таван.

— Този таван, разбира се, е зловещо и потискащо място — каза замислено той, — но защо да не използваме творческите си способности и да не превърнем тази отвратителна гъсеница в пърхаща пеперуда? — Той се усмихна така очарователно, че незабавно ме спечели на своя страна. Защо, наистина, да не се опитаме да превърнем тавана в цветна градина.

Тази вечер очаквахме мама с особено нетърпение и щом се появи, ние с Крис разпалено ѝ описахме плана си да украсим тавана и го превърнем в градина, за да не се плашат близнаците. За миг в очите ѝ трепна нещо странно.

— Е — каза тя, — ако ще украсявате тавана, най-напред ще трябва да го почистите, а аз ще ви помогна с каквото мога.

Мама домъкна парцали, кофи, метли, четки за дъски и кутии със сапун на прах. Коленичи заедно с нас, за да търка в ъглите и под тежките мебели. Удивих се, че знае как да чисти. Когато живеехме в Гладстон, веднъж на две седмици идваше жена, която вършеше цялата черна домакинска работа, от която ръцете на мама загрубяха. Сега тя стоеше на колене, с избелели стари джинси и овехтяла риза, а косата ѝ беше хваната на кок с фиби. Наистина ѝ се възхищавах. Работата беше тежка и изморителна, но тя нито веднъж не се оплака, а през цялото време се смееше и се държеше така, сякаш това бе някакво страхотно забавление.

За една седмица изчистихме почти целия таван. Тогава мама донесе препарат против насекоми, наръсихме го и после изметохме цели кофи с умрели паяци и всевъзможни гадини. Намерихме мишини, но не видяхме нито плъх, нито мишка. Сигурно са чакали да утихне шетнята, преди да излязат от тъмните си скривалища.

Сега, когато таванът вече беше чист, мама ни донесе зелени растения и един амарилис, остър като копие, който трябваше да цъфне около Коледа. Намръщих се, като я чух да казва това — та нали по Коледа вече нямаше да сме тук.

— Ще го вземем с нас — каза мама и се пресегна да погали бузата ми. — Ще си вземем всички растения, така че недей да се цупиш. На тавана няма да оставим нищо живо, което обича слънцето.

Сложихме цветята в „класната стая“, защото нейните прозорци гледаха на изток, и тръгнахме надолу по тесните стълби. Мама се изкъпа в нашата баня, после изтощена се отпусна в креслото.

Близнаците се покатериха в скута ѝ, а аз взех да нареждам масата за обяд. Денят беше прекрасен, защото тя остана с нас до вечерта, когато въздъхна и каза, че трябва да си върви. Трябваше да уведомява баща си къде ходи всяка събота и защо се бави толкова дълго.

— Можеш ли да се промъкнеш отново преди лягане?

— Довечера съм на кино — каза тя с безразличие, — но преди да тръгна, ще се отбия да ви видя. Купила съм ви стафиди, но сега забравих да ги взема със себе си.

Близнаците умираха за стафиди.

— Сама ли ще ходиш на кино? — попитах аз.

— Не. Има едно момиче, с което израснах — беше ми най-добрата приятелка, сега вече е омъжена. Отивам на кино с тях. Живее през няколко къщи. — Тя стана и се приближи до прозореца, откряна завесите и посочи към къщата на най-добрата ѝ приятелка. — Елена има двама неженени братя — единият учи в юридическия факултет в Харвард, а другият е професионален тенисист.

— Мамо! — попитах. — Излизаш ли с някой от двамата?

Тя се засмя и пусна завесите.

— Крис, светни. Не, Кати, не излизам с никого. Да ви кажа право, предпочитам да си легна, толкова съм уморена, пък и музикалните филми изобщо не ме интересуват. По-хубаво ми е с вас, но Елена настоява да излизаме и тъй като постоянно отказвам, тя непрекъснато ме подпитва. Не искам хората да се чудят защо си стоя въщи през почивните дни, затова се налага от време на време да излизам, да карам лодка или да ходя на кино.

Струваше ми се невероятно, че ще успеем да превърнем тавана в цветна градина, но моят удивителен брат беше убеден, че ще стане. Скоро зарази и мама с тази идея. Всеки ден на връщане от училището за секретарки тя ни носеше книжки за оцветяване, от които изрязвахме предварително нарисованите цветя. Донесе ни и кутии с водни бои, най-различни четки, пастели, цветна гланцова хартия, тумбести бурканчета с бяло лепило и четири ножици с изтъпени върхове.

— Научете близнаците да оцветяват и изрязват цветя — заръча тя — и да участват във всичко, с което се занимавате. Назначавам ви за техни учители в детската градина.

Мама се върна от града, който се намираше на един час път с влак, цялата сияеща — кожата ѝ бе поруменяла от свежия въздух, а

дрехите ѝ стояха толкова добре, че не можех да откъсна очи от тях. Вече имаше обувки във всякакви цветове, а лека-полека се сдобиваше и с нови бижута, които наричаше „боклуци“, но начинът, по който тези камъни блестяха, ми подсказваше, че са диаманти. Тя седна на стола си изморена, но щастлива и ни разказа как е минал денят ѝ.

— О, как ми се иска тези пишещи машини да имат букви върху клавишите. Не мога да запомня местата им. Непрекъснато трябва да гледам схемата на стената и това ме бави. Но поне зная къде са гласните, а те се използват най-често. Засега скоростта ми на писане е двайсет думи в минута, което не е добре. Освен това в тези двайсет думи правя и по четири грешки. А стенографските сигли... — Тя въздъхна, сякаш те също я притесняваха. — Е, предполагам, че в крайна сметка ще ги науча. Всички жени успяват, защо да не мога и аз.

— Харесват ли ти учителите, мамо? — попита Крис.

Тя се изсмя като момиченце, преди да отговори:

— Нека да ви разкажа за учителката по машинопис. Казва се Хелена Брейди. Огромна е и много прилича на баба ви. Само дето бюстът ѝ е по-голям. Тя има най-големия бюст, който някога съм виждала. Презрамките на сутиена ѝ постоянно се смъкват от раменете, а ако не са те, тогава са презрамките на комбинезона, така че тя непрекъснато рови из деколтето си, което кара мъжете в класа да се подсмивват.

— Ама има ли мъже, които учат машинопис? — силно се изненадах аз.

— Да, има няколко млади мъже — журналисти, писатели и други. Госпожа Брейди е разведена и е хвърлила око на един от тях. Флиртува с него, а той се прави, че не забелязва. Тя е поне десет години по-голяма от него, а той пък все мен зяпа. Не, Кати, не е това, което си мислиш. Той е много по-нисък от мен. Не мога да се омъжа за дребосък, който няма метър и шейсет.

— Мамо, нали не мислиш да се омъжваш отново? — попита Крис със свито сърце.

— Не, скъпи, разбира се, че не. Много обичах баща ви, само изключителен мъж би могъл да го засенчи, а такива рядко се срещат.

Страхотно забавление беше да си играем на учители, или по-точно можеше да бъде, ако ученическото ни тяло проявяваше поне малко желание за това. Веднага след закуската измивахме чиниите,

прибирахме храната и щом минеше десет часът и слугите напуснеха втория етаж, ние с Крис подкарвахме хленчеците близнаци към таванската класна стая. Сядахме на чиновете и започвахме да изрязваме цветя от гланцова хартия, които разкрасявахме с райета и точки. Ние с Крис бяхме добри, но близнаците цапотеха на поразия.

Крис наричаше техните цветя „модерно изкуство“.

Облепихме сивите стени с нашите изрезки.

Когато мама се качи при нас, доволно се усмихна.

— Да, справяте се забележително добре. Сега вече тук е уютно. — На следващия ден мама пристигна с огромна плоска кутия, в която имаше цветни мъниста и пайети, за да внесем повече блясък в нашата градина. В края на краищата таванът заприлича на пъстра градина.

Всеки ден изненадвахме мама с някоя нова ефектна украса.

— Мамо — задъхано изчуруликваше Кари, — по цял ден правим цветя и понякога дори забравяме да обядваме.

— Кати, не бива чак толкова да се улисвате.

— Но, мамо, нали го правим заради тях, за да не ги е страх горе.

Тя се засмя и ме прегърна:

— Боже мой, толкова си упорита, а и брат ти е същият. Метнали сте се на баща си. Това със сигурност не е от мен — аз много лесно се отказвам.

— Мамо — прекъснах я, — продължаваш ли да ходиш на училище? Вече по-добре ли се справяш с машинописа?

— Да, разбира се — усмихна се тя и отново се отпусна в стола, като държеше ръката си вдигната, сякаш се наслаждаваше на гривната си. Запитах я защо са й тези бижута в училището за секретарки, но вместо да ми отговори, тя рече: — Сега трябва да направите животни за вашата градина.

— Но, мамо, ние едва се справихме с розите, а ти искаш животни.

Тя ми се усмихна и прокара студения си пръст по носа ми.

— О, Кати, какъв Тома неверник си ти! Нима още не си разбрала, че можеш всичко, стига да искаш.

Мама донесе няколко учебника по рисуване. От тях научихме как да сведем всички сложни форми до основните: сфери, цилиндри, конуси, правоъгълници и кубове. Столът, например, беше просто един

куб — нещо, което по-рано не знаех. Коледната елха беше като обърнат конус — и това беше ново за мен. Човешките фигури бяха комбинации от всички основни форми: сфери за главите, паралелепипеди за ръцете, вратовете, краката, тялото, а ходилата бяха триъгълници. И като използвахме този основен метод с незначителни допълнения, скоро получихме зайци, катерици, птици и други животинки.

Един дъждовен следобед Кори изтича при мен с охлюв, направен от оранжева хартия, върху който се беше трудил старателно почти цял ден. Беше хапнал съвсем малко сандвич с фъстъчено масло и желе, защото изгаряше от нетърпение да „сложи онези неща, които стърчат от главата“. Онова, което се бе получило обаче, приличаше повече на елипсовидна плажна топка с треперещи пипалца.

— Мислиш ли, че този охлюв е хубав? — попита той и се нацупи.

— Да — рекох бързо, — чудесен красив охлюв.

— Нали не мислиш, че прилича на портокал?

— Разбира се, че не — портокалите нямат пипалца.

Крис пристъпи, за да разгледа жалкото творение, което държах в ръцете си.

— Не наричай тези неща пипалца — поправи ме той. — Охлювът е от семейство мекотели — те нямат гръбнак, а тези нещица се наричат антени и са свързани с мозъка. Освен това има цилиндрични черва, които завършват в устата му, и се придвижва с крак.

— Кристофър — казах хладно аз, — когато ние с Кори пожелаем да научим нещо за цилиндричните черва на охлюва, ще ти изпратим телеграма, така че ако обичаш, седни на някой гвоздей и чакай.

— Това ли искаш? Да останеш цял живот невежа?

— Да! — кимнах аз. — Когато става въпрос за охлюви, предпочитам да си остана невежа.

Кори ме следваше по петите, а Кари слепваше парчета от лилава хартия. За разлика от Кори, който работеше много старателно, тя вършеше всичко надве-натри. В момента с ножицата пробиваше дупка в лилавото си... нещо. Зад дупката залепи парче червена хартия и заяви, че това е червей.

— Казва се Чарли — каза тя и ми подаде дългия около метър и двайсет „червей“.

По стените в красивата ни градина от хартиени цветя залепихме хилавия охлюв зад страшния червей. О, каква двойка бяха само! Крис взе лист хартия и написа с червени букви: „Животни, пазете се от червея!“

Тъй като охлювът, наречен от Кори Синди Лу, изглеждаше зле, аз написах: „Има ли доктор в къщата?“

Мама прегледа свършеното през деня и много се смя.

— Разбира се, че има лекар в къщата — каза тя, наведе се и целуна Крис по бузата. — Моят син винаги е знаел какво да прави с болните животни. Кори страшно ми харесва твоят охлюв — той изглежда... толкова... толкова чувствителен.

— Харесва ли ти моят Чарли? — попита нетърпеливо Кари. — Направих го хубав. Използвах цялото лилаво, за да стане голям и вече нямаме лилаво.

— Червеят наистина е страхотен — каза мама, взе близнаците в скута си и започна да ги прегръща и целува — нещо, което невинаги правеше. — Особено ми харесват черните му мигли и това червено око — много са ефектни.

Истинска, семейна идилия — тримата кацнали на стола й, а тя сияе в средата. Само аз липсвах — за да наруша безгрижието им.

— Колко думи в минута пишеш на машината, мамо?

— Имам напредък.

— Кажы колко?

— Старая се, Кати — нали ти казах, че не ми е лесно.

— А какво става със стенографията? Колко бързо пишеш, като ти диктуват?

— Правя каквото мога. Трябва да имаш повече търпение. Такива неща не се научават ей така за една нощ.

Търпение. Нарисувах търпението в сиво, а над него бяха надвиснали черни облаци. Нарисувах надеждата в жълто — също като слънцето, което виждахме сутрин за по няколко часа.

Когато човек порасне, той трябва да прави милион неща и бързо забравя, че за едно дете денят може да изглежда безкраен. Тези седем седмици ни се сториха четири години. Един ужасен петък се наложи да станем рано сутринта и светкавично да разчистим спалнята и банята от всички доказателства за нашето присъствие. Махнах чаршафите от леглото, намотах ги на топка заедно с калъфките от



възглавниците и спалните торби и постлах кувертюрите направо върху дюшеците. Предишната вечер Крис беше разглобил релсите на влакчетата. Трескаво се щурахме насам-натам, когато бабата влезе с кошницата за излет и ни нареди да закуваме на тавана. Най-внимателно бях изтрила отпечатъците от пръсти и махагоновите мебели блестяха. Тя обаче се разсърди на това и взе прах от прахосмукачката, за да посипе мебелите.

В седем вече закувахме на тавана студената каша със стафиди и мляко. Едва долавяхме шетнята на прислужничките в стаята долу. Отидохме на пръсти до стълбата и се сгушихме на най-горното стъпало, за да слушаме какво става долу, въпреки че се страхувахме да не ни спипат.

Голяма суетня падна — голямо търкане и миене, а бабата надзираваше всичко лично.

Този петък оказа някакво особено въздействие върху нас. Не ни се играеше, не ни се четеше, само мълчаливо изрязвахме лалета и маргаритки в очакване на мама.

Бабата така и не се качи на тавана, за да види какво правим, въпреки че често отваряше вратата на спалнята, като се надяваше, че няма да чуем шума от завъртането на ключа. Надзърташе в процепа и се опитваше да ни спипа, че вършим нещо „нечисто“ или „лошо“.

Когато мама дойде при нас, побързах да я попитам:

— Защо бабата не се качва на тавана, за да провери какво правим?

Унила и помръкнала, мама седеше неподвижно в отредения за нея стол. Носеше много скъп зелен вълнен костюм. Беше ходила на фризьор и имаше нова прическа. Тя ми отвърна вяло, сякаш мислите ѝ блуждаеха другаде.

— Хм, не съм ли ви казвала? Баба ви страда от клаустрофобия. Това е емоционален проблем. Диша трудно в малки, затворени помещения, понеже, когато е била малка, родителите ѝ я заключвали в килера за наказание.

Невероятно! Толкова е трудно да се повярва, че тази огромна жена някога е била достатъчно малка, за да я наказват. Сега обаче по всичко си личеше, че е доволна, като ни вижда заключени тук.

Всеки ден бабата вещица идваше в стаята и ни пронизваше със студения си поглед. Всеки ден задаваше едни и същи въпроси:

— Какво правихте на тавана? Казахте ли си молитвата преди ядене? Снощи помолихте ли Господ да прости на родителите ви за сторения грях? Учите ли близнаците на божиите слова? Използвате ли банята заедно? — Ей Богу, очите ѝ проблясваха отвратително в този миг. — Винаги ли се държите скромно? Криете ли срамните си части от очите на останалите? Пипате ли се?

Крис се изсмиваше зад гърба ѝ.

Един следобед през септември се втурнах от таванските стълби към банята и не щещ ли, се сблъсках с бабата! Тя ме сграбчи за раменете и впи очи в лицето ми.

— Внимавай къде ходиш, момиче! — сопна се тя. — Къде си се забързала?

Усещах пръстите ѝ като стомана.

— Крис рисува — обясних на един дъх, — бързам да му донеса вода, преди боята да е засъхнала. Много е важно боите да са чисти.

— Той защо не си донесе сам вода? Защо му прислужваш?

— Зает е с рисуването, затова помоли мен, пък и аз нищо не правех.

— Глупачка! Никога не прислужвай на мъжете! Карай ги сами да се обслужват. А сега изплюй камъчето — какво всъщност правите горе?

— Рисуваме, за да направим тавана по-красив, а пък Крис е прекрасен художник.

— Откъде знаеш? — попита тя презрително.

— Той е надарен, бабо, и всичките му учители казват това.

— Молил ли те е да му позираш без дрехи?

Бях потресена.

— Не! Разбира се, че не!

— Защо трепериш тогава?

— Аз... Аз се страхувам от... от теб — заекнах аз. — Всеки ден идваш и питаш за някакво грешно, отвратително нещо, но аз не разбирам какво е това лошо нещо, което си мислиш, че правим. Ако не ни кажеш за какво говориш, може наистина да направим нещо лошо, без да знаем, че е лошо.

Тя ме изгледа от главата до петите и се усмихна саркастично.

— Попитай брат си — той знае за какво говоря. Мъжкарите винаги се раждат с това познание за злото.

Боже Господи! Крис не беше лош, още по-малко — зъл. Понякога ме измъчваше, но само на шега. Опитах се да го защитя, но тя не пожела да ме изслуша.

По-късно през деня тя дойде в стаята, като носеше саксия с жълти хризантеми. Приблужи се и я сложи в ръцете ми.

— Ето истински цветя за изкуствената ви градина — каза студено. Стъписах се. Благодарих ѝ, а тя се обърна и излезе с гордо вдигната глава, като че ли леко смутена.

Кари се втурна и зарови лице в жълтите листчета.

— Хубави са — каза тя. — Кати, може ли да ми ги дадеш? — Разбира се, че ѝ ги дадох. Оставихме саксията с цветята на източния прозорец, от който не се виждаше нищо друго, освен хълмове и далечни планини, забулени в синя мъгла.

Щом се сетя за онези дни, пред очите ми изникват обвитите в синя мъгла планини, хълмове и дървета, наредени в прави редици. И отново усещам сухия и прашен въздух, който дишахме всеки ден. Отново виждам сенките на тавана, които се преливат със сенките в съзнанието ми и отново чувам неполучилите отговор въпроси: Защо? Кога? Докога?

Любов... Така ѝ се доверявах.

Истина... Продължавах да мисля, че излиза от устата на онзи, когото обичаш и на когото вярваш най-много.

Вярност... тя е тясно свързана с любовта и истината. Къде завършва едното и започва другото и как можеш да разбереш, след като любовта е сляпа?

Бяха изминали повече от два месеца, а дядото все още бе жив.

Стояхме, седяхме или лежахме на широките первази на таванските прозорци. Наблюдавахме с копнеж дърветата, които за една нощ се бяха оцветили в червените, златисти и кафеникави багри на есента. Това ме развълнува — да наблюдаваш как лятото отминава и пред погледа ти да започва есента. Ние не бяхме част от тези промени, можехме единствено да ги съзерцаваме.

Мислите ми искаха да избягат от този затвор и окрилени от вятъра отново да ме накарат да се почувствам жива. Завиждах на

децата отвън, които тичаха на воля по изсъхналата трева и ритаха жълтата шума, така както бих правила и аз.

Никога преди не си бях давала сметка за това малко щастие. Тогава мислех, че щастието е някъде в бъдещето, когато порасна и когато ще мога да следвам избрания от мен път и да бъда такава каквато съм. Детските радости не ми стигаха. Защо ли си мислех, че щастието принадлежи единствено на големите?

— Изглеждаш тъжна — каза Крис. — Защо? Дърветата са красиви, нали? Обичам лятото, но когато дойде есента, откривам, че тя ми харесва повече; през зимата решавам, че това е моят любим сезон, но щом дойде пролетта, веднага се влюбвам в нея.

Да, това беше моят Кристофър. Той умееше философски да се примирява с всичко, независимо от обстоятелствата.

— Сетих се за старата госпожа Бертрам и скучния ѝ разказ за брането на чай в Бостън. В нейните уста хората изглеждаха толкова нереални, но въпреки това бих желала отново да се отегчавам по този начин.

— Аха — съгласи си се той. — Разбирам какво искаш да кажеш. И аз мислех, че училището е скука, а историята е тъп предмет, особено американската история, с изключение на индианците и стария Запад. Но когато ходехме на училище, поне правехме онова, което правят и нашите връстници. Сега просто си пропиляваме времето в бездействие. Кати, нека не губим нито минута! За да успее, човек трябва да си поставя цели и да се стреми да ги постига.

Изрече го доста пламенно, а после се сети, че не бях правила балетните си упражнения, откакто се бяхме преместили тук, горе.

— Кати, утре ще прикрепя станака към стената, за да се упражняваш по пет-шест часа на ден — като в школата по балет!

— Не искам никой да ми казва какво да правя! Освен това не можеш да правиш балетни позиции, без да имаш трико.

— Каква глупост!

— Глупост е, защото, за разлика от теб, Кристофър, аз съм глупава! — Разплаках се и избягах от тавана. Хвърлих се на леглото и захълцах във възглавницата. Тук имаше само мечти и надежди, но нищо истинско. Ще остарея, ще погрознея, никога повече няма да видя много хора. Онзи старец долу можеше да живее до сто и десет години!

Лекарите ще го поддържат. Ах, как се съжالياвах! Обещах си, че някой трябва да плати за всичко това, някой трябваше да плати! Трябваше!

Брат ми и близнаците дойдоха при мен, обути в мръсните си гугуменки, и всеки от тях се опита да ме утеши с дребни подаръци: пастелни бои, книжката „Зайчето Питър“, а Крис седна и ме погледна. Никога не се бях чувствала толкова малка.

Късно една вечер мама влезе с голяма кутия, която сложи в ръцете ми. Отворих я и що да видя: две балетни трика — едното в розово, другото в небесносиньо, палци и тюлени полички. На малка картичка беше написано „От Кристофър“. Имаше и записи с балетна музика. Заплаках. Това вече не бяха сълзи на безсилие или отчаяние. Сега имах нещо, към което да се стремя.

— Исках да ти взема и бял костюм — каза мама, докато ме прегръщаше, — но няма твоята мярка. Към него имаше и стегната шапчица с бели пера. Направен е специално за „Лебедово езеро“ и аз поръчах един за теб, Кати. Надявам се, че три костюма ще стигнат за твоето творческо вдъхновение. Така ли е?

О, разбира се! Когато Крис закова станака здраво към таванската стена, аз часове наред се упражнявах под звуците на музиката. Зад летвата нямаше голямо огледало както в школата, която бях посещавала, но в съзнанието ми имаше огромно огледано и в него аз се виждах като Павлова, танцуваща пред десет хиляди души, изпаднали в захлас, покланях се и приемах десетки букети от червени рози. С течение на времето мама ми донесе всички балети на Чайковски.

Докато танцувах, бях изцяло погълната и мигновено забравях всичко останало. По-добре да правя пируети и да си представям партньора, с когото танцувам. Падах, изправях се, танцувах, докато цялото тяло ме заболяваше, трикото залепваше по мен от пот, а косата ми ставаше вир-вода. Просвах се на пода, докато си поема дъх, и започвах отначало. Понякога бях принцеса Аврора от „Спящата красавица“, понякога танцувах и ролята на принца — скачах високо и правех ножица във въздуха.

Един път, след като бях изпълнила заключителните конвулсии на моя умиращ лебед, вдигнах глава и видях Крис, който ме гледаше със странно изражение на лицето. Наближаваше рожденият му ден — петнайсетият. Изведнъж ми заприлича по-скоро на мъж, отколкото на момче.

Изправена на палци, изпълних няколко ситни равни стъпки, които трябваше да оставят впечатлението, че танцорът се плъзга по сцената и създава онова, което на поетичен език се нарича „наниз от перли“. Приблжих се към Крис и протегнах ръце.

— Хайде, Крис, бъди моят партньор. Нека ти покажа как.

Той се усмихна, приличаше на омагьосан. Поклати глава и каза, че това е невъзможно.

— Балетът не е за мен. Бих се научил да танцувам валс, ако музиката е на Щраус.

Това ме разсмя. Единствената валсова музика, която имахме, бяха стари плочи на Щраус. Втурнах се към грамофона, махнах „Лебедово езеро“ и сложих „Синият Дунав“.

Крис беше много тромав. Държеше ме непохватно и често настъпваше розовите ми палци. Все пак усилието му бе трогателно. Имаше нещо сладостно и гальовно във валса на Щраус, беше лесен за изпълнение, романтичен и така различен от онези изтощителни балетни упражнения, от които плуввах в пот и оставах без дъх.

Когато най-сетне мама донесе белия костюм за „Лебедово езеро“ — къс, украсен с пера корсаж, стегната шапчица, бели пантофки и бяло трико, толкова прозрачно, че през него се виждаше розовата ми кожа, аз примрях от вълнение.

Любовта, надеждата и щастието ми дойдоха опаковани в огромна бяла кутия с панделка от виолетов сатен.

Най-накрая Крис се понаучи да танцува валс и фокстрот. Когато се опитах да го науча чарлстон, той категорично отказа:

— Не е нужно да зная всички танци. Няма да ставам професионален танцор. Искам само да умея да танцувам, колкото да не ставам за смях.

Обичах да танцувам. Нямах танц, който да ме затрудни.

— Крис, трябва да знаеш нещо. Не можеш цял живот да танцуваш само валс или фокстрот. Модата се мени, също както и при дрехите. Трябва да си в крак с времето. Хайде да се поразкършим. Трябва да раздвижиш вдървените си от седене и четене стави.

Изтичах да сменя плочата.

— Това е рокендрол, Крис, и трябва да го научиш. Слушай ритъма и се научи да се кълчиш като Елвис. Хайде, притвори очи,

гледай сладно и нацупи устните си, защото иначе никое момиче няма да те хареса.

— Нека да не ме хареса.

Каза го с пълно безразличие и адски сериозно. Не можеше да си представи, че някой ще му казва какво да прави. Не се срамуваше да бъде това, което е — моят сър Кристофър, доблестният рицар.

Подобно на Бог, и ние сменяхме сезоните на тавана. Свалихме цветята и окачихме есенни листа в кафяво, огнено червено и златисто. Ако и зимата ни свареше тук, тогава щяхме да ги заменим с бели, нежни като дантела снежинки, които вече изрязвахме от бяла и сива гланцова хартия. Направихме диви патици и гъски и наредихме нашите неподвижни птици като ята, устремени на юг.

Когато Крис не седеше с глава, забита в някоя книга, той рисуваше с водни бои пейзажи: покрити със сняг хълмове и заледени езера с кълкьори. Рисуваше малки розови къщи, затрупани от дълбок сняг, пушекът извиваше от комините, а в далечината се извисяваше, обгърната в мъгла, църковна камбанария. Щом завършеше картината, заграждаше я в тъмна прозоречна рамка. Окачвахме я на стената и получавахме стая с изглед.

Като бяхме по-малки, Крис много обичаше да ме дразни, нали беше по-големият ми брат. Но на тавана и двамата се променихме. Часове наред лежахме един до друг и правехме планове за бъдещето, когато щяхме да бъдем свободни и богати като Мидас. Щяхме да обикаляме по света. Той щеше да се влюби в най-красивата, умна и очарователна жена на света.

След няколко седмици Кори и Кари престанаха да молят за разходка навън. Кари вече не удряше с юмруци по дъбовата врата, а и Кори престана да рита е малките си и слаби крачета.

Послушно приемаха онова, което по-рано бяха отричали — „градината“ на тавана беше единственото „навън“, което им бе позволено. И за съжаление те скоро забравиха, че има и друг свят, различен от този, в който бяхме заключени.

Двамата с Крис примъкнахме няколко стари дюшека до източните прозорци и правехме слънчеви бани. Невъзмутимо събличахме дрехите си и се печяхме на слънце за краткото време, докато грееше от изток. Виждахме, че физически сме различни, но не

мислехме за това. Казахме на мама, че се печем, защото имаме нужда от слънчева светлина. Тя само ни изгледа и леко се усмихна.

— Добре, но гледайте баба ви да не разбере. Нали знаете, че тя няма да одобри това.

Сега разбирам, че ни е изгледала, за да се увери в нашата невинност или събуждаща се сексуалност. Видяното трябва да ѝ е подсказало, че сме още деца.

Близнаците обичаха да стоят голи и да си играят като бебета. Те се смееха, забавляваха се и се чудеха защо „пишутото“ на Кори е така различно от това на Кари.

— Защо, Крис? — попита Кари, като посочи онова, което той и Кори имаха, а ние с ние с нея нямахме.

Продължих да чета „Брулени хълмове“ в желанието си да не обръщам внимание на подобен глупав разговор.

Крис обаче се опита да отговори.

— Половите органи при мъжете са външни, докато при жените те са скрити или вътрешни.

— *Спретнато* прибрани — добавих аз.

— Да, Кати, зная, харесва ти, че тялото ти е спретнато, а на мен пък ми харесва, че моето не е спретнато. Забравих, че органите на мъжките птици са скрити, както и при женските.

— Откъде знаеш? — попитах.

— Просто зная.

— В книга ли го прочете?

— Че къде другаде. Да не мислиш, че съм хванал да разглеждам някоя птица?

— Не бих се учудила.

— Обикновено чета, за да науча нещо, а не за да се забавлявам.

— От теб ще излезе страшно скучен мъж, помни ми думата. Ако органите на една мъжка птица са скрити, от това не следва ли, че той е тя?

— Не!

— Кристофър, нищо не разбирам. Защо птиците са различни?

— Те трябва да имат аеродинамична форма, за да летят.

— Добре, но защо мъжките птици са различни? Остави сега аеродинамичната им форма.

Той заекна, изчерви се, но продължи:



— Възбудата у мъжките екземпляри кара онова, което е вътре, да излезе навън.

— Как се възбуждат?

— Млъкни и си чети книгата!

Някои дни не ставаха за слънчеви бани. След това застудя и ние навлякохме дебелите дрехи. Сутрин източното слънце бързо се скриваше и мечтаехме за прозорците от южната страна, но те бяха затворени с капаци и заключени.

— Няма значение — каза ни мама, — най-здравословно е утринното слънце.

Това не ни утешаваше, тъй като растенията ни умираха едно след друго в най-здравословната светлина.

През ноември таванът стана леденостуден. Зъбите ни тракаха, носовете ни течаха, често кихахме и се оплаквахме на мама, че имаме нужда от печка с комин. Тя искаше да донесе електрическа или газова отоплителна печка, но се страхуваше, че може да стане пожар. Затова ни донесе дебело бельо, якета с качулка и ярки панталони за ски с вълнена подплата.

В претъпканата ни стая едва намирахме къде да стъпим, затова се качвахме на тавана. Там крещяхме, гонехме се и играехме на криеница. Понякога се борехме, спорехме, викахме, а после отново заигравахме с настървение. Особено ни харесваше да играем на жмичка. Ние с Крис обичахме да превръщаме играта в ужасяваща, но само в разумни граници, заради близнаците, които вече бяха достатъчно наплашени от множеството „лоши неща“, които се промъкваха в тъмните сенки на тавана. Кари съвсем откровено заявяваше, че зад проядените мебели вижда скрити чудовища.

Един ден, докато търсехме скрилия се Кори, Кари отсече:

— Слизам долу! — Ние останахме да търсим Кори. Обикновено лесно го намирахме. Предпочиташе да се Крис в скривалището на Крис. Бяхме убедени, че е в третия гардероб. Когато обаче погледнахме вътре, с изненада открихме, че го няма.

— Бре! — възкликна Крис. — Най-накрая да прояви малко изобретателност.

Така е, когато човек чете много книги. Избърсах с ръка течащия си нос и отново се огледах наоколо. В този просторен таван с множество крила имаше безброй места за криене. Можеше да го

търсим с часове. Бях измръзнала, уморена и раздразнена и изобщо не ми се играеше, въпреки че Крис държеше да се раздвижваме, за да си поддържаме формата.

— Кори! — извиках аз. — Излизай, където и да си! Време е за обед! — Това трябваше да го подмами. Яденето напомняше за домашен уют и всяко хранене разделяше дългия ни ден на отделни части.

Той пак не отговори. Погледнах гневно Крис.

— Сандвичи с фъстъчено масло и желе от грозде — извиках аз. Любимото ядене на Кори трябваше да го извади от скривалището му, но отново настъпи тишина.

Обзе ме страх. Не можех да повярвам, че Кори до такава степен е преодолял ужаса си от огромния, изпълнен със сенки таван, и е приел играта на сериозно. Нищо чудно да се опитва да имитира Крис или пък мен. О, Боже!

— Крис! — извиках аз. — Трябва да намерим Кори, и то веднага.

Той се подаде на моята паника и разтревожен се разтича из тавана. Оглеждахме се и викахме Кори, но не последва никакъв отговор. Бях цялата замръзнала, дори ръцете ми бяха посинели.

— О, Боже мой — мърмореше Крис, — ами ако се е скрил в някой от сандъците, капакът е паднал и случайно се е заключил.

Кори можеше да се задуши. Да умре!

— Кати, намерих го! — извика Крис. Обърнах се и видях Крис да изважда малкото отпуснато телце на Кори от един сандък, в който се бе заключил, без да иска. С подкосени от облекчение крака пристъпих и целунах бледото лице на Кори, което имаше странен цвят, предизвикан от липсата на кислород. Всеки момент можеше да изпадне в безсъзнание.

— Мама — прошепна той, — искам мама.

Но мама беше на километри оттук, учеше се да пише на машина и да стенографира. Наблизо имаше само една безсърдечна баба, с която не знаехме как да се свържем в случай на нужда.

— Бързо тичай и напълни ваната с гореща вода — каза Крис, — но да не е много гореща. — После се втурна към стълбището, носейки Кори на ръце.

Като стигнах ваната, погледнах назад и видях Крис да полага Кори на леглото. Наведе се, стисна ноздрите му, сведе глава и устата

му покри широко отворените посинели устни на Кори. Сърцето ми се сви. Мъртъв ли беше? Дали още дишаше?

Кари хвърли поглед към безжизненото телце на своя близък и започна да пици.

Пуснах двата крана докрай и водата рукна с пълна сила. Кори щеше да умре! Както винаги, точно когато си мислех, че Бог се е отвърнал от нас, аз се хванах за вярата си и започнах да се моля. Моля те, Боже, не позволявай Кори да умре. Моля те, моля те, моля те...

— Той отново диша — каза Крис, пребледнял и треперещ, докато носеше Кори към ваната. — Всичко, което трябва да направим сега, е да го стоплим.

Съблякохме Кори и го сложихме в топлата вана.

— Мама — прошепна Кори, щом дойде на себе си, — искам мама! — Той продължи да повтаря това, а аз бях безсилна да я доведа. И му казах със спокоен тон, който накара Крис да вдигне глава и да ми се усмихне одобрително:

— Защо не си представиш, че аз съм мама? Ще направя за теб всичко, което би направила и тя. Ще те гушна, ще ти пея, ще ти дам да хапнеш.

Двама с Крис бяхме коленичили — той масажираше ходилата на Кори, а аз разтърквах студените му ръце. Когато кожата му отново порозовя, сложихме му най-дебелата пижама, увихме го в едно одеяло, аз го взех в скута си и седнах с него в стария люлеещ се стол. Покрих с целувки бледото му лице и се опитах да го разсмея.

След това започнах да го храня с малки хапки от сандвича супа и хладко мляко. Докато правех всичко това, почувствах, че остарявам. За десет минути остарях с десет години. Погледнах към Крис, той също се беше променил. Сега вече знаехме, че освен липсата на светлина и чист въздух, на тавана ни дебнат и по-страшни опасности, заплахи по-лоши от мишките и паяците.

С мрачно изражение Крис се изкачи крадешком по тесните стръмни стъпала към тавана. Внезапно отгоре се чу силно чукане, което можеше да стигне и до слугите.

— Кати — каза Кори с изнемощял гласец, докато Кари клюмаше полузаспала, — не ми харесва вече да нямам майка.

— Ти имаш майка, ти имаш мен.

— Ти можеш ли да бъдеш истинска майка?

— Да, мисля, че мога. Много те обичам, Кори, и затова мога да ти бъда като истинска майка.

Кори се вторачи в мен с големите си очи, за да види дали съм искрена. Тогава малките му ръчички се плъзнаха към врата ми и той положи глава на рамото ми.

— Така ми се спи, мамо, но ти не спирай да ми пееш.

Все още го люлеех, когато Крис се върна с доволно изражение на лицето си.

— Повече никой сандък или гардероб няма да се заключва ненадейно — каза той, — защото разбих всички ключалки. — Той седна на леглото и каза смутен: — Почувствах се изоставен, Кати. Нека седна на стола, а вие се настанете в скута ми.

Татко правеше така.

Като седнахме в люлеещия се стол, зърнах всички ни в отсрещното огледало на тоалетката. Обзе ме някакво странно чувство и тази картина ми се стори нереална. Двамата с Крис изглеждахме като родители — кукли, умалени копия на мама и татко.

— Библията казва, че има време за всичко — прошепна Крис, — време да се родиш, време да сееш, време да жънеш, време да умреш и така нататък. Сега е нашето време да се жертваме. По-късно ще дойде нашето време да живеем и да се веселим.

Положих глава на момчешкото му рамо, благодарна за оптимизма му. Испитах приятно усещане от допира на силните му младежки ръце.

Крис беше прав. Щастливото ни време щеше да настъпи в деня, в който напуснехме тази стая, за да присъстваме на погребение.

## ПРАЗНИЦИ

На високото стъбло на амарилиса се появи една-единствена пъпка — един жив календар, който ни напомняше, че приближава Денят на благодарността, а след него и Коледа. Сега той беше единственото ни все още живо растение и затова толкова го обичахме. Всяка нощ го занасяхме долу, за да е на топло в спалнята ни. Сутрин, щом станеше, Кори се втурваше към пъпката и я оглеждаше, за да се увери, че е оцеляла през нощта. След това същото правеше и Кари. Близнаците поглеждаха към календара, за да проверят дали денят е ограден в зелено, което означаваше, че растението трябва да бъде наторено. Пипаха пръстта, за да видят дали е достатъчно влажна. Никога не се осланяха на собствената си преценка, а идваха при мен и питаха:

— Трябва ли дадем вода на Амарилис? Мислиш ли, че е жаден?

Никога не бяхме притежавали нещо одушевно или неодушевно, без да му дадем име. Освен това Амарилис трябваше да живее на всяка цена. Нито Кори, нито Кари се доверяваха на силите си, за да занесат саксията на таванския прозорец, където за кратко огряваше слънце. Аз го носех нагоре, а Крис го сваляше за през нощта.

Отбелязвахме всеки изминал ден с голямо червено кръстче. Кръстчетата бяха станали сто.

Заваляха студени дъждове и задуха силен вятър. Понякога гъсти мъгли скриваха утринната светлина. Нощем сухите клони на дърветата драцеха по стените на къщата и ме събуждаха. Дъхът ми спираше в очакване на нещо ужасно.

Един ден заваля проливен дъжд. Имаше всички изгледи да го обърне на сняг. Мама влезе задъхана в спалнята с украшения, които да подредим на масата за Деня на благодарността. Беше донесла една яркожълта покривка и оранжеви ленени салфетки с ресни.

— Утре ще имаме гости за празничния обяд — обясни тя, сложи кутията върху най-близкото легло и тръгна да излиза. — Ще има две печени пуйки — едната за нас, другата за слугите. Те няма да бъдат готови толкова рано, но вие не се тревожете — за Деня на благодарността ще има подобаваща трапеза. Ще намеря начин да

отмъкна малко топла храна. Ще кажа, че искам аз да сервирам на баща ми и докато приготвям неговия поднос, ще отделя храна и за вас. Очаквайте ме утре около един.

Яви се като полъх и изчезна, като ни остави с щастливи очаквания за изобилна гореща храна в Деня на благодарността.

— Какво значи Денят на благодарността? — попита Кари.

— Същото като молитвата преди ядене — обясни Кори.

Мисля си, че донякъде беше прав.

Докато Крис беше гушал близнаците и им разказваше за Деня на благодарността, аз се суетях наоколо като домакиня — щастлива, че мога да подредя празнична трапеза. Картичките за местата с нашите имена бяха четири малки пуйки с опашки, разперени като ветрила; бяха направени от оранжева и жълта надупчена хартия, която имитираше перушина. Имахме две големи свещи във формата на тикви, две във формата на мъже-поклонници, две като жени-поклоннички. Имаше и две хубави индийски свещи, ала за нищо на света не бих ги запалила и да ги гледам как се топят. Сложих на масата обикновени свещи, а скъпите прибрах за следващия Ден на благодарността, когато щяхме да сме далеч оттук. Внимателно написах имената ни върху хартиените пуйки, след това разтворих опашките им като ветрила и ги поставих пред всяка чиния.

Под масата, на която се хранехме, имаше тясна полица и там държахме чиниите и сребърните прибори. След всяко ядене ги миех в банята в един розов пластмасов леген. Крис ги подсушаваше и нареждаше върху гумена подложка под масата, където стояха до следващото ядене.

Подредих сребърните прибори най-старателно — вилиците отляво, ножовете отдясно с острието към чинията, а до ножовете — лъжиците. Порцеланът беше „Ленокс“ с широка синя лента, а по ръба — двайсет и четири карата злато, както бе написано върху обратната страна. Мама ми беше казала, че сервизът е стар и едва ли някой ще забележи изчезването му. Единственото нещо, което липсваше, бяха цветята. Мама трябваше да се сети да донесе цветя.

Вече минаваше един часът. Кари взе да се оплаква на висок глас:

— Хайде да сядаме да ядем, Кати.

— Имай търпение. Мама ще ни донесе топла храна, пуйка с гарнитура — и това ще бъде не просто обяд, а официален обяд. —

Шетнята ми на домакиня скоро приключи и аз се свих на леглото, за да прочета още малко от „Лорна Дун“.

— Кати, умирам от глад — обади се Кори. Крис беше потънал в някаква загадка на Шерлок Холмс.

— Изяж няколко стафиди, Кори.

— Няма повичи.

— Казва се: няма повече.

— Честна дума, няма повичи.

— Изяж един фъстък.

— Всичките фъстъци свършиха. Правилно ли го казах?

— Да — въздъгнах аз. — Изяж една хрупкава бисквитка.

— Кари изяде последната.

— Кари, защо не раздели тези бисквити с брат си?

— Защото той не искаше.

Два часът. Вече всички умирахме от глад. Бяхме свикнали да обядваме точно в дванайсет. Какво ли бе задържало мама?

Вече минаваше три, когато мама донесе огромен сребърен поднос, отрупан с чинии. Беше облечена в рокля от синьо-лилаво вълнено жарсе, косата ѝ беше завита назад и хваната ниско на тила със сребърно гребенче. Господи, колко хубава беше.

— Зная, че умирате от глад — започна да се извинява тя, — но баща ми промени решението си и в последната минута пожела да използва стола на колелца и да яде с нас. — Тя се усмихна виновно. — Кати, много хубаво си подредила масата. Направила си всичко точно както трябва. Съжалявам, но забравих да донеса цветя. Не биваше да забравям. Имаме девет души на гости и всички искат да говорят с мен, задават ми хиляди въпроси, питат ме къде съм била толкова дълго. Непрекъснато измислях някакъв предлог, за да стана от масата. Трябваше да внимавам и за Джон Еймъс — този мъж има очи и на гърба си. Успях все пак да напълня чиниите ви и да ги скрия. Много ми се искаше да ви донеса и от пая с тиква, но Джон вече го беше нарязал и подредил върху десертните чинии и щеше да забележи, че липсват четири парчета.

После ни изпрати няколко въздушни целувки и изчезна.

Боже, какъв ден! Ние наистина ѝ бяхме в тежест!

Втурнахме се към масата.

Крис се зае с ролята на домакин и започна да разпределя храната по чиниите, които му подавахме. Даде ни по едно голямо парче бяло месо от пуйката и добави скромни порции от зеленчуците и красиво оформена салата. Всичко беше изстинало.

— Не обичам студена храна! — разхленчи се Кари. От начина, по който се мръщеше, човек можеше да си помисли, че в чинията ѝ има змии и червеи, а Кори естествено само имитираше киселото изражение, изписано върху лицето близначката му.

Тогава Крис направи нещо, което действително ме шокира. Набоде огромна филия бяло месо и цялото го натика в устата си! Какво му ставаше?

— Не яж така, Крис. Даваш лош пример на близнаците.

— Те не ме гледат — каза той с пълна уста, — а аз умирам от глад. Никога преди не съм бил толкова гладен.

Внимателно нарязвах месото на малки късчета и сложих няколко в устата си, за да покажа на лакомника отсреща как трябва да се яде. Преглътнах и казах:

— Съжалявам бъдещата ти съпруга. Едва ли ще издържи с теб и една година.

Той обаче продължи да се храни, без да ми обръща внимание.

— Кати — каза Кари, — не се дръж така с Крис.

— Жена ми ще ме обожава, сигурен съм в това. А вие, двамата, престанете да се назлъндисвате на пуйката.

— Не обичаме студена пуйка... а онова кафяво нещо върху картофите изглежда отвратително.

— Това кафяво нещо се нарича сос от печено месо и вкусът му е превъзходен. А и ескимосите обичат студена храна.

— Кати, ескимосите обичат ли студена храна?

— Не зная, Кари, но сигурно я предпочитат пред глада. — Не можах да разбера какво общо имат ескимосите с Деня на благодарността. — Крис, не можа ли да измислиш нещо по-добро? Защо измисли ескимосите?

— Ескимосите са индианци. Индианците са свързани е традицията да се празнува Денят на благодарността.

— Аха.

— Знаеш, разбира се, че Северна Америка е била свързана е Азия — каза той с пълна уста. — Индианците са се преселили от Азия,



но на някои им харесали ледът и снегът и останали, докато други, по-умни, се придвижили на юг.

— Кати, какво е това нещо на бучки, което прилича на желиран десерт?

— Това е салата от червени боровинки. Едните бучици са червени боровинки, другите — орехи, а това бялото е кисел крем. — Беше великолепно. Имаше и парчета ананас.

— Ние не обичаме сос на бучки.

— Кари — каза Крис, — уморих се от това, какво обичаш и какво — не. Яж!

— Брат ти е прав, Кари. Червените боровинки са превъзходни, както и орехите. Птиците обичат боровинки, а ти обичаш птиците, нали?

— Птиците не ядат плодове. Те ядат паяци и буболечки. Кълвят ги от водосточната тръба и ги гълтат, без да дъвчат. Не можем да ядем онова, което ядат птиците.

— Млъкни и яж! — скара й се Крис с пълна уста.

Това беше най-вкусната храна, откакто се бяхме озовали в тази огромна мрачна къща, а близнаците само гледаха в чиниите си, без да я докоснат.

За разлика от тях Крис не спираше да се тъпче като същинско прасе.

Близнаците опитаха картофеното пюре с гъбения сос. Картофите бяха „раздробени“, а сосът беше „глупав“. Опитаха божествената плънка и заявиха, че е „на бучки“ и е „тъпа“.

— Тогава изяжте сладките картофи! — почти извиках аз. — Вижте колко са хубави. Те поне са гладки.

Докато Крис мечтаеше за десерт, аз започнах да разчиствам масата. Неизвестно защо, но Крис стана да ми помага! Не можех да повярвам на очите си. Усмихна ми се обезоръжаващо и дори ме целуна по бузата. Я виж ти, ако храната се отразява по този начин на всеки мъж, е готовност ще се науча да готвя. Дори прибра чорапите си, преди да ми помогне да измия и избърша чиниите, чашите и сребърните прибори.

Десет минути след като ние с Крис бяхме подредили всичко под масата, близнаците ревнаха:

— Гладни сме! Стомасите ни стържат от глад.

Крис не вдигна поглед от книгата си. Аз обаче оставих настрана „Лорна Дун“ и, без да кажа нито дума, им извадих от кошницата по един сандвич с фъстъчено масло и желе.

Докато отхапваха мънички залчета, аз се хвърлих на леглото и ги загледах с истинско удивление. Защо им харесваха тези боклуци? Оказа се, че да си родител не е нито толкова лесно, колкото си мислех, нито толкова приятно.

— Не сядай на пода, Кори. Долу е по-студено, отколкото на стола.

— Не обичам столовете — каза Кори и кихна.

Още на другия ден Кори се разболя. Личицето му беше червено и горещо. Оплакваше се, че го болят костите и цялото тяло.

— Кати, къде е мама, истинската ми майка? — О, как искаше майка си. Най-накрая тя се появи.

Притесни се, като видя пламналото лице на Кори и изтича, за да донесе термометър. Когато се върна, по петите я следваше омразната ни баба.

Налапал термометъра, Кори гледаше мама като ангел спасител.

— Любимото ми, скъпо бебе — рече тя. Вдигна го от леглото, седна на люлеещия се стол и започна да целува челото му. — Тук съм, скъпо дете. Обичам те. Всичко ще мине, ти само си изяж храната и си изпий портокаловия сок. Бъди добро момченце и скоро ще оздравееш.

След два дни се разболя и Кари — тя също кихаше и кашляше, вдигна толкова висока температура, че се паникьосах. Крис също се изплаши. Дватама лежаха един до друг отпуснати и пребледнели, а тъничките им пръстчета току придърпваха нагоре завивките.

Изглеждаха като направени от порцелан — восьчнобледи, с тъмни сенки и големи хлътнали очи, които безмълвно ни умоляваха да направим нещо.

Мама си взе една седмица отпуск от училището за секретарки, за да остане при близнаците. Всеки път, когато идваше при нас, с нея цъфваше и бабата, която си пъхаше носа навсякъде и непрекъснато раздаваше никому ненужни съвети.

Заплашителното шумолене на сивите й рокли, гласът й, тропотът от тежките й крака, огромните й меки и пухкави ръце, отрупани с диамантени пръстени и нашарени от старчески петна... самата гледка ни изпълваше с омраза.

Една сутрин мама влезе в стаята с термос, пълен с прясно изстискан портокалов сок.

— По-хубав е от консервирания — обясни тя, — защото в него има повече витамин С и А. Помага при настинки.

После извади термометъра от устата на Кари и обезумя.

— О, Боже! Трийсет и девет и шест. Трябва да ги заведе на лекар, в болница!

Бях застанала пред масивния скрин. Хвърлих бърз поглед към бабата, опитвайки се да отгатна реакцията ѝ.

— Не ставай смешна, Корин — рече тя. — Всички деца вдигат висока температура, когато са болни. Това нищо не означава. Би трябвало да го знаеш. Настинката си е настинка.

Крис вдигна глава от книгата, която четеше. Беше убеден, че близнаците са болни от грип.

Бабата продължи да нарежда:

— Какво знаят лекарите за настинката? Ние знаем повече от тях. Има само три неща, които трябва да се правят: да се лежи в леглото, да се поемат много течности и да се пие аспирин — какво друго? — После ме изгледа кръвнишки. — Момиче, престани да си люлееш краката. Изнервяш ме. — Тя отново се обърна към мама. — По този повод моята майка казваше така: за настинката трябва три дни, докато започне, три дни, докато трае и три дни, докато си отиде.

— Ами ако е грип? — попита Крис. Бабата го загърби и не обърна внимание на въпроса му. Не харесваше лицето му — той твърде много приличаше на татко.

Близнаците наистина оздравяха. Не за девет дни, а за деветнайсет. Не ставаха от леглото, пиеха аспирин и течности и това помогна — нищо не можеше да ги възстанови по-бързо. През деня близнаците лежаха в едно легло. През нощта Кари спеше при мен, а Кори — при брат си. Цяла нощ скачахме, тичахме за вода или за портокаловия сок, който съхранявахме на студено. Те плачеха за мама, искаха сладкиши и нещо, което да отпусне носа им. Мятаха се в леглата, слаби и неспокойни, а огромните им, изпълнени със страх очи, късаха сърцето ми. Докато боледуваха, започнаха да задават странни въпроси.

— Защо през цялото време стоим горе?

— Изчезна ли долният етаж?

— Къде отиде той?

— Мама не ни ли обича вече?

— Защо стените са обгърнати в мъгла?

— А те обгърнати ли са в мъгла? — питах аз на свой ред.

— Крис също изглежда неясен.

— Крис е уморен.

— Уморен ли си, Крис?

— Май че да. Искам да спите и да не задавате толкова много въпроси. А и Кати е уморена. Искаме да спим и да сме сигурни, че вие също сте заспали.

Един ден кашлицата намаля, уморените клепачи се притвориха и най-накрая потънаха в спокоен сън. Студените костеливи ръце на смъртта се бяха протегнали към нашите малчугани и с неохота ги бяха пуснали. Мъчително и бавно близнаците започнаха да се съвземат. Когато се оправиха обаче, те не бяха предишните здрави и енергични дечица. Кори, който и без това не беше от бързивите, сега съвсем се умълча. Кари, която преди не млъкваше, се затвори в себе си. Прегледах езика ѝ — беше бял и обложен. Погледнах със страх двете личица върху възглавницата. Искаше ми се да пораснат и да се държат като големи. Това дълго боледуване бе оставило тъмни кръгове под големите им сини очи и нездравословен тен на лицата им. Плашеха ме, навявах ми мисли за смъртта.

А вятърът продължаваше да духа.

Най-накрая се изправиха на крака и започнаха бавно да се разхождат. Розовите им крачета бяха станали тънки като сламки и затова предпочитаха да пълзят. А да се смеят — съвсем бяха забравили.

Проснах се на леглото. Бях останала съвсем без сили. Какво можем да направим ние с Крис, за да върнем бебешкото им очарование?

— Витамини! — обяви мама, след като ѝ казахме с Крис за нашите опасения. — Точно от витамини се нуждаят те, както и вие — отсега нататък всеки от вас трябва да взема по една таблетка на ден. — Дори в този момент тя не забрави да вдигне кокетно ръка, за да оправи един палав кичур от красивата си коса.

— Таблетките ще ни дадат ли чистия въздух и слънцето, от които всъщност се нуждаем? — изгледах я аз изпитателно, защото тя

очевидно отказваше да види същността на нещата. — Дали витамините ще ни върнат превъзходното здраве, на което се радвахме, докато живеехме нормално и прекарвахме по-голямата част от деня навън?

Мама беше облечена в розово — този цвят наистина ѝ отиваше, защото от него бузите ѝ поруменяваха, а косата ѝ заблестяваше с алена топлина.

— Кати — погледна ме тя снизходително, — какво искаш да кажеш? Не виждаш ли, че правя каквото мога. Витамините наистина са полезни, те затова се произвеждат.

Нейното безразличие ме стълписа. Погледнах Крис. Той стоеше с наведена глава — чуваше всяка дума, но нищо не каза.

— Докога ще стоим затворени тук, мамо?

— Още малко, Кати, само още малко. Вярвай ми.

— Още един месец ли?

— Може би.

— Не можеш ли да изведеш поне близнаците на разходка с колата си? Мисля, че това ще им се отрази добре. Ние с Крис може и да не излизаме.

— Не! Разбира се, че не! Не мога да поема подобен риск! В къщата работят осем слуги и винаги ще се намери някой, който да ни види. Те са ужасно любопитни.

— В такъв случай би ли се погрижила поне за пресни плодове, особено банани. Знаеш, че близнаците умират за банани, а откакто сме тук, не са изяли и един.

— Утре ще ви донеса банани. Дядо ви не ги обича.

— Какво общо има пък той с това?

— Заради това не ги купуват.

— Пътуваш до училището за секретарки всяка седмица, така че спри и купи банани и повече фъстъци, и стафиди. А защо не и пуканки? Това със сигурност няма да повреди зъбите им!

Тя кимна мило с глава.

— А какво искаш за себе си?

— Свобода! Искам да изляза. Уморена съм да стоя заключена в тази стая. Искам близнаците да излязат навън, а и Крис. Искам да наемеш къща, да купиш къща, да откраднеш къща, но да ни измъкнеш от това омразно място.

— Кати — започна умопително тя, — разбери, правя каквото мога. Ето, нося ви подаръци винаги когато идвам тук? Какво друго ви липсва, освен банани? Кажи!

— Обеща, че ще останем тук за малко, а вече минаха месеци.

Тя сви рамене безпомощно.

— Нима очакваш да убия баща си?

— Остави я на мира! — избухна Крис, щом вратата се затвори зад гърба на майката, която той обожаваше. — Тя наистина се опитва да направи всичко възможно за нас. Престани да се заяждаш с нея! Цяло чудо е, че изобщо идва да ни вижда, като се има предвид как я тормозиш с безкрайните си въпроси, сякаш не ѝ вярваш. Откъде знаеш колко страда тя? Нима мислиш, че е щастлива, като знае, че четирите ѝ деца са заключени в една стая и трябва да си играят на тавана?

Беше трудно да се каже какво точно мисли и какво чувства човек като майка ни. Изражението на лицето ѝ винаги беше спокойно, въпреки че често изглеждаше уморена. Дрехите ѝ бяха нови, скъпи и рядко я виждахме да носи едни и същи тоалети, но и на нас ни носеше нови и скъпи дрехи, сякаш имаше значение как сме облечени.

Когато валеше дъжд или сняг, не се качвахме на тавана. Дори в ясни дни вятърът яростно ръмжеше и се промъкваше през цепнатините на старата къща.

Една нощ Кори се събуди и ме повика.

— Кати, накарай вятъра да се махне.

Станах от леглото, където Кари бе вече заспала в своята половинка. Мушнах се при Кори и го прегърнах. Горкичкият слабушко, така искаше истинската му майка да го приласкае нежно, а имаше само мен. Беше толкова малък и крехък, че вилнеещият вятър можеше да го отнесе. Зарових лице в чистите му руси къдрици и го целунах по вратлето.

— Не мога да пропъдя вятъра, Кори. Само Бог може.

— Тогава кажи на Бог, че не обичам вятъра — сънено промълви той. — Кажи на Бог, че вятърът иска да влезе тук и да ме вземе.

Притиснах го още по-силно до гърдите си. Никога няма да позволя вятърът да отнесе Кори, никога! Но аз знаех какво има предвид той.

— Изпей ми песен, Кати. Обичам да ми пееш, за да заспя.

Притиснах го и започнах да тананикам една песничка, съчинена от мен самата по мелодия, която бях чула Кори често да си пее. Тя трябваше да пропъди страха му от вятъра, както и моя. Това беше първия ми опит да пиша в рима.

Най-накрая Кори заспа. Дишаше равномерно и се чувстваше в безопасност. Зад него лежеше Крис с широко отворени, втречени в тавана очи. Когато изпях песента, той обърна глава и ме погледна. Петнайсетият му рожден ден беше отминал с една готова торта и със сладолед, който трябваше да подчертае изключителния повод. Подаръци получавахме почти всеки ден. Сега той се бе сдобил с фотоапарат „Полароид“ и с нов и по-хубав часовник. Страхотно! Прекрасно. Как е възможно да се зальгва толкова лесно?

Не виждаше ли, че мама вече не е същата? Не му ли правеше впечатление, че вече не идва да ни вижда всеки ден? Нима бе толкова наивен, че да вярва на извиненията ѝ?

Бъдни вечер. Зад гърба си имахме пет месеца престой в замъка Фоксуърт. Нито веднъж не бяхме посещавали долните етажи на тази огромна къща, още по-малко бяхме излизали навън. Придържахме се към правилата: молитва преди всяко ядене и заспиване, прилично поведение в банята, чисти, непорочни и невинни мисли, но въпреки това качеството на храната, която получавахме, като че се влошаваше с всеки изминал ден.

Ние с Крис знаехме, че не съществува истински Дядо Коледа, но много искахме близнаците да вярват в него и да не им липсва цялата великолепна магия на празника. Какво е детството без Дядо Коледа? Не исках такова детство за близнаците. Двамата с Крис тайно приготвихме подаръци за мама (която всъщност нямаше нужда от нищо) и за близнаците — плюшени животни, които ушихме сами, а след това напълнихме с памук. Аз избродирах муцунките им. Усамотях се в банята и там тайно плетях шапка от червена вълна за Крис.

Точно тогава на Крис му хрумна нещо абсолютно идиотско.

— Хайде да направим подарък и за бабата. Наистина не е правилно да я пренебрегваме. Тя ни носи храна и мляко, пък и кой знае, един дребен подарък може да ни помогне да спечелим нейното

благоразположение. Представете си само колко по-весел може да стане животът ни тук, ако тя се умилистави. Нали разбираш — повтори Крис, — наистина се надявам, че имаме шанс да я спечелим на наша страна. В края на краищата тя е наша баба, а и освен това хората могат да се променят. Никой не остава такъв, какъвто е бил. Докато мама полага усилия да очарова баща си, ние трябва да опитаме да очароваме нейната майка.

Късно следобед, когато вече се здрачаваше, мама влезе в стаята, носейки елха в малко дървено буре. Елха — има ли нещо друго, което така да напомня за Коледа? Роклята на мама беше от яркочервено жарсе и прилепваше плътно по всяка извивка на тялото ѝ. Беше в добро настроение и остана с нас, докато украсим коледното дърво. Раздаде ни и четири чорапа, които трябваше да окачим на леглата си, за да може Дядо Коледа да ги напълни с подаръци.

— Догодина по това време ще живеем в собствена къща — каза весело тя и аз ѝ повярвах. — Догодина по това време животът ще бъде прекрасен за всички нас. Ще имаме много пари, ще си купим собствена къща и всичко, което пожелаете, ще бъде ваше. Бързо ще забравите за тази стая и за тавана, сякаш никога не ги е имало.

Тя ни целуна и каза, че ни обича. Наблюдавахме я как излиза и вече не се чувствахме така отчаяни.

През нощта мама бе влязла в стаята ни и на сутринта като се събудих, видях, че чорапите са пълни догоре. Имаше подаръци, скрити във всяко свободно кътче на стаята.

Очите ми срещнаха погледа на Крис. Той премигна, засмя се и скочи от леглото. Грабна сребърните звънчета, закачени върху червени пластмасови юзди, и енергично ги разтърси над главата си.

— Весела Коледа! — прогърмя гласът му. — Ставайте всички! Кори, Кари, хайде, сънльовци! Вижте какво е донесъл Дядо Коледа!

Те бавно се разсъниха, разтъркаха очи и недоверчиво заоглеждаха многобройните подаръци и лакомства: орехи, бонбони, плодове, дъвки, ментови пръчици, шоколадов Дядо Коледа.

— Как ни е намерил Дядо Коледа? — попита Кари.

— Ами той има вълшебни очи — обясни Крис, вдигна Кари и я метна на рамото си, след което се протегна към Кори. Така правеше и татко. — Дядо Коледа никога не забравя децата — каза Крис, — той



знае, че сте тук. Освен това аз му написах писмо и един дълъг списък с поръчки за подаръци.

Странно, помислих си аз. Списъкът беше толкова кратък и лесен. Искахме да излезем навън. Искахме да бъдем на свобода.

Седнах в леглото, огледах се и в гърлото ми заседна буца. Мама, разбира се, бе положила усилия да ни зарадва. Тя наистина ни обичаше и се тревожеше за нас. За Бога, месеци са й били нужни, докато накупи всичко това.

Засрамах се заради лошите неща, които си бях помислила за нея.

Крис ме погледна въпросително:

— Възнамеряваш ли да се надигнеш от леглото, или ще се излежаваш цял ден? Нима вече не обичаш да получаваш подаръци?

Докато Кори и Кари разкъсваха опаковките на подаръците, Крис дойде при мен и протегна ръка.

— Хайде, Кати, радвай се на единствената Коледа, която можеш да изживееш на дванайсет години. Нека бъде неповторима, различна от всяка друга.

Носеше измачкана червена пижама е бял кант, а златистата му коса беше рошава като разплетена кошница, но и моята не беше посресана. Коледата си беше Коледа, независимо къде се намираш — това беше ден за радост. Отворихме всички подаръци и започнахме да пробваме новите си дрехи, като едновременно се тъпчехме с бонбони. Дядо Коледа ни беше оставил бележка да скрием бонбоните, „вие знаете от кого“. В края на краищата бонбоните причиняваха кариес. Дори на Коледа.

Седнах на пода, облечена в страхотната си нова роба от зелено кадифе. Тази на Крис беше от червен фланелен плат в тон с пижамата му. Облякох близнаците в светлосините им роби. Мисля, че през тази сутрин нямаше по-щастливи деца от нас четиримата. Шоколадовите блокчета ни се сториха още по-сладки, защото ни бяха забранени. Беше забавно да се наблюдават близнаците, докато ядяха своя шоколад — очите им бяха широко отворени, изпълнени с изненада. Нима бяха забравили вкуса на шоколада? Така изглеждаше. Когато чухме, че някой идва, бързо скрихме бонбоните под най-близкото легло.

Беше бабата. Тя влезе тихо с кошницата за пикник и я остави върху масичката за карти. Не ни поздрави с „Весела Коледа“, нито каза

добро утро, не се и усмихна. А на нас не ни беше разрешено да я заговорим първи.

С неохота и страх, но и с голяма надежда, аз взех дългия пакет, увит в червен станиол. Под него се намираше колажът, изработен от нас четиримата. Представляваше една съвършена градина с пеперуди от коприна и цветя от прежда. Кари искаше да направи лилави пеперуди с червени точки — тя обичаше комбинацията от лилаво и червено. Кори пък предпочиташе пеперуда от жълто със зелени и черни точки. Дърветата бяха от кафяви шнурове и малки светлокафяви камъчета, за да имитират кората. Ние с Крис бяхме взели перушинки от стари възглавници, потопихме ги във водни бои, после ги изсушихме и с помощта на стара четка за зъби сресрахме слепналите косъмчета, за да станат отново прекрасни.

Може да прозвучи самонадеяно, но картината ни не беше лишена от творчески попадения. Имаше балансирана композиция, ритъм, стил и очарование, което бе накарало мама да се просълзи, когато ѝ я показахме. Този колаж наистина беше най-доброто произведение на изкуството, което бяхме сътворявали до момента.

Разтреперана и изпълнена с предчувствия чаках мига, в който да се приближа. Тъй като бабата никога не поглеждаше Крис, а близнаците трепереваха от страх в нейно присъствие, само аз можех да ѝ връча подаръка. Аз обаче стоях като вкаменена. Крис ме побутна с лакът.

— Хайде — пошушна той, — тя ще излезе всеки момент.

Не можех да помръдна краката си, сякаш бяха от олово. Протегнах червения пакет — отстрани това изглеждаше като жертвоприношение. Не беше лесно да ѝ се даде подарък, след като тя не ни беше дала нищо друго, освен враждебност и само изчакваше мига, в който да ни причини още болка и страдание.

Това коледно утро тя много успешно ни причини болка и то без камшичен удар, дори без да каже дума.

Мислех да я поздравя, като ѝ кажа: „Весела Коледа, бабо. Искахме да ти направим един скромнен подарък — нещо малко, с което да ти благодарим за храната и подслона, които си ни дала.“ Не, тя щеше да го възприеме като ирония и сарказъм. По-добре да кажа само: „Весела Коледа, надяваме се, че ще харесаш нашия подарък.

Направихме го всички заедно, дори Кори и Кари участваха. Искаме да го запазиш като спомен от нас.“

Тя беше безкрайно изненадана.

Вдигнах бавно поглед, за да срещна храбро очите ѝ, и ѝ подадох подаръка. Със смразяваща хладина и презрение тя изгледа дългата, опакована в червено кутия. Беше вързана със сребърна панделка, а отгоре имаше картичка с надпис: „На баба от Крис, Кати, Кори и Кари.“ Сивите ѝ като камък очи се задържаха върху картичката, колкото да я прочете, после обърна гръб, навиря нос, излезе от стаята, затръшна вратата след себе си и я заключи. Останах като вцепенена — в ръцете си продължавах да държа отминатия с високомерие подарък.

Глупаци! Точно това бяхме ние! Загубени глупаци!

Никога нямаше да спечелим благоразположението ѝ. Винаги щеше да ни счита за дяволско семе. За нея ние наистина не съществувахме.

Много ни заболя, това е самата истина.

В този момент трябваше да се проявя като възрастна и да запазя самообладание — също като мама, която така добре се справяше. Започнах да имитирам нейните движения и изражението на лицето ѝ. Усмихнах се като нея — бавно и измамно.

И какво направих след това, за да покажа моята зрелост?

Захвърлих пакета на пода и започнах да го тъпча с неистова ярост. Мразех Крис, задето ме бе убедил, че можем да спечелим една жена, направена от камък! Мразех мама, задето ни бе поставила в това положение! Би трябвало да познава майка си по-добре.

— Спри! — изкрещя Крис. — Можем да си я запазим за нас!

Но вече беше късно. Крехката картина бе унищожена. Вече я нямаше. Аз стоях, обляна в сълзи.

После се наведох и вдигнах копчинените пеперуди, които Кори и Кари бяха направили така старателно и които щях да пазя през целия си живот.

Крис ме взе в прегръдките си, докато хълцах, и се опита да ме утеши:

— Няма нищо. Какво от това, че тя постъпва зле. Ние бяхме прави, тя сгреши. За разлика от нея ние поне направихме опит за помирение.

Мама влезе усмихната в стаята и ни поздрави за Коледа. Пристигна натоварена с още подаръци, включително една огромна куклена къща, която някога била нейна, а преди това — на омразната ѝ майка.

— Този подарък не е от Дядо Коледа — каза тя. — Това е моят подарък за Кори и Кари. — Тя ги прегърна, целуна ги по бузките и им каза, че сега могат да си играят на семейство, както е правела тя самата, когато била на пет години.

— Тази куклена къща е и много ценна — каза тя със сантиментална нотка в гласа. — Само миниатюрните порцеланови кукли струват цяло съкровище. Куклите, къщата, мебелите и картините са изработени на ръка от английски художник. Всеки стол, маса, легло, лампа, полилей са истински репродукции на старинни предмети. Казват, че на художника са му били необходими дванайсет години, за да завърши къщата.

Не можех да не се възхищавам на умениято и търпението, които са били необходими, за да се направят такива мънички мебели. В гостната на Елизабетинската къща имаше и роял. Върху масата в трапезарията бяха поставени миниатюрни копринени цветя. В стъклена купа върху бюфета имаше мънички плодове, направени от восък.

— Кати — каза мама, като ме обгърна с ръка, — виж този килим. Истински персийски килим, направен от чиста коприна. Килимът в трапезарията е ориенталски. — И тя продължи да възхвалява достойнствата на тази забележителна играчка.

— Защо изглежда толкова нова, след като е толкова стара? — попитах аз.

Лицето на мама помръкна.

— Когато е била на майка ми, тя е била съхранявана в огромна стъклена кутия, през която е можела само да я гледа, но не и да я пипа. Когато аз я получих, моят баща взе един чук и разби стъклената кутия. Разреши ми да играя с къщата, но преди това трябваше да се закълна с ръка върху Библията да не чупя нищо.

— Ти закле ли се? А счупи ли нещо? — попита Крис.

— Да, заклех се, и, разбира се, счупих. — Главата ѝ се наклони, така че не виждахме очите ѝ. — Имаше още една кукла — един много

красив млад мъж и докато се опитвах да съблека палтото му, ръката му се извади. Биха ме с камшик не само за това, че съм счупила куклата, но и защото съм искала да видя какво има под дрехите.

Тогава мама се обърна към мен.

— Кати, защо си толкова сериозна? Подаръците не ти ли харесват?

Крис отговори вместо мен.

— Нещастна е, защото бабата отказа подаръка, който ѝ бяхме приготвили. — Мама ме потупа по рамото, но отбягна погледа ми. Крис продължи. — Благодарим ти за всичко — нищо не си пропуснала да поръчаш на Дядо Коледа. Най-много ти благодарим за куклената къща. Мисля, че близнаците много ще се забавляват с нея.

Втрещен поглед в двата велосипеда с по три колела, които мама бе купила, за да могат да заякнат слабите крачета на близнаците. За нас с Крис имаше ролкови кънки, които можехме да караме в класната стая. Подът ѝ беше от дебели дъски, които поглъщаха шума.

Мама стана, усмихна се загадъчно и излезе. На вратата се обърна и каза, че ще се върне след миг. Тогава тя ни направи най-хубавия подарък — малък преносим телевизор!

— Получих го от баща си, за да го гледам в спалнята си. Веднага се сетих кой би му се радвал най-много. Сега имате истински прозорец към света.

— Мамо! — възкликнах аз. — Този скъп подарък означава ли, че баща ти ти е простил, задето си се омъжила за татко? Вече можем ли да слезем долу?

Синит ѝ очи потъмняха. Тогава тя каза нещо, което накара сърцето ми да подскочи от радост.

— Следващата седмица ще дойде адвокатът на баща ми, за да ме впише в завещанието. Всичко ще бъде мое, дори тази къща ще бъде моя след смъртта на майка ми. На нея той няма да остави нищо, защото тя си има предостатъчно.

Пари! Те изобщо не ме интересуваха. Исках само едно — да изляза отгук. Внезапно се почувствах много щастлива — толкова щастлива, че обгърнах мама с ръце, целунах я и я притиснах към себе си. Това беше най-хубавият ми ден, откакто бяхме пристигнали в тази къща. И тогава си спомних, че мама все още не ни беше казала, че можем да слезем долу. Но все пак бяхме на крачка от свободата си.

Тя седна на леглото и се усмихна неестествено. Засмя се, но смехът ѝ прозвуча фалшиво.

— Да, Кати, станах послушна и изпълнителна дъщеря — такава каквато дядо ти винаги е искал да бъда. Той нарежда, аз се подчинявам. Най-накрая и той да е доволен. — Внезапно спря и погледна към двойните прозорци с процеждащата се отвън бледа светлина. — Всъщност толкова е доволен, че довечера организира тържество в моя чест, за да ме представи отново на свои стари приятели и на избрани местни хора. Това ще бъде нещо великолепно, защото за такива неща моите родители не жалят средства. Те не пият, но нямат нищо против да сервираат алкохол на онези, които не се страхуват от ада. Ще има и малък оркестър, за да танцуваме.

Тържество! Коледно тържество! С оркестър и танци!

И обслужване! Мама ще бъде вписана в новото завещание! Нима някога сме преживявали по-прекрасен ден?

— Може ли да гледаме? — извикахме с Крис в един глас.

— Ще стоим съвсем тихо.

— Ще се скрием така, че никой да няма да ни види.

— Моля те, мамо, моля те, толкова отдавна не сме виждали други хора, а и никога не сме били на коледно тържество.

Продължихме да я молим, докато тя най-сетне склони. Придърпа ни с Крис до най-отдалечения ъгъл, където близнаците не можеха да ни чуват, и прошепна:

— Има едно място, където може да се скриете, но с близнаците не мога да рискувам. Обещайте, че няма да им казвате.

Обещахме.

## КОЛЕДНОТО ТЪРЖЕСТВО

Вярна на думата си, малко след като близнаците бяха заспали непробудно, мама се прокрадна в нашата стая. Бе толкова красива, че сърцето ми се изпълни с гордост и възхищение, както и с малко завист. Стелещите се поли на дългата ѝ вечерна рокля бяха направени от ефирен светлозелен шифон, корсажът от кадифе в наситено зелено бе с дълбоко деколте, което откриваше голяма част от гърдите. Под спускащите се надолу волани на светлозеления шифон се виждаха блещукащите каишки на елегантните ѝ обувки. Дълги обици от диаманти и смарагди се поклащаха искрящи. Ароматът на парфюма ѝ ми напомняше на омайна градина в Ориента, обляна в лунна светлина. Крис се бе втренчил в нея като омагьосан. Въздъгнах със завист. *О, Господи, дано един ден заприличам на нея с всичките тия заоблени извивки, по които мъжете толкова се прехласваха.*

На тръгване воланите ѝ от шифон се разпериха като криле и ние за първи път напуснахме нашето уединено мрачно скривалище. Тръгнахме по тъмните широки коридори на северното крило, следвайки сребърните токчета на мама.

— Има едно местенце — прошепна тя, — където обичах да се крия като малка и да наблюдавам събиранията на възрастните без знанието на родителите ми. Ще бъде малко тесничко за двама ви, но това е единственото място, откъдето скрити ще можете да гледате какво става. А сега още веднъж ми обещавайте, че ще стоите мирно, и ако ви се доспи, незабелязано ще се промъкнете обратно в стаята си. Запомнете обратния път.

Тя ни каза да не стоим повече от час, за да не се изплашат близнаците, ако се събудят и видят, че са сами.

Скрихме се в една масивна и продълговата тъмна маса с врати на шкафа отдолу. Чувствахме се неудобно и ни беше много тясно, но поне можехме да виждаме доста добре през подобната на мрежа предна страна на шкафа.

Мама тихо се отдалечи.

Под нас се виждаше огромна стая, ярко осветена със свещи, наредени в пет реда на три гигантски полилея от кристал и злато. Никога не бях виждала толкова много свещи, горящи едновременно! Техният мирис, начинът, по който трепкащите светлини проблясваха и се отразяваха в искрящите призми и в скъпоценните бижута на жените, правеше всичко това да изглежда като сън — не, дори още по-хубаво, като кино — бална зала за танците на Пепеляшка и очарователния принц!

Стотици пищно облечени хора се смееха и разговаряха. А отсреща в ъгъла стоеше една великолепна коледна елха. Бе висока към шест метра. Проблясваше с хиляди златисти светлинки, които се отразяваха в цветните играчки и заслепяваха очите!

Слугите, облечени в черно-червени униформи, влизаха и излизаха строени в колона по един. Носеха сребърни подноси, отрупани с ястия. Празничната трапеза бе наредена край гигантски кристален фонтан, от който бликаше прозрачна кехлибарена течност и се изливаше в сребърен шадраван. Гостите пълнеха кристалните си бокали направо от фонтана. Пуншът се намираще в две огромни сребърни купи — колкото да се къпе в тях дете. Всичко беше красиво, очарователно, вълнуващо... и така приятно да знаеш, че отвъд заключената ни врата щастливият живот продължава.

— Кати — прошепна Крис в ухото ми, — бих продал душата си на дявола за една глътка от онзи блестящ фонтан!

Същото си мислех и аз!

Никога досега не бях се чувствала толкова гладна, жадна и онеправдана. И двамата бяхме стъписани от изложеното на показ богаташко великолепие. Подът на дансинга наподобяваше мозайка и бе така излъскан с восък, че грееше като стъкло. По стените имаше огромни огледала в златни рамки, в които се виждаха танцуващите двойки, така че човек трудно можеше да различи живите хора от техните отражения. Мебелите бяха изцяло в стил Луи XIV или XV. Божичко, какъв фантастичен ден!

Двамата с Крис се взирахме в красивите двойки, обсъждахме тоалетите и прическите им. Но преди всичко не изпускахме от поглед мама, която бе безспорният център на внимание. Най-често танцуваше с един висок красив мъж с тъмна коса и гъсти мустаци. Той ѝ донесе чаша с шампанско и нещо за хапване. Двамата се уединиха на



кадифеното канапе, за да се подкрепят с по един ордьовър. Седнаха плътно един до друг. Смутено отместих очи от тях, за да погледам как тримата готвачи зад дългите маси приготвяха нещо, което ми заприлича на палачинки, а също и едни малки наденички, в които слагаха пълнеж. От миризмата на тези вкуснотии устата ми се напълни със слюнка.

Нашата храна бе досадно еднообразна: сандвичи, супи и неизменното пържено пиле с картофена салата. Долу под нас се вихреше истинска гастрономическа фиеста.

От време на време мама изчезваше с онзи мъж. Къде ли отиваха и какво ли правеха? Дали се целуваха? Може би тя е влюбена? Дори от моето високо и отдалечено място в шкафа можех да забележа, че този мъж бе омагьосан от мама. Не сваляше очи от нея и едва възпираше ръцете си да не я докосват. А когато танцуваха на бавна музика, така я притискаше, че страните им се допираха. След танца той оставяше ръката си небрежно праметната върху раменете ѝ или я хващаше през кръста, а веднъж дори се осмели да докосне гърдите ѝ.

В този момент си помислих, че тя ще зашлеви красивото му лице, защото ако бях на нейно място, щях да го направя! Но тя само се обърна, засмя се и му подшушна нещо, което трябва да е било предупреждение да се държи прилично пред хората. Той се усмихна, взе ръката ѝ и я целуна, а погледите им се срещнаха. Изгледаха се многозначително. Или може би така ми се стори.

— Крис, видя ли мама и онзи мъж?

— Разбира се, че ги видях. Той е висок точно колкото татко.

— А видя ли какво направи току-що?

— Те просто се забавляват като всички останали. Кати, представяш ли си какви празненства ще правим ние, когато мама наследи всичките тези пари.

Точно в този миг мама и онзи мъж станаха от канапето и излязоха. В балната зала влезе баба ни, без да поглежда нито наляво, нито надясно. Не се усмихваше. Роклята ѝ не бе сива на цвят и този факт сам по себе си бе напълно достатъчен, за да ни удиви. Бе дълга, официална рокля от рубиненочервено кадифе, права отпред и свободно падаща отзад. Косата ѝ бе прибрана на кок, а вратът, ушите, ръцете и пръстите ѝ бяха отрупани с ослепителни скъпоценни бижута. На пръв

поглед тази царствена жена нямаше нищо общо със страховитата баба, която ни посещаваше всеки ден.

— Изглежда великолепно — неохотно си споделихме. — Огромна е като амазонка.

— Ама подла амазонка.

— Амазонка-воин, готова да те убие с поглед. Всъщност тя няма нужда от друго оръжие.

И тогава го видяхме! Нашият неизвестен дядо!

Дъхът ми спря, когато погледнах надолу и забелязах един мъж, който поразително приличаше на татко. Седеше в лъскава инвалидна количка, беше облечен в смокинг и официална бяла риза, по краищата с черни ивици. Оредяващата му коса бе почти бяла и блестеше като сребро под светлините на полилеите. Кожата му бе гладка, или поне така изглеждаше от нашето далечно скривалище. Потресени и в същото време дълбоко впечатлени, двамата с Крис го гледахме като омагьосани.

Изглеждаше много крехък, но въпреки това бе необичайно красив мъж, на преклонна възраст, почти на прага на смъртта. Най-ненадейно вдигна глава и се загледа точно към мястото, където се криехме! Сякаш знаеше, че сме там. Върху устните му се появи тънка усмивка. О, мили Боже, какво ли значеше тя?

И все пак този човек не изглеждаше толкова безсърдечен, колкото бабата. Наистина ли това бе жестокият и деспотичен тиранин, за когото бяхме чували? Непрекъснато раздаваше нежни, добродушни усмивки и създаваше впечатление на човек с благ характер. Не беше нищо повече от старец в инвалидна количка, който в действителност нямаше вид на много болен. И все пак този мъж бе наредил да съблекат мама и да я нашибат с камшици от главата до петите, докато той хладнокръвно е наблюдавал. Как бихме могли да му простим такова нещо?

— Не предполагам, че ще прилича на татко — прошепнах в ухото на Крис.

— Защо не? Татко е бил неговият много по-млад природен брат. Дядо вече е бил мъж на възраст, преди татко да се е появил на бял свят. Дори вече е имал двама свои собствени синове, преди да се роди този брат.

Това там долу бе Малкълм Нийл Фоксуърт, същият, който бе изритал по-младата си мащеха и нейния малък син.

Горката мама. Как можехме да я виним за това, че се е влюбила в свой получичо, след като той е бил толкова млад, красив и очарователен. С такива родители наистина ѝ е било необходимо да обича някого, както и да бъде обичана.

Любовта просто е дошла неканена. Стрелите на Купидон са били насочени в погрешна посока.

Изведнъж замлъкнахме при шума на стъпки и гласове, приближаващи нашето скривалище.

— Корин изобщо не се е променила — чу се мъжки глас.

— Само дето е станала по-красива и по-загадъчна. Тя е пленителна жена.

— Ха! Говориш така, защото винаги си копнял за нея, Ал — отговори му женски глас. — Жалко, че не забеляза теб вместо Кристофър Фоксуърт. Той наистина беше нещо по-специално. Само се чудя дали онези двама тесногърди манияци там долу ще простят на Корин, задето се омъжи за своя получичо.

— Ще трябва да ѝ простят. Когато от три деца ти остане само едно, си принуден да го прибереш обратно под стряхата си.

— Не е ли странно как се развиват нещата? — попита жената с одрезгавял от алкохола глас. — Три деца... и е останало само презряното, отритнатото, за да наследи всичко това.

— Корин не е била винаги презирана. Помниш ли как само я боготвореше старецът? Тя не може да стане грешница в неговите очи, докато не избяга с Кристофър. А тази стара вещица майка ѝ никога не се е отнасяла както трябва с дъщеря си. От ревност може би. Но затова пък какъв късмет извади Бартоломю Уинслоу. Де да бях на негово място! — каза завистливо невидимият Ал.

— Обзалагам се, че много ти се ще! — прозвуча саркастично гласът на жената. — Само че Корин е съвсем недостъпна за мърляч като теб, Албърт Дон. Корин Фоксуърт никога не би те забелязала, нито сега, нито дори когато беше млад. Освен това ти си мой.

Двамата започнаха да се отдалечават и гласовете им бавно заглъхнаха. Така изминаха много часове и стана време да си вървим, пък и се притеснявахме за близнаците, които бяха сами. Какво щеше да стане, ако някой от гостите случайно нахълта в забранената стая и

види спящите близнаци? Тогава всички щяха да научат, че мама има четири деца.

Около скривалището ни се събра една бърлива групичка и докато се махне, мина цяла вечност. Като видяхме, че няма никой, ние се измъкнахме безшумно и хукнахме като обезумели обратно към стаята. Прибрахме се незабелязано.

Близнаците спяха дълбоко, точно както ги бяхме оставили. Приличаха на две еднакви, слаби, бледи кукли... напомняха портретите отпреди много години, които човек може да види в историческите книги. Те въобще не изглеждаха като днешните деца. Макар преди време да бяха точно такива. И пак щяха да станат, зарекох се аз!

В следващия миг започнахме да спорим с Крис кой пръв да използва тоалетната. Той бързо разреши въпроса, като ме бутна на леглото и хукна към тоалетната. Затръшна вратата след себе си и я заключи. Аз започнах да мърморя, но скоро дойде и моят ред.

След това се свихме един до друг, за да обсъдим онова, което току-що бяхме видели и чули.

— Мислиш ли, че мама ще се омъжи за Бартоломю Уинслоу? — попитах аз.

— Откъде да знам? — отвърна Крис с хладен, високомерен тон. — Очевидно така мислят всички. Естествено те знаят много повече за нея от нас.

Колко странно прозвуча казаното от брат ми. Не бяхме ли ние, нейните деца, онези, които би трябвало да познават майка си най-добре.

— Крис, защо го каза?

— Кое?

— Това, което каза — че другите я познават по-добре от нас.

— Хората имат много лица, Кати. За нас мама е само наша майка. За други тя е красива и сексапилна млада вдовица, която по всяка вероятност ще наследи огромно богатство. Нищо чудно, че насекомите се насъбраха около яркия пламък, който представлява тя в момента.

Я виж ти! И той приемаше всичко това с лека ръка, сякаш въобще не го засяга. Отлично знаех, че не е така. Познавах брат си много добре. Вътре в себе си той страдеше не по-малко от мен, защото

и той не искаше мама да се омъжва повторно. Погледнах го — той въобще не беше толкова равнодушен, на какъвто се правеше. Това ме зарадва.

Вече бяхме обсъдили възможността мама да се омъжи повторно. Никой от нас не желаше това да се случи. Смятахме, че тя все още принадлежи на татко, и искахме да остане вярна на паметта му и на неговата първа любов. Ако се омъжеше отново, какво щеше да стане с нас четиримата? Щеше ли този Уинслоу с хубавото лице и големите мустаци да приеме четири чужди деца?

— Кати — обади се Крис, разсъждавайки на глас, — даваш ли си сметка, че сега е моментът да разтършуваме из къщата. Вратата е отключена, бабата и дядото са долу в залата. Мама е заета. Идеална възможност да обиколим къщата.

— Не! — извиках уплашено аз. — Представи си само, че бабата разбере. Ще ни съдере кожата на всички!

— Тогава ти оставаш тук с близнаците! — отсече той. — Ако ме хванат, което няма да допусна, сам ще отнеса целия бой и ще поема цялата вина. Помисли си и за още нещо; някой ден може да ни се наложи да бягаме от тази къща, трябва да знаем как. — Преди да продължи, се усмихна. — Ще се дегизирам, в случай че някой ме срещне.

— Ще се дегизираш ли? Как?

Бях забравила за безценните купища стари дрехи на тавана. Качи се горе и след малко се върна със старомоден костюм, който му бе почти по мярка. Крис беше едър за възрастта си. Върху русолявата си глава бе нахлупил проскубана тъмна перука. Беше твърде вероятно да го помислят за някой по-дребничък мъж. Макар да бе едно доста смешно подобие на мъж!

— Добре, Крис, отиди и виж какво можеш да научиш, но не се бави дълго. Страх ме е без теб.

Той се приближи до мен и загадъчно ми прошепна:

— Ще се върна скоро, моя нежна красавице, и ще ти донеса всички мрачни и загадъчни тайни на тази огромна и стара къща.

После най-ненадейно ме целуна по бузата.

Тайни? А казваше, че аз съм имала склонност към преувеличения! Какво му е станало? Нима не знае, че точно ние сме тайната?

Бях се изкъпала и, облечена в новата, подарена ми от Дядо Коледа нощница, се канех да си лягам.

Крис отмести поглед от косата ми и го плъзна надолу чак до пръстите на краката ми, които се подаваха под дългата нощница. В очите му долових нещо, което никога досега не бяха изразявали толкова красноречиво. Взираше се в лицето ми, в дългата ми до кръста лъскава коса със същия смаян поглед, с който бе гледал пристегнатия бюст на мама.

Нямаше нищо чудно в това, че ме бе целунал — знаех, че съм прекрасна като принцеса.

Стоеше на прага на вратата, изпълнен с колебание, без да може да откъсне поглед от моята нова нощница.

— Пази се, докато се върна — прошепна той.

## ПРОУЧВАНИЯТА НА КРИСТОФЪР И ПОСЛЕДИЦИТЕ ОТ ТЯХ

Внезапно две ръце ме сграбчиха грубо и ме разтърсиха! Събудих се. Стресната се взрях в лицето на жена, която едва успях да разпозная: майка ми. Гледаше ме със студени очи:

— Къде е брат ти?

Силно изненадана, че може да ми говори с такава злост, аз се свих от страх и извърнах глава към съседното легло. Бе празно.

Дали да излъжа? Да кажа, че е отишъл на тавана. Не, това бе мама, която много ни обичаше. Тя ще разбере.

— Крис отиде да разгледа стаите на етажа.

Честността е най-добрата политика. Освен това ние никога не лъжехме — нито мама, нито помежду си. Само понякога бабата.

— По дяволите! — изруга тя и пламна от прилив на ярост, този път насочен към мен. Без съмнение смяташе, че в дъното на това предателство стоя аз, а не безценният ѝ син. Сграбчи ме и ме раздруса с все сила. — Ето защо никога няма да ви пусна да излезете от тази стая — нито теб, нито Кристофър! За нищо на света! И двамата ми обещахте и не удържахте думата си! Не мога повече да ви вярвам! Въобразявах си, че мога да ви се доверя. Мислех, че ме обичате и никога няма да ме предадете!

Недоумявах. Нима я бяхме предали? А аз смятах, че тя предава нас.

— Но, мамо, не сме направили нищо лошо. Звук не сме издали в шкафа. Много хора минаха покрай нас, но никой не разбра, че сме там. Никой не подозира, че живеем тук. Защо говориш така, че няма да ни пуснеш да излезем оттук? Ти трябва да ни изведеш! Не можеш да ни криеш под ключ до края на живота ни.

Тя раздражено впи очи в мен, но не каза нито дума. Помислих, че ще ме удари. Вместо това ме пусна и си тръгна.

Тъкмо мама понечи да излезе от стаята, вратата се отвори и брат ми влезе крадешком. Затвори тихо и погледна към мен. Отвори уста, за да каже нещо, и тогава видя мама.

Тя пристъпи към него с бързи крачки. Вдигна ръка и го зашлеви по бузата! Преди той да успее да се съвземе от неочаквания шок — другата му буза също изпита силата на гнева ѝ!

Две големи червени петна се появиха върху бледото лице на Крис.

— Ако ти, Кристофър Фоксуърт, още веднъж се осмелиш да направиш подобно нещо, то аз самата ще напердаша не само теб, но и Кати с камшик.

Върху изпитите бузи на Крис останаха да пламтят двете петна, сякаш размазани кървави отпечатьци от ръце.

Изтръпнах. Взирах се в мама, сякаш бе някаква непозната жена, която виждах за първи път. Това нашата майка ли бе? Онази, която обикновено ни говореше с толкова доброта и любов, която страдаше заедно с нас заради злочестата ни съдба ли? Нима обитателите на тази къща бяха започнали да ѝ въздействат и да я променят до неузнаваемост? И тогава всички незначителни подробности дойдоха по местата си. Като при подреждане на мозайка. Да, мама наистина се променяше. Вече не идваше да ни вижда толкова често, колкото преди — не всеки ден и със сигурност не по два пъти на ден, както беше в самото начало. Усещах как страхът ме завладява — всичко, в което бях вярвала безрезервно и бе моята опора, се изплъзваше изпод краката ни.

Вероятно нещо в стреснатото лице на Крис накара гнева ѝ да се стопи. Тя го притегли в отворените си обятия и покри с целувки страните му, сякаш се опитваше да изличи стореното зло.

— Извинявай, Крис — едва чуто промълви мама. Гласът ѝ трепереше, а в очите ѝ проблясваха сълзи. — Прости ми, моля те, прости ми. Не гледай така уплашено. Не съм на себе си от радост, че нещата започнаха да се подреждат така, както ни се иска, а като видях, че те няма, така се притесних и ядосах, та изобщо не помислих какво говоря. Тази е единствената причина, поради която те ударих. Ами че аз много те обичам и ти го знаеш. Никога не бих посегнала на вас. Нима съм ви била някога? Но сега трябва да сте особено внимателни, за да не провалите всичко.

Тя взе лицето му в ръце и го целуна по устните. Не знаех какво да мисля. Чувствах се объркана и смутена и много, много малка.

Той, разбира се, ѝ прости. Аз също.

— Моля те, мамо, разкажи ни какво стана!



— Друг път — рече тя. Бързаше да се върне обратно на празненството, докато не са забелязали отсъствието ѝ. — Може би още утре ще ви разкажа всичко — каза тя, докато припряно започна да ни целува и говори, опитвайки се да прогони безпокойството от душите ни. — Кристофър, прости ли ми вече?

— Разбира се, мамо. Права си, че въобще не биваше да излизам от стаята и да обикалям къщата.

— Весела Коледа и ще се видим съвсем скоро — усмихна се тя, после излезе и заключи след себе си.

Първият ни коледен ден на тавана бе завършил. Часовникът долу удари един. Цялата стая беше пълна с подаръци, ние с Крис бяхме присъствали на чудесно празненство. И все пак в нашия живот се бе появило нещо ново — една черта от характера на мама, която не бяхме и подозирали, че съществува. За миг бе заприличала на нашата баба!

Двамата с Крис лежахме прегърнати до Кари. Главата ми бе положена върху момчешките му гърди и слушах ударите на сърцето му.

— Крис, много е сложно да си възрастен, нали?

— И на мен така ми се струва.

— Винаги съм си мислила, че възрастните знаят как да се справят с всяка ситуация. Че никога не се съмняват кое е правилно и кое не. Не съм и предполагала, че и те като нас изпитват колебания.

— Ако имаш предвид мама, тя не искаше да каже и да направи това, което стана. Може би когато един възрастен човек отново заживее с родителите си, той става зависим от тях като малко дете. Тя се разкъсва между родителите си и нас. На всичкото отгоре се появи и онзи мъж с мустаците. Той сигурно също я дърпа към себе си.

— Не искам да се омъжва отново! Ние имаме много по-голяма нужда от нея, отколкото той!

Крис замълча.

— А и освен това, можеше да се сети да ни купи телевизор още като дойдохме, вместо да си харчи всичките си пари за дрехи и бижута! Всеки път е с нещо ново.

Бавно и много внимателно брат ми се опита да обясни защо мама бе постъпила по този начин.

— Виж, Кати. Ако още първия ден ни бе донесла телевизор, ние щяхме да седнем пред него и да зяпаме по цял ден. Тогава нямаше да

направим градината на тавана. Нямах да правим нищо друго, освен да седим пред телевизора и да гледаме. Помисли си само колко много научихме през тези безкрайни дни. Сега аз рисувам много по-добре и знам много повече. Ти, Кати, също си се променила.

— И как, как съм се променила? Нека да чуя. — Той неспокойно се раздвижи. — Добре, добре. Няма да те измъчвам, но, моля те, разкажи ми всичко, което видя, до най-малката подробност. Не пропускай нищичко. Дори и мислите си. Искам да изпитам усещането, че съм била там заедно с теб, до рамото ти, че съм видяла и почувствала онова, което си изживял и ти.

Той извърна глава към мен, очите ни се срещнаха и гласът му прозвуча странно:

— През цялото време ти сякаш беше редом с мен — чувствах те до себе си, чувах твоя шепот.

Съдейки по гласа му, у мен се загнезди впечатлението, че тази гигантска къща, управлявана от болния човекоядец долу, го бе уплашила.

— Това е една страхотно голяма къща, Кати, като хотел. Има страшно много обзаведени с красиви и скъпи мебели стаи, които никога не се използват. Само на този етаж успях да преброя четиринайсет, но май пропуснах няколко по-малки.

— Крис! — извиках аз разочаровано, — недей да говориш така сухо, сякаш съм отворила справочник. Накарай ме да почувствам, че съм била до теб. Започни отначало и ми разкажи какво точно стана още от мига, в който се разделихме.

— Добре — рече той с въздишка, сякаш би предпочел да не го прави. — Промъкнах се по тъмния коридор и стигнах до голямата ротонда там, където се бяхме скрили в шкафа. Въобще не си направих труда да разглеждам стаите на северното крило. Знаех, че трябва да внимавам, щом стигна до място, където някой може да ме види. Празненството беше в разгара си — беше много по-шумно и сякаш всички вече бяха пияни. Един мъж пееше някаква глупава песен. Беше толкова смешна, че се прокраднах до парапета и погледнах надолу. Аз, разбира се, търсех мама — продължи той, — но единствените хора, които успях да различа, бяха бабата и дядото. Дядо ни бе започнал да се уморява и още докато гледах, една сестра дойде и го изведе. Наблюдавах внимателно, за да се ориентирам къде се намира стаята

му. Щом дядото си тръгна, бабата също се оттегли и тогава чух някакви гласове да се приближават към мен! Трябваше да изчезна незабавно. Нямах как да се скрия в шкафа, без да ме забележат, затова се свих в един ъгъл, където имаше старинни доспехи. Оказа се, че по стълбището се качваха мама и онзи тъмнокоп мъж с мустаците.

— И какво правеха те? Къде отиваха?

— Струва ми се, че не ме видяха, понеже бяха много вгълбени в себе си. Мъжът настояваше да види някакво легло, което мама имала в стаята си.

— Нейното легло ли? Искал е да види нейното легло? Но защо?

— Това е някакво специално легло, Кати. Той й каза: „Хайде, достатъчно дълго се въздържа.“ В гласа му имаше раздразнение. После добави: „Покажи ми най-сетне прословутото легло лебед, за което се носят легенди.“ Очевидно мама се притесняваше, че може все още да сме в шкафа, защото погледна притеснено в тази посока. Но накрая се съгласи и отвърна: „Добре, Барт, може да се помотаем, но не бива да се бавим много. Нали знаеш какво ще си помислят всички, ако отсъстваме дълго време.“

А той се изсмя тихичко и я подразни с отговора си: „Не, въобще нямам представа какво ще си помислят. Кажете да чуя.“ За мен това прозвуча като предизвикателство. Думите му ме ядосаха. — В този миг Крис замълча и дишането му стана по-учестено.

— Ти скри нещо — казах аз с упрек. Познавах го по-добре от себе си. — Ти я прикриваш! Видял си нещо, което не искаш да ми кажеш! Не е честно! Още от самото начало се разбрахме нищо да не крием един от друг, така че — изплюй камъчето.

— Мили Боже — измънка той и извърна глава, за да не ме гледа в очите. — Та какво значение имат няколко целувки?

— Няколко целувки ли? — извиках аз. — Видял си го да целува мама? И какви бяха тези целувки? Ръката й ли целуна, или бяха истински целувки по устата?

Усещах гърдите му да парят през пижамата.

— Били са страстни целувки, нали? — рекох възмутено. Бях убедена в това. Нямах нужда да ми го казва. — Той я е целувал, а тя му се е отдала. Вероятно е докосвал и гърдите й! Това ли видя, Кристофър?

— Няма значение — отговори брат ми със задавен глас. — Важното е, че мама очевидно нямаше нищо против. Отвращавах се, като гледах. — Представих си картината и стомахът ми се сви болезнено. По това време мама беше вдовица едва от осем месеца. Макар че понякога осем месеца можеха да изглеждат като осем години. Какво значение имаше миналото, след като настоящето бе така вълнуващо и приятно...

— Кати, не знам какво си мислиш, но мама заплаши, че ако не спре, тя няма да му покаже спалнята си.

— Ясно. Държал се е възмутително!

— Просто се целуваха — отвърна Крис, взирайки се в коледната елха. — Само целувки и няколко ласки, но това накара очите ѝ да засияят. Тогавашки Барт я попита дали леглото лебед е принадлежало някога на френска куртизанка.

— За Бога, какво значи френска куртизанка?

Крис се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Това е жена, която прави услуги на мъже от аристокрацията.

— Услуги ли? Какво имаш предвид?

— Такива, дето богатите мъже плащат за тях — рече той бързо и продължи, слагайки ръка върху устата ми, за да замълча. — Тя обясни, че подобно легло не би било допуснато в къщата, а биха го изгорили, докато се четат молитви. После добави, че леглото лебед е принадлежало на нейната баба. Като малка е копняла за апартамента на баба си повече от всичко друго на света. Но родителите ѝ не ѝ давали онези стаи, опасявайки се, че тя може да бъде опорочена от духа на баба си, която не била светица. После мама се засмя горчиво и каза, че сега родителите ѝ я мислели за толкова покварена, че нищо не би било в състояние да я направи по-лоша, отколкото е. Заболя ме от тези думи. Мама не е покварена, татко я обичаше. А пък онова, което женените хората правят насаме, не засяга другите.

Затаих дъх. Крис винаги знаеше всичко!

— „Добре — съгласи се мама, — един бърз поглед, Барт, и се връщаме на празненството.“ Те изчезнаха по коридора и аз видях къде е спалнята ѝ. Огледах се внимателно и после се шмугнах в първата стая, изпречила се пред очите ми. Беше тъмно, затова си помислих, че няма никой. Затворих вратата тихо зад себе си и заставах напълно неподвижен. В ръката си имах фенерче, но изчаках малко, преди да го

запаля, и тогава усетих, че някаква странна миризма изпълва стаята. Тя оказа някакво особено въздействие върху мен — накара ме да се почувствам напрегнат и уплашен. И тогава, божичко, замалко щях да умра от ужас!

— Какво стана? — възбудено извиках аз. — Чудовище ли видях?

— Да, чудовище. Но не едно, а десетки чудовища! Или поне видях главите им, закачени високо горе по стените.

Навсякъде около мен бляскаха кехлибарени, зелени, топазени и лимоненожълти очи. Ах, ако знаеш колко беше страшно! През прозорците се процеждаше синкава светлина и се отразяваше върху светещите зъби на един лъв, раззинал уста. Имаше огромна, пухкава грива, от която главата му изглеждаше величествена. В нея имаше застинала мъка и ярост. И кой знае защо, ми стана мъчно за него — вместо да живее на воля, крачейки гордо из саваната, от него бе останала само препарираната му глава, която служеше за украшение.

Много добре разбирах какво точно има предвид. Мъка и стаена ярост изпълваха сърцето ми. Болката в мен бе като неизригнал вулкан.

— Това, Кати, бе трофейна зала — беше огромна и в нея имаше много глави на най-различни животни. Имаше дори тигър и един слон с хобот, вдигнат високо нагоре. Всички животни от Азия и Африка бяха наредени на едната стена на огромната стая, а едрият дивеч от Америка — на срещуположната: мечка гризли, кафява мечка, антилопа, планински лъв и какво ли още не. Тази зала вдъхваше ужас, но въпреки всичко заслужава да бъде разгледана.

Глупости, какво ме интересуваше някаква си трофейна зала? Интересуваха ме само хората и техните тайни.

— На отсрещната стена имаше каменна камина, дълга най-малко шест метра, а над нея висеше голяма картина с маслени бои. На нея в цял ръст бе изобразен млад мъж, който поразително приличаше на татко. Приблжих се и видях, че мъжът е досущ като татко, с изключение на очите. Носеше ловджийски костюм и синя риза. Стоеше облегнат на пушката си, а единият му крак бе стъпил върху някакъв пън. Малко разбирам от изкуство, но все пак достатъчно, за да преценя, че тази картина е истински шедьовър. Художникът наистина е успял да пресъздаде душата на ловеца. Погледът му бе студен и жесток. Сините очи говореха достатъчно красноречиво, че това не би могъл да е татко. Още преди да прочета надписа на малката метална

табелка в основата на позлатената рамка, бях напълно сигурен в това. Това бе портрет на Малкълм Нийл Фоксуърт, нашият дядо. От датата ставаше ясно, че картината е нарисувана, когато татко е бил на пет години. А по това време той и майка му Алиша са били изгонени от имението Фоксуърт и вече са живеели в Ричмънд.

— Продължавай.

— Знаеш ли, имах голям късмет, че никой не ме видя да се мотая наоколо, защото аз действително надникнах във всички стаи. Накрая попаднах в апартамента на мама. В него се влиза по две стъпала през двойна врата и ако искаш вярвай, но като надникнах вътре, си помислих, че съм попаднал в някакъв палат! От видяното до този момент бях подготвен да очаквам нещо изключително, но стаите в апартамента й просто не могат да се опишат! На нощното й шкафче бе сложена фотографията на татко и навсякъде миришеше на нейния парфюм. В центъра на стаята, поставено върху подиум, се извисяваше прословутото легло лебед! О, Боже! Какво легло само! За първи път виждах подобно нещо! Главата на птицата бе направена от слонова кост и блестеше. Бе обърната в профил, сякаш всеки момент щеше да я мушне под разрошените пера на вдигнатото си крило, а притвореното й око бе червено. Крилете се извиваха нежно и обгръщаха в прегръдка почти овалното легло. Крайните пера на крилата бяха леко извити навътре, като пръсти, които придържат фините, прозрачни драперии, спускащи се отгоре във всички нюанси на розовото и лилавото. Леглото наистина беше страхотно! Пък и тези драперии наоколо... когато спи в него, мама сигурно се чувства като принцеса. Бледолилавият килим беше толкова дебел, че краката потъваха в него до глезените, а в близост до леглото бе постлана пухкава бяла кожа. Лампите, направени от гравирани кристали и украсени със злато и сребро, бяха високи по около метър и двайсет. Имаше и канапе от слонова кост, тапицирано с розово кадифе. А сега внимавай, дръж се да не паднеш: в основата на голямото легло имаше едно мъничко детско легло лебед! Представяш ли си! Беше сложено напречно на голямото. Стоях там и се чудех защо ли би му трябвало на някой да има голямо, широко легло, а до него — малко, тясно легълце. Не знам за какво би могло да се използва то, но съм сигурен, че трябва да има някаква сериозна причина.

Знаех, че е видял още много неща, за които не спомена нищо. Но някой ден щях да ги видя сама.

— Тази къща по-хубава ли е от нашата в Гладстон? — попитах аз, тъй като за мен тя бе най-хубавата от всички.

Крис се поколеба. Трябваше му малко време, за да намери подходящи думи, тъй като никога не говореше прибързано. Тази нощ той претегляше особено внимателно всяка казана дума, което също бе много показателно.

— Тази къща е величествена, пищна, красива, но не бих я нарекъл приятна.

Разбирах какво има предвид. Приятното предполагаше уют за разлика от величественото, пищното, красивото и най-вече огромното.

Нямаше какво друго да си кажем. Целунах го по бузата за лека нощ, но този път той не възрази.

Цветните светлилки на коледната елхичка блещукаха в мрака, подобно на сълзите, които проблясваха в очите на брат ми.

## ДЪЛГИТЕ ЗИМА, ПРОЛЕТ И ЛЯТО

Никога преди мама не ни бе казвала по-правдиви думи от онзи път, когато подметна шеговито, че сега ние имаме истински прозорец, през който да гледаме живота на другите. Тази зима телевизорът завладя нашия живот. Подобно на инвалидите, болните, старите, ние се нааяждахме, изкъпвахме, обличахме и сядахме пред телевизора, за да гледаме как живеят хората.

През януари, февруари и по-голямата част от март не се качвахме на тавана, защото там беше ужасно студено. Из въздуха се носеше леденият дъх на зимата и беше потискащо. Дори Крис трябваше да го признае.

Всичко това ни караше да се чувстваме много по-уютно, събрани в по-топлата спалня, сгушили се един до друг. Близнаците обожаваха телевизора, затова искаха винаги да стои включен. Те настояваха да не го изключваме и нощем. Дори играта на сивите точки върху екрана след края на програмите бе по-добра за тях, отколкото тъмният екран. Кори много обичаше да става рано и да гледа новините и прогнозата за времето. Предпочиташе да наблюдава говорителите, отколкото покритите със скреж, замъглени прозорци.

Телевизорът оформяше съзнанието ни, моделираше ни, учеше ни как да произнасяме трудни думи и как да ги четем буква по буква. От него научихме колко е важно да бъде чисто, да не мирише на лошо и кухненският под да блести.

Приемахме рекламите съвсем буквално, убедени в истинността на тяхното съдържание.

През април щях да стана на тринайсет — възрастта на акнето! Постоянно разглеждах кожата си най-обстойно, за да видя какви ужасии можеха да изскочат по нея. Всеки отминал ден водеше до някакви промени в Крис и мен. Странни неща се случваха с нашите тела. Растяха ни косми там, където никога преди не бяхме имали — едни смешни на вид, къдрави, кехлибарени косми, по-тъмни от косите ни. На мен не ми харесваха и затова ги изскубвах с пинсетата, но те бяха като плевели: колкото повече ги скубеш, толкова повече ставаха.



Един ден Крис ме завари с вдигната високо ръка, опитвайки се безмилостно да изкореня един къдрав, русоляв косъм.

— Какво правиш, по дяволите? — извика той.

— Не искам да се бръсна под мишниците, нито пък изгарям от желание да използвам депилатора на мама, защото вони!

— И искаш да ми кажеш, че скубеш космите си по тялото?

— Ами да. За разлика от теб, аз предпочитам тялото си чисто и гладко.

— Но ти водиш една предварително загубена битка — подметна брат ми с иронична усмивка. — Космите ще си пораснат там, където им е мястото. Затова просто ги остави на мира и престани да мислиш за тях. Опитай се да разбереш, че тази окосменост те прави по-сексапилна.

По-сексапилна ли? Това може да се отнася до големия бюст, но не и до тия къдрани, жилани косми. Само че това не го казах, защото отпред бяха започнали да ми се образуват едни малки твърди ябълки, които тайно се надявах Крис да не е забелязал. Всъщност бях доволна, но не исках друг да забележи промяната. Крис обаче често поглеждаше към тялото ми и независимо колко свободно падаха пуловерите и блузите ми, бях напълно убедена, че тези малки хълмчета не убягваха от вниманието му.

Започвах да живея нов живот, да чувствам неща, които не бях изпитвала дотогава. Едни особени болки и копнежи. Желаях нещо, без да знам какво точно. То ме будеше посред нощ, пулсираше и трептеше в мен и аз знаех, че по някакъв начин е свързано с мъжа, с нещо, което само един мъж може да ми даде.

Имаше и нещо друго, което ме озадачаваше. Сутрин аз оправях леглата и често виждах петна по чаршафите, но те не бяха от поредния сън на Кори, в който той сънува, че отива до тоалетната. Бяха откъм страната на Крис.

— За Бога, Крис, не мога да повярвам, че си започнал да се напикаваш на сън.

Не разбирах фантазмагориите му, когато ми говореше за някакви, както той ги наричаше, „нощни отделяния!“.

— Крис, мисля, че трябва да кажеш на мама, за да те заведе на лекар. Каквото и да е това, може да се окаже заразно и Кори да го прихване, а той и без това прави достатъчно поразии в леглото.

Брат ми ме стрелна с презрителен поглед, а лицето му поруменя.

— Не ми трябва никакъв лекар — отвърна той троснато. — Слушал съм по-големите момчета в клас да говорят за това и мисля, че нещата, които стават с мен, са напълно нормални.

— Не е възможно. Онова нещо е прекалено мръсно, за да е нормално.

— Ха — изсмя се той, — скоро ще те видя и теб, като започнеш да мърляш чаршафите.

— Какво искаш да кажеш?

— По-добре питай мама. Време е да ти обясни. Забелязвам, че си започнала да се развиваш, а това е сигурен белег.

Чувствах се отвратително, защото винаги и за всичко той знаеше повече от мен. Откъде го бе научил? От гадните, безсмислени разговори в училище ли? Аз също бях чувала някои шушукания между момичета, но да пукна, ако вярвах дори и на една тяхна дума. Всичко беше толкова неприлично!

Докато близнаците пълзяха насам-натам или сядаха по турски на пода, за да си играят, ние с Крис се опитвахме да се съсредоточим върху филмите със заплетени интриги, които ежедневно се разгръщаха пред погледите ни. Гледахме как неверни съпрузи мамят жените си, или как вечно недоволни съпруги отделят повече внимание на децата си, отколкото на мъжете си. Случваше се и обратното, защото съпругите също можеха да бъдат неверни към своите добри или лоши съпрузи. Разбрахме, че любовта е нещо досущ като сапунен мехур — един ден красиво и сияещо, а на следващия то просто се пукваше. Но още не отминала едната любов, ненадейно пламваше нова и сияйният сапунен мехур литваше в небесата. О, само какви неимоверни усилия хвърляха тези красиви хора, за да открият съвършената любов и да я заключат, да я запазят завинаги. Но никога не успяваха.

Един следобед в края на март мама дойде в стаята с голяма кутия под мишница. Бяхме свикнали да ни носи подаръци, но не само един, затова ни се видя странно, че кимна на Крис, който очевидно я разбра, защото стана от мястото си, хвана за ръка близнаците и ги отведе на тавана. Недоумявах какво става. Горе беше все още студено. Някаква тайна ли имаха? Или пък носеше подарък само за мен?

Седнахме двете на леглото и мама ми каза, че трябва да проведем важен женски разговор.

А дали ми каза това, което бях чакала да чуя толкова много години? Не! Докато седях сериозно и тръпнех от нетърпение пред разкритието на всички зловещи, нечестиви работи, които момчетата знаеха още от мига на раждането си, според думите на бабата вещица, аз изведнъж зяпнах мама с невярващи очи, когато ми обясни, че било много вероятно в някой от близките дни да започна да кървя!

И то не от някаква рана, ами защото според Божиите сметки това било необходимо за правилното функциониране на женския организъм. На всичко отгоре, за мое още по-голямо изумление, се оказа, че аз не само щях да кървя веднъж месечно от предстоящия момент, докато стана възрастна жена на петдесет години, но и тази кървава история щяла да продължава всеки път по пет дни!

— Докато стана на петдесет ли? — попитах с отмалял от уплаха глас, съзнавайки, че може би тя не се шегува.

Тя ме погледна с мила и нежна усмивка.

— Понякога това нещо спира, преди да си станала на петдесет, а друг път продължава и по-дълго. Няма строго определено правило. Но някъде около тази възрастова граница можеш да очакваш настъпването на „промяна в живота си“. И това се нарича климактериум.

— А ще боли ли? — бе най-важният въпрос, който ме интересуваше.

— Месечният ти цикъл ли? Може и да има леки, спазматични болки, но не е толкова страшно. Казвам ти го от собствен опит, а от разговори с други жени знам, че колкото повече се страхуваш, толкова повече боли.

Знаех си! И цялата тази бъркотия, тия болки, тия спазми — само за да може моята матка да се подготви за поемане на „оплодено яйце“, което след това щяло да прерасне в бебе. Накрая тя ми даде кутията, в която имаше всичко, от което се нуждаех за месечния цикъл.

— Почакай, мамо! — извиках аз, открила изведнъж начин да избегна тези неприятности. — Сигурно си забравила, че имам планове да стана балерина, а за танцьорите е наложително да нямат бебета. Госпожица Даниел непрекъснато ни повтаряше, че е по-добре никога да нямаме деца. И аз въобще не искам да имам, никога. Така че можеш да отнесеш всички тези работи обратно в магазина и да си вземеш парите за тях, тъй като се отказвам от тая месечна, циклична каша!

Тя се засмя весело, след което ме прегърна и целуна по бузата.

— Предполагам, че предварително трябваше да ти кажа още нещо. Не можеш по никакъв начин да предотвратиш менструацията. Ще трябва да приемеш всички природни закони, според които твоето тяло на момиченце ще се превърне в тяло на жена. Мисля, че не искаш да останеш дете за цял живот, нали така?

Самата аз не бях наясно с този въпрос. Много ми се искаше да бъда зряла жена, с всичките тези извивки и овали, които имаше мама, и все пак не се чувствах напълно подготвена за цялата тази бъркотия, при това всеки месец!

— И моля те, Кати, не гледай така на този проблем — да имаш бебе е нещо много хубаво. Някой ден ще се влюбиш, ще се омъжиш и ще искаш да имаш деца, ако, разбира се, обичаш съпруга си истински.

— Мамо, има нещо, което ти не ми каза. Щом като момичетата преминават през такива изпитания, за да станат жени, то тогава какво трябва да изтърпи Крис, за да стане мъж?

Тя се засмя и опря бузата си в моята.

— Те също минават през някои промени, макар че не им се налага да кървят. Скоро Крис ще трябва да се бръсне, при това всеки ден. Има и някои други неща, които ще трябва да се научи да прави, но ти няма защо да се притесняваш за тях.

— Какви? — попитах аз, тръпнеща от нетърпение да науча някои от негодите на мъжкия пол. След като тя не пожела да ми отговори, аз попитах: — Крис ли те изпрати да ме инструктираш?

Тя кимна и поясни, че отдавна възнамерявала да говори с мен, но все не ѝ оставало време от непрекъснатите ангажименти, които имала.

— А това, което трябва да изживее Крис, то болезнено ли е?

Тя се разсмя, привидно весело.

— Някой друг ден, Кати. А сега си прибери нещата и ги използвай, когато ти се наложи. Не се паникьосвай, ако това стане през нощта, или пък докато танцуваш. Бях на дванайсет, когато ми дойде, карах колело навън и знаеш ли, прибирах се в къщи поне шест пъти да се сменям, докато най-накрая майка ми забеляза и ми обясни какво става. Бях побесняла от яд, задето не ме бе предупредила навреме. Тя никога не ми казваше нищо. Може и да не вярваш, но скоро ще свикнеш и въобще няма да ти прави впечатление. Ще започнеш да го приемеш като нещо съвсем естествено.

Въпреки кутията с омразните неща разговорът, който мама проведе с мен, бе топъл и затрогващ. И все пак, когато извика Крис и близнаците от тавана и целуна брат ми, разрошвайки русите му къдрици, а после започнаха да се шегуват един с друг, като през цялото време тя пренебрегваше близнаците, близостта, споделена само преди миг, започна да се изпарява. Кари и Кори се почувстваха притеснени от присъствието ѝ в момента. Те изтичаха при мен и се покатериха на скута ми, откъдето гледаха как Крис бе гален, целуван и обсипван с ласки, докато аз ги държах силно притиснати към себе си. Тревожеше ме начинът, по който тя се отнасяше с близнаците, сякаш въобще не съществуваха.

След дългата студена зима дойде пролетта. Таванът постепенно започна да става по-топъл. През април имах рожден ден и мама пристигна с подаръци, с торта и сладолед. Остана при нас в неделния следобед, като ме научи как да бродирам с вълнени конци и как да плета. Така аз открих още един начин за запълване на времето си.

За рождения ден на близнаците, който бе наскоро след моя, мама отново донесе торта и сладолед и много подаръци, включително музикални инструменти, от които сините очи на Кори заблестяха. Той погледна акордеона, натисна едновременно клавишите и с наклонена на една страна глава се заслуша в разнеслите се звуци. Бях сигурна, че много скоро той ще се научи да свири на него!

— Честит рожден ден, Кари, честит рожден ден, скъпа Кари, на теб и на мен.

— Кори е музикален — каза мама с поглед, изпълнен е тъга и копнеж, обърнала най-последно поглед към по-малкия си син. — И двамата ми братя бяха музиканти. Жалко, че баща ми не понася изкуството и въобще онзи тип хора, които са артисти по душа — не само музиканти, но също художници, поети и така нататък. Той ги счита за прекалено слаби и мекушави. Баща ми накара по-големия ми брат да работи в една негова банка, без да се интересува дали синът му се отвращава от тази работа или не. Той бе кръстен на баща ми, но ние му викахме Мал. Беше много приятен млад мъж и в края на седмицата се опитваше да избяга от живота, който мразеше, като отиваше с мотоциклета си горе в планините. Там, останал в уединение, в колиба, която сам бе сковал, той седеше и композираше музика. Един дъждовен ден взел прекалено бързо един завой. Изхвърчал от пътя и се

разбил някъде долу, на стотици метри дълбочина в една бездна. Беше на двацет и две, когато умря.

По-малкият ми брат се казваше Джоел. Той избяга в деня на погребението на брат си. Двамата с Мал бяха много близки и предполагам, че той просто не успя да понесе мисълта, че ще трябва да заеме неговото място и да стане наследник на бизнеса на баща си. От него получихме една-единствена картичка от Париж, в която Джоел ни пишеше, че работел с някакъв оркестър, гастролиращ из Европа. Следващата новина, която чухме за него, може би три седмици по-късно, бе, че Джоел е загинал при нещастен случай в Швейцария. Бе деветнайсетгодишен, когато умря. Карал ски с приятели и паднал в дълбока урва. И до ден-дневен тялото му не е намерено.

О, Боже! Обзе ме неясна тревога. Толкова много нещастни случаи. Двама мъртви братя, после татко... и всички те загинали при нещастни случаи. Погледнах към Крис. Той не се усмихваше. Веднага щом мама си тръгна, ние се качихме горе на тавана при нашите книги.

— Тук сме изчели всичко до последния ред! — каза брат ми с дълбоко отвращение, хвърляйки ми един раздражен поглед. Не беше моя вината, че можеше да прочете една книга за няколко часа.

— Можем да прегледаме отново книгите на Шекспир — предложих аз.

— Не ми се четат пиеси!

О, Боже, само колко обичах да чета Шекспир и Юджин О'Нийл, и всичко драматично, добре съчинено и кипящо от буйни страсти.

— Хайде да научим близнаците да четат и пишат — предложих аз, чувствайки как изгарям от желание да направя нещо по-особено. По този начин можехме да им дадем още една възможност да се забавляват. — Крис, така ще спасим мозъците им да не станат на пихтия от непрекъснатото гледане на телевизия, а също ще ги предпазим от ослепяване.

Слязохме надолу по стълбите с решителни крачки и отидохме направо при близнаците, които не можеха да откъснат очи от зайчето Бъни.

— Сега ще ви научим да четете и пишете — рече Крис.

Те запротестираха, хленчейки силно:

— Не! — изплака Кари. — Не искаме да се учим да четем и пишем! Ние не искаме да пишем букви! Искаме да гледахме „Аз

обичам Луси“!

Крис я грабна, а аз хванах здраво Кори и буквално ги отвлякохме на тавана. Все едно че се борехме с хлъзгави змии.

Бяхме учители аматьори, които имаха за ученици две силно съпротивляващи се хлапета. Накрая, с големи усилия, благодарение на някои хитрини, малко заплахи и няколко приказки, ние ги заинтригувахме. Дадохме им един буквар, за да преписват думи от него.

Тъй като не бяхме имали възможност да познаваме други деца на възрастта на близнаците, ние с Крис решихме, че нашите шестгодишни възпитаници се справят забележително добре. И макар че мама вече не идваше всеки ден, както правеше в началото, нито дори през ден, тя все пак се появяваше веднъж или два пъти седмично. С нетърпение я очаквахме, за да ѝ дадем краткото послание, което Кори и Кари бяха съчинили.

Те написаха с петсантиметрови букви и при това много криви:

„Мила мамо, ние те обичаме, както и бонбоните,  
също.

Довиждане:

Кари и Кори.“

Двамата положиха неимоверни усилия, за да измислят краткия текст, без да бъдат напътствани нито от Крис, нито от мен — едно послание, което се надявах, че ще бъде получено от мама. Но нямаха късмет.

Появиха се проблеми със зъбите, разбира се.

Отново настъпи лято. Отново стана горещо и задушно, но не чак толкова непоносимо, както през миналата година. Крис предположи, че кръвта ни се е разредила и затова понасяме по-леко горещините.

Нашето лято бе запълнено с книги. Очевидно мама просто посягаше напосоки към лавиците в библиотеката, без дори да прочете заглавията, или поне да се запита дали са подходящо четиво за млади впечатлителни умове. Но това всъщност нямаше особено значение, защото двамата с Крис четяхме каквото ни падне.

Една от любимите ни книги това лято бе някакъв исторически роман, който пресъздаваше историята много по-интересно, отколкото ни я преподаваха в училище. С изненада прочетохме, че навремето жените не са ходили в болници, за да раждат там бебетата си. Раждали ги в къщите си на малки, тесни легла, за да може лекарят да ги обслужва много по-лесно.

— Едно малко легълце лебед, което дало живот на малко бебе — каза бавно Крис, разсъждавайки на глас, като вдигна главата си и погледът му се зарея някъде в пространството.

Аз се изпънах по гръб и му се усмихнах лукаво. Бяхме на тавана, и двамата излегнати върху зацапания дюшек до прозореца, от който подухваше лек, топъл ветреца.

— И тези крале и кралици, които държали придворни в спалните си — или в покоите за сън, както са ги наричали тогава — и са имали смелостта да лежат в леглата си напълно голи. Мислиш ли, че всичко, написано в книгите, може да бъде вярно?

— Разбира се, че не! Но по-голямата част от нещата са истински. В края на краищата, едно време хората не са имали навика да спят с нощници или пижами. Носели са само нощни шапчици, за да им е топло на главите, а за другото както дойде.

И двамата се засмяхме, представяйки си крале и кралици, които не се притесняват от факта, че стоят голи пред своите благородници и разни там чуждестранни величия.

— Голата плът тогава не се е смятала за нещо греховно, нали така? Много отдавна, през средните векове?

— Предполагам, че не — отговори брат ми.

— Всъщност греховно е това, което правиш, докато си гол, нали така?

— Може би.

Това бе вторият път, в който ми се налагаше да се боря с проклятието, което природата ми изпращаше, за да стана жена, като първия път ме боля толкова силно, че останах в леглото през целия ден.

— Ти нали не мислиш, че това, дето става с мен, е отвратително? — попитах Крис.

Лицето му се приведе към моята коса.



— Кати, аз мисля, че нищо, свързано с човешкото тяло и е неговите функции, не може да бъде отвратително или гадно. Предполагам, че говоря от името на лекаря у мен. В момента си мисля едни ей такива неща за положението, в което се намираш... ако са необходими само няколко дни месечно, за да можеш да станеш жена, както мама, то аз съм напълно съгласен с това. Ако през това време те боли и това не ти харесва, то тогава мисли си за танцуването, защото и от него боли също, както си ми казвала. И все пак трябва да приемеш, че цената, която плащаш, си струва възнаграждението. — Прегърнах го силно, когато той замълча. — Аз също плащам някаква цена, за да стана мъж. Макар че нямам до себе си мъж, с когото да говоря, както ти имаш мама. Чувствам се напълно сам в една деликатна ситуация, пълна с разочарования, и дори понякога не знам по кой път да тръгна и как да се отърся от изкушението, а и толкова ме е страх, че никога няма да мога да стана лекар.

— Крис — започнах аз и изведнъж спрях, не знаейки как да продължа, — не изпитваш ли понякога съмнения към нея?

Видях го как се начумери и затова продължих да приказвам, за да не му дам възможност да изстреля някоя ядна реплика в отговор.

— Не ти ли се вижда много... странно, че тя ни държи затворени вече толкова дълго време? Тя има много пари, Крис, знам, че това е така. Всичките тези пръстени и колиета — те не са изкуствени, както казва. Знам, че не са!

Брат ми се дръпна настрана още при първото „тя“. Той обожаваше своята богиня, но този път ме прегърна, бузата му се опря до косата ми и гласът му прозвуча развълнувано:

— Има дни, в които аз не съм вечният, опиянен от вяра оптимист, както ти ме наричаш. Понякога и аз като теб се разкъсвам от съмнения за това, което тя прави. Но в такива моменти си мисля за времето, преди да дойдем тук, и тогава усещам, че трябва да ѝ вярвам и да бъда като татко. Помниш ли как той обичаше да казва: „Всяко странно нещо си има обяснение. И всичко трябва да се прави, за да се постигне най-добрият резултат.“ Ето в това се опитвам да повярвам — сигурно тя си има основателна причина, за да ни държи тук, вместо да ни прати тайно в някое училище пансион. Тя знае какво прави и аз я обичам много. Просто това е положението. Не мога да направя нищо. Независимо как се държи, аз знам, че ще продължа да я обичам.

Значи той я обича повече от мен, помислих си с горчивина.

Мама започна да идва, когато се сети. Веднъж пропусна цяла седмица. Когато най-накрая се появи, каза, че баща ѝ бил много болен. Тази вест ужасно ме зарадва.

— Влошава ли се положението му? — попитах с леко чувство на вина. Знаех, че е грозно да желая смъртта му, но за нас тя означаваше спасение.

— Да — рече мама със сериозен глас, — сега е много по-зле. Може да се случи всеки момент, Кати, по всяко време. Много е блед и има силни болки. Скоро ще свърши и вие ще бъдете свободни.

О, мили Боже, само като си помисля колко съм зла, щом като мога да искам този старец да умре на секундата! Боже, прости ми. Но не е справедливо ние да стоим затворени през всичкото това време. Трябва да излезем навън под топлите лъчи на слънцето, а и вече се чувстваме толкова самотни, без да виждаме никакви други хора.

— Може да стане всеки миг — каза мама и тръгна да си върви.

Тананиках си, докато оправях леглата в очакване на радостната новина, че дядо ни е поел за рая, ако златото му имаше значение, или за ада, ако се окажеше, че дяволът е неподкупен.

Мама се появи на вратата, подаде умореното си лице през процепа:

— Той премина кризата... ще се възстанови скоро.

Вратата се затвори и ние останахме сами с изпепелени надежди.

Както почти всяка вечер, сложих близнаците да спят, понеже мама рядко се появяваше, за да направи това. Аз бях тази, която ги целуваше по бузките и слушаше техните молитви. Крис също помагаше. Те ни обичаха и това се виждаше в големите им, натежали за сън сини очи. След като заспаха, ние отидохме до календара, за да зачеркнем с поредния „X“ още един ден. Август отново бе отминал. Вече стояхме в този затвор цяла година.

## ВТОРА ЧАСТ

*„Докле денят лъха прохлада, и бягат  
сенките“*

Песен на песните  
2:17

## ПОРАСНАЛИ И ПОМЪДРЕЛИ

Измина още една година, която по нищо не се различаваше от предишната. Мама идваше все по-рядко, но винаги носеше обещания и ни караше да вярваме, че до нашето избавление остават броени седмици. Всяка вечер преди лягане зачерквахме отминалия ден с един голям, червен хикс.

Вече имахме три календара с големи, червени хиксове. Първият бе наполовина задраскан, вторият бе целият в червено, и сега бе на ред третият, който бяхме преполовили. А умиращият дядо, благополучно станал на шейсет и осем, винаги намиращ се на прага на последното си издихание, продължаваше да си живее, докато ние чакахме, забравени в преддверието на ада. Изглежда, щеше да доживее и шейсет и деветата си годишнина.

В четвъртък слугите от имението Фоксуърт отиваха в града и тогава ние с Крис се промъквахме на черния покрив, за да съберем малко слънчева топлина или да подишаме свеж въздух под изпъстрения със звезди небесен свод. Макар да беше високо и опасно, мястото бе наистина открито и можехме да почувстваме свежия полъх на въздуха върху нашата зажадняла за ласка кожа.

Все още не изпитали гнева на баба, ние с Крис се държахме непредпазливо. Невинаги бяхме послушни в спалнята. Трудно ни беше непрекъснато да прикриваме срамните си части един от друг.

Откровено казано, на никого не му пукаше кой какво е видял.

А би трябвало да ни пука.

Трябваше да внимаваме.

Трябваше да пазим спомена за кървавите следи по гърба на мама и никога, никога да не го забравяме. Но денят, в който бе наказана, ни изглеждаше толкова далечен, сякаш бе станало преди векове.

Ето, вече бях девойка, а никога досега не се бях виждала напълно гола, понеже огледалото на вратата на аптечката бе много високо. Никога не бях виждала гола жена, нито дори снимка на такава, а от картините и мраморните статуи не се разбираше нищо, защото не показваха подробностите. Затова изчаках подходящ момент, когато бях

останала съвсем сама в спалнята. Заставах пред огледалото на гардероба, свалих всичко от себе си и започнах да се разглеждам, да се перча и възхищавам на отражението си. Невероятно какви промени бяха предизвикали хормоните в мен! Определено бях станала похубава — лицето, косата, краката ми, извивките по тялото ми. Извивах се от едната страна на другата, като не преставах да гледам отражението си, докато изпълнявах балетни позиции.

Изведнъж усетих, че някой ме гледа. Обърнах се рязко и видях Крис, застанал в плътната сянка на гардероба. Бе дошъл тихо откъм тавана. Колко ли време бе стоял тук? Беше ли видял глупавото ми безсрамно фръцкане? О, Боже, дано не!

Той стоеше като истукан. Гледаше странно и сините му очи бяха втренчени, като че ли никога преди това не ме бе виждал без дрехи. Очите му бавно се спуснаха от зачервеното ми лице към гърдите ми, а след това по-надолу и по-надолу, чак до пръстите на краката ми, преди да се върнат по обратния път още по-бавно.

Стоях разтреперана, несигурна, чудех се какво да направя, за да не изглеждам глупашки свенлива в очите на брат ми. Приличаше ми на непознат човек, по-възрастен от него. Същевременно изглеждаше слаб, замаян и объркан. Имах чувството, че ако направя някое движение, за да прикрия тялото си, ще го лиша от нещо, което отдавна бе жадувал да види.

Времето сякаш бе спряло. Брат ми неспокойно пристъпяше от крак на крак до гардероба, а аз стоях пред огледалото, без да знам как да постъпя.

— Крис, моля те, върви си.

Той остана неподвижен, сякаш не ме чу.

Само продължи да се взира.

Цялото ми тяло се обля в червенина, под мишниците ми изби пот, а пулсът ми се учести. Чувствах се като дете, заловено да бърка с ръка в кутията с бонбони. Но неговият поглед, неговите очи ме стреснаха, а сърцето ми бе започнало да бие като бясно, преливащо от тревога. Защо бях така уплашена? Та това бе просто Крис.

За пръв път в живота си се почувствах притеснена и засрамена от това, което притежавах, и бързо протегнах ръка, за да взема роклята, която току-що бях свалила. Щях да се скрия зад нея и да му кажа да си върви.

— Недей! — каза той, като видя, че посягам към роклята.

— Ти не трябва да... — запелтечих аз и се разтреперих още по-силно.

— Знам, че не трябва, но ти си толкова красива. Все едно че не съм те виждал никога преди. Кога успя да станеш така прекрасна, след като бях с теб през цялото това време?

Как можех да отговоря на този въпрос?

Точно тогава ключът се завъртя в ключалката. Опитах се набързо да си навлека роклята през главата и да я издърпам надолу, преди тя да влезе в стаята. О, Господи! Не можех да намеря ръкавите. Цялата ми глава беше омотана в роклята, а надолу бях гола, когато тя бе вече вътре — бабата! Не можех да я видя, но я усещах!

Най-после налучках ръкавите и бързо придърпах роклята надолу. Но тя вече бе успяла да ме види гола — с онези проблясващи, сиви като камък очи. Отмести погледа си от мен и с пронизваща студенина го прикова върху Крис. Брат ми все още стоеше като замаян, без да разбере какво става.

— Аха! — изсъска тя. — Пипнах ли ви най-накрая! Знаех си, че ще успея рано или късно!

Всичко ми приличаше на кошмар... Без дрехи, застанала пред баба ми и пред Господ Бог.

Крис бързо дойде на себе си и пристъпи напред, за да отвърне на огъня с огън:

— Хванала ли си ни? Какво сме направили? Нищо!

Нищо...

Нищо...

Нищо...

Една дума, продължила да ечи в безкрая. Тя непрекъснато си въобразяваше, че ни улавя да вършим какво ли не.

— Грешници! — изсъска тя, като обърна за пореден път жестоките си очи към мен. В тях нямаше капка милост.

— Мислиш си, че си хубава? Мислиш ли, че тези младежки извивки са привлекателни? Харесваш дългата си златиста коса, която все решиш и къдриш, нали?

И тогава се усмихна — най-смразяващата усмивка, която някога съм виждала.

Коленете ми трепереха, ръцете също. Колко уязвима се чувствах без бельо и с широко отворен цип на гърба. Хвърлих един бърз поглед към Крис. Той тревожно се оглеждаше и се чудеше как да ми помогне.

— Колко пъти досега си позволявала на брат си да използва тялото ти? — попита злобно бабата.

Останах неподвижна и безмълвна. Не разбирах за какво говори.

— Да използва? Какво имаш предвид?

Очите ѝ се свиха като две цепнатини и тя рязко се обърка, за да види как лицето на Крис пламна от притеснение, явно показвайки дори и на мен, че той разбира за какво говори тя, макар аз да нямах никакво понятие.

— Това, което аз искам да кажа — обади се брат ми, като почервения още повече, — е, че в действителност ние не сме правили нищо лошо. — В момента гласът му звучеше по мъжки дълбоко и силно. — Ти можеш да продължаваш да ме гледаш с презрителния си, изпълнен с подозрение поглед. Можеш да мислиш каквото си искаш, но ние с Кати никога, дори един-единствен път, не сме правили нищо порочно, греховно или непочтено!

— Но сестра ти беше гола и ти бе разрешила да гледаш тялото ѝ, а това е прегрешение.

Тя ме изгледа с очи, преливащи от презрение, след което се обърна рязко и излезе от стаята с вирната глава. Стоях разтреперана на мястото си. Крис побесня.

— Кати, защо, по дяволите, ти трябваше да се събличаш в тази стая! Знаеш, че непрекъснато ни дебне, с надеждата да ни хване, че правим нещо! — Той ме изгледа с обезумял поглед. — Сега тя ще ни накаже. Това, че си излезе, без да направи нищо, не значи, че няма да се върне пак.

Аз знаех това... знаех го. Тя щеше да се върне с камшик!

Все още сънливи и раздражителни, близнаците се дотъртриха от тавана. Кари се настани пред къщичката си за кукли. Кори седна на пети, за да гледа телевизия. Крис приседна на леглото си, с лице към вратата. Аз седях нерешително, готова да побягна в мига, в който тя отново се върне. Ще избягам в банята, ще заключа вратата... ще...

Ключът се превъртя.

Двамата е Крис скочихме на крака. Той ми каза:

— Кати, отиди в банята и стой там!

Баба ни влезе в стаята. Не носеше камшик, а огромна ножица, от онези, които жените използват за рязане на плат, когато шият.

— Седни, момиче! — отсече тя. — Ще ти острижа косата до корен и тогава може би няма да се чувстваш вече толкова горда, като се гледаш в огледалото.

По лицето ѝ премина жестока усмивка, когато видя моята изненада. Усмиваше се за първи път.

От това най-много се страхувах! Бих предпочела да ме бият с камшик! Все някога кожата ми щеше да заздравее, а така трябваше да минат години, преди косата ми отново да порасне дълга и красива. О, мили Боже, откъде можеше да знае тя, че почти всяка вечер сънувах как се промъква в тази стая, докато спя, и ме остригва като овца? А понякога дори сънувах, че се събуждам не само остригана и грозна, но и с отрязани гърди!

Винаги когато гледаше към мен, тя се вторачваше в определена част на тялото ми. Не ме възприемаше като цялостна личност, а на части, всяка от които възбуждаше гнева ѝ... а тази жена унищожаваше всичко, което я ядосва!

Опитах се да хукна към банята и да заключа вратата след себе си, но поради някаква непонятна причина добре тренираните ми крака на балерина отказаха да се подчинят. Стоях като парализирана пред заплахата от дългата, блестяща ножица и най-вече от очите на баба ми.

Тогавя Крис се обади със силен мъжки глас.

— Ти, бабо, няма да отрежеш дори и един кичур от косата на Кати! Ако направиш само още една крачка към нея, ще те ударя по главата с този стол!

Той държеше един от столовете, готов всеки момент да изпълни заплахата си. В сините му очи проблясваше огън, така както от нейните струеше омраза.

Тя го погледна с насмешка, сякаш искаше да каже, че неговите силици не могат да надвият стоманената ѝ мощ.

— Добре. Нека бъде както ти искаш. Ще ти дам възможност за избор, момиче — или си остригваш косата, или цяла седмица оставате без храна и мляко.

— Но близнаците не са с нищо виновни — примолих се аз. — Крис също. Той не знаеше, че аз съм без дрехи, когато дойде от тавана. За всичко това съм виновна само аз и мога да мина без храна и мляко



една седмица. Няма да умра от глад, а освен това мама няма да позволи да постъпиш така с мен. Тя ще ни донесе храна.

Думите ми обаче прозвучаха неубедително. Мама не бе идвала отдавна. Вече рядко се появяваше. Щях да умра от глад.

— Косата ти, или никаква храна за една седмица — повтори тя, без да трепне или покаже някакви чувства.

— Ти си грешница, щом правиш така — приближи се Крис с вдигнат над главата стол. — Аз изненадах Кати съвсем случайно и не сме правили нищо срамно. Никога! Но ти съдиш за нас само от някакви случайни факти.

— Твоята коса, или никаква храна в продължение на цяла седмица — повтори тя, пренебрегвайки Крис, както постъпваше винаги. — И ако се заключиш в банята или се скриеш на тавана, тогава никой от вас няма да яде две седмици, или още по-точно, докато не те видя остригана! — Тя прикова студените си, пресметливи очи върху Крис. — Ето кой ще отреже дългата разкошна коса на сестра си — рече тя с прикрита усмивка, като остави ножицата върху гардероба. — Чак когато вида сестра ти без коса, тогава ще има ядене.

Тя излезе и заключи вратата след себе си, а ние с Крис, загледани един в друг, недоумявахме какво да правим.

Брат ми се усмихна.

— Стига, Кати. Тя само блъфира. Мама ще дойде всеки момент и ние ще ѝ разкажем... няма да има никакви проблеми. Аз няма да ти отрежа косата за нищо на света. — Той дойде до мен и ме прегърна. — Не е ли истински късмет това, че скрихме една кутия с бисквити и половин килограм пушено сирене на тавана? А разполагаме и с днешната храна. Старата вещица е забравила за нея.

Винаги ядяхме по малко. Този ден ядохме още по-малко. Ей така, в случай че мама не се появи. Икономисахме половината от млякото и портокалите. Денят приключи без посещение от страна на мама. Цяла нощ се въртах и ту заспивах, ту се събуждах уплашено. Когато се унасях, ми се привиждаха ужасни кошмари. Сънувах, че двамата с Крис сме се загубили в гъста гора и търсим Кари и Кори. Викаме ги, а те не отговарят. Обзети от паника, продължаваме да тичаме в непрогледния мрак.

Изведнъж сред тъмнината се появяват неясните очертания на колиба, направена от курабийки с джинджифил! По нея има и сирене,

покривът ѝ е от шоколадови сладкиши, а пътеката към нея е застлана с шарени коледни бонбони и стига до една шоколадена врата. Оградата е направена от ментови пръчки, а плетът — от фунийки със седем вида сладолед. Мислено казвам на Крис. „Недей! Това е уловка! Не трябва да влизаме вътре!“

Той ми отвърща, „Налага се! Трябва да спасим близнаците!“

Тихичко се промъкваме вътре. Пълно е с възглавници от горещи кифли. Канапето е направено от хляб, намазан с масло.

В кухнята стои вещицата и прави магии! Има извит като човка нос, издадена напред брадичка с вдлъбната, беззъба уста, а по главата ѝ се виждат щръкнали на всички страни сиви кичури коса.

Хванала е близнаците за дългите им златисти коси и се кани да ги хвърли в горещата пещ! Плътта им вече се превръща в джинджифилени курабийки, а сините им очи — в черни стафиди.

Изпищявам!

Вещицата ме поглежда със сивите си жестоки очи, а хлътналата ѝ, разрязана като с нож уста зинва в зловещ смях. Ние с Крис се отдръпваме шокирани. Тя отмята назад глава и започва да променя формата си — от баба се превръща в гъсеница, после в пеперуда, а накрая от целия този ужас изскача мама!

Мама! Русата ѝ коса се спуска надолу като копринена река от ленти, приплъзващи се напред по пода, за да се увият около нас двамата като змии! Спирали от нейна коса стягат краката ни... опитвайки се да ни задушат... и тогава никой няма да заплашва наследството ѝ!

Аз ви обичам, обичам ви, обичам ви, шепти тя безмълвно.

Събудих се. Крис и близнаците продължаваха да спят непробудно.

Изпаднах в отчаяние, усещайки как сънят иска да дойде и да ме обсеби отново. Опитах да се отърся от него, от унеса, в който потъвах все по-дълбоко, докато накрая бях отново победена и в главата ми нахлуха ужасяващи кошмари. Затичана в мрака, паднах в езеро от кръв. Кръв, лепкава като катран, сред която обсипана с диаманти риба с лебедови глави и червени очи се доближи до мен и започва да кълве от ръцете и краката ми, които постепенно се вкочаниха и станаха напълно безчувствени. Рибата с лебедовите глави се разсмя, наслаждавайки се на кървящото ми тяло.

— Разбери! Разбери! — виеха главите и огласяха въздуха с екота си. — *Не можеш да се измъкнеш!*

Бледото утро дойде и плахо надникна през спуснатите завеси, зад които бе стаена жълтата светлина на нашата надежда.

Кари се размърда насън и се сгуши в мен, измърморвайки:

— Мамо, тая къща не ми харесва.

Нежните ѝ копринени коси покриваха ръката ми. Усетих как изтръпналото ми тяло се връща бавно към живот. Лежах неподвижна в леглото и се чувствах толкова немоощна, че не можех да помръдна. Какво ставаше с мен? Натезалата ми глава сякаш бе пълна с камъни и остра пулсираща болка пронизваше цялото ми същество! Пръстите на ръцете и краката ми бяха все още изтръпнали. Тялото ми бе натезало като олово. Стените ту се приближаваха, ту се отдръпваха и всичко се бе разкривило пред очите ми.

Опитах се да видя отражението си в блещукащото огледало срещу мен, но когато понечих да раздвижа главата си, тя отказа да се помръдне. Преди да заспя, винаги разстилах косата си върху възглавницата, за да мога да усещам копринената ѝ мекота и уханье. Това бе едно от нещата, които ми доставяха чувствено удоволствие — допирът на косата ми до бузата, който ме пренасяше в сладките сънища на любовта.

Но днес косата ми я нямаше върху възглавницата. Къде бе?

Ножицата стоеше върху гардероба. Виждах я. Преглътнах неколkokратно, за да прочистя гърлото си и издадох слаб вик, произнасяйки името на Крис вместо „мама“. Молех се на Господа брат ми да ме чуе.

— Крис! — най-после успях да прошепна със задавен глас. — Нещо е станало с мен.

Глухите ми слова разбудиха Крис, макар и да недоумявах как е могъл да ме чуе. Той седна в леглото и сънливо разтърка очи.

— Какво има, Кати?

Измъкнах нещо, след което той стана и се надвесил над мен. Усетих как тялото му леко подскочи. Дъхът му сякаш спря и той издаде някакви нечленоразделни, изпълнени с изумление и уплаха звуци.

— Кати, о, Боже!

Полазиха ме тръпки.

— Кати... о, Кати! — изстена той.

Докато се взираше в мен, положих усилие да вдигна натезжалите си ръце, за да докосна главата си. В този миг, когато продължавах да стена като умопобъркана, Крис изкрещя и ме грабна в обятията си.

— Спри, моля те, спри! — извика той. — Имай милост към близнаците... не ги плаши повече... моля те, Кати, недей да викаш! И без това са изживели толкова много страдания, не ги травмирай завинаги, успокой се. Всичко е наред, аз ще го махна! Кълна се, че още днес ще намеря начин да махна тоя катран от косата ти.

Той откри малко червено петънце върху ръката ми, където бабата ми бе сложила упоителна инжекция, за да ме приспи. Докато съм спала, бе изляла горещ катран върху косата ми. Сигурно бе събрала всички кичури на плитка, преди да използва катрана, защото нямаше нито един останал, незалепнал в буцата косъм.

Крис се опита да ме задържи настрана от огледалото, но аз го избутах и зинах от ужас при вида на отвратителната черна уродлива топка, която представляваше главата ми.

Щом погледнах, веднага разбрах, че той никога няма да може да махне катрана. Никога!

Кори се събуди пръв, стана от леглото и тъкмо да тръгне към прозореца, когато ме видя.

Ококори се. Устата му увисна. Малките му палави ръчички се свиха в юмручета и той разтърка очи. После отново се вторачи в мен с невярващ поглед.

— Кати — най-накрая успя да промълви той, — ти ли си това?

— Така мисля.

— А защо ти е черна косата?

Преди да успея да отговоря, Кари също се събуди.

— О-о-о! — извика тя. — Кати, главата ти е толкова ужасна!

В очичките ѝ проблеснаха сълзи и бавно потекоха по бузите ѝ.

— Не ми харесва главата ти! — изхлипа тя и започна да риде, като че катранът беше върху нейната коса.

— Успокой се, Кари — обади се Крис сдържано. — Това върху косата на Кари е само катран и когато я измие, ще стане като преди. Докато тя прави това, искам вие двамата да си изядете портокалите и да седнете да гледате телевизия. След като оправим косата на Кати, ще направим заедно една истинска закуска.

Той не спомена и дума за бабата, от страх да не им внуши още по-голям ужас от нея. Близнаците седнаха на пода, изядоха портокалите и потънаха в блаженото небитие на анимационните филми.

Крис напълни ваната с гореща вода. Потопих косата си, а Крис, е помощта на шампоан, се опита да размекне катрана. Той наистина се поразмекна, но не се изчисти от косата ми. Пръстите му се движеха по пропитата с мръсотия лепкава коса. Брат ми правеше всичко възможно, за да махне катрана, без тя да пострада. Но спасението можеше да дойде единствено от ножицата — лъскавата ножица, която бабата бе оставила върху гардероба.

Застанал на колене, Крис най-после успя да прокара пръсти през гъстата маса, но когато ги извади, те бяха целите оплескани и полепнали по тях черни косми.

— Ще се наложи да използваш ножицата! — проплаках аз, изнемощяла след двучасови безплодни усилия.

Но не, ножицата беше последният възможен вариант. Брат ми предположи, че трябва да има някакво химическо вещество, което разтваря катрана, без да поврежда косъма. Той имаше комплект от химикали, който мама му бе подарила. На предния капак имаше строго предупреждение: „Това не е за игра. Тази кутия съдържа опасни химикали и е предназначена само за професионални цели.“

— Кати, ще се кача горе до ученическата стая да забъркам няколко смеси, с които да изчистим катрана от косата ти.

Той ми се усмихна свенливо. Светлината на лампата падаше върху лекия мъх, покриващ горната му устна. Знаех, че малко по-надолу по тялото му също имаше косми, само че те бяха по-твърди и по-тъмни, точно както и при мен.

— Ще трябва да използвам тоалетната, Кати. Никога не съм го правил пред теб и съм малко притеснен. Ти можеш да се обърнеш с гръб и да си запушиш ушите. А ако искаш, ти се изчишчай във ваната. След това ще ти потопим главата във водата. Може амонякът да разтвори тази мръсотия от косата ти.

Стоях пред него и го зяпах изумена. Денят наистина започваше с кошмарни предложения. Да седна в кипяща вода и да я ползвам за тоалетна, след което да си измия косата с нея? Отговорих си: „Не, това

не може да е истина, просто е сън.“ Кари и Кори също не можеха да ползват тоалетната, докато аз бях в банята.

Хванати за ръце, Кори и Кари се приближиха до ваната и поискаха да разберат защо се бавя толкова дълго.

— Кати, какво е това нещо по главата ти?

— Катран.

— Защо си сложила катран по главата си?

— Сигурно съм го направила, докато съм спала.

— А откъде намери катран?

— От тавана.

— А за какво ти е трябвало да си слагаш катран в косата?

Мразех да лъжа! Искаше ми се да им кажа кой е сложил катран в косата ми, но не можех да го направя. Двамата с Кори вече бяха достатъчно наплашени от тази старица.

— Отивай да гледаш телевизия, Кари — наредих аз сприваво, раздразнена от въпросите ѝ.

— Кати, не ме ли обичаш вече?

— Вече...

— Не ме ли обичаш?

— Разбира се, че те обичам. Обичам ви и двамата, но по погрешка сложих катран в косата си и сега съм много ядосана на себе си.

Кари и Кори седнаха отново един до друг и започнаха да си шепнат нещо на онзи странен език, който само те си разбираха. Понякога си мисля, че близнаците бяха много по-умни, отколкото ние с Крис подозирахме.

Останах с часове до ваната, докато Крис изпробваше различни смеси върху части от косата ми. Малко по малко започна да маха лепкавата мръсотия от косата ми. Отстраняваше катрана заедно с голямо количество косми. Но аз имах предостатъчно и можех да се лиша от една част, без това да прави впечатление. Когато всичко свърши, денят бе отминал, а нито аз, нито Крис бяхме сложили и хапка в устата. С омотана около главата кърпа, седнах на леглото да изсуша изтънялата си коса. Това, което бе останало от нея, бе доста крехко. Космите се чупеха лесно, а цветът им бе станал почти платинен.

— Така или иначе, можеше да си спестиш усилията — казах на Крис, който лакомо изгълта две бисквити с малко сирене. — Тя не

донесе никаква храна и няма да донесе, докато не острижеш косата ми.

Той ми донесе чиния с бисквити и сирене и чаша вода.

— Хапни си. Ще надхитрим бабата. Ако до утре не ни донесе нищо за ядене и мама не се появи, тогава ще ти отрежа само бретона над челото. След това ще си омотаеш една кърпа около главата, все едно че се срамуваш да те виждат гологлава, а пък отрязаната коса много скоро ще порасне пак.

Нищо не му отговорих. Изядох единствената си храна за деня на малки хапки. Крис се захвана да реши изсветлялата ми и изтъняла коса, която бе преминала през такова премеждие. Странно какви приумици има понякога съдбата: косата ми никога досега не бе имала такъв блясък, нито бе приличала толкова много на ефирна коприна. Бях благодарна, че ми бе останала. Отпуснах се на леглото изтощена и отправих поглед към Крис, който седеше и просто ме гледаше. Унесе ме дрямка, а той продължаваше да седи и да стиска в ръката си един дълъг кичур от нежната ми като паяжина копринена коса.

Прекарах нощта неспокойно — ту заспивах, ту се събуждах. Чувствах се безпомощна, ядосана, огорчена.

Тогава видях Крис.

Той бе все още с дрехите, които бе носил през деня. Беше опрял най-тежкия стол до вратата и дремеше в него, като държеше в ръка дългата остра ножица, за да не може бабата да се промъкне отново вътре и да я използва. Дори в съня си той ме пазеше от нея.

Загледах се в него, очите му се отвориха и той подскочи. В здрача на тази заключена стая, винаги озарена в бледорозово нощем, той улови погледа ми и очите ни се срещнаха. Лицето му бавно разцъфна в усмивка.

— Здравсти.

— Крис — изхлипах аз, — лягай си. Не можеш да стоиш и да пазиш така до безкрайност.

— Мога, докато ти спиш.

— Тогава нека сега е мой ред. Ще се сменяме.

— Кой е мъжът тук, ти или аз? Освен това аз ям повече от теб.

— Какво общо има това със случая?

— Ти си прекалено слаба и ако будуваш по цяла нощ, ще отслабнеш още повече, докато аз мога да се лиша от някое килце.

Той също бе недохранен. Всички бяхме такива и неговите незначителни килограми нямаше да спрат бабата, ако реши да нахълта. Отидох да седна на стола до него, въпреки че той запротестира.

— Шшшт — прошепнах едва чуто, — когато сме двамата, ще пазим по-добре, а освен това можем и да поспим.

Заспахме прегърнати.

Утрото настъпи... без бабата... и без храна.

Гладните дни отминаваха един след друг, безкрайни и мизерни.

Твърде скоро сиренето и бисквитите свършиха, макар че ядяхме най-икономично онова, което бе останало. Това бе моментът, от който започнахме действително да страдаме. Двамата с Крис пиехме само вода и пестяхме малкото останало мляко за близнаците.

Крис се приближи до мен с ножицата в ръка и неохотно, със сълзи на очи отреза бретона ми почти до кожа. Вдигнах останалата си коса и я прибрах в тюрбан, който си направих сама от един шал.

Но и тогава, по някаква ирония на съдбата, бабата не благоволи да дойде на проверка.

Не ни носеше нито храна, нито мляко, нито чисти чаршафи, нито кърпи за лице, нито дори сапун и паста за зъби, които отдавна бяхме привършили. Нямахме и тоалетна хартия. Сега вече съжалявах, че изхвърлих всички хартии, в които бяха опаковани нашите скъпи дрехи. Не ни оставаше нищо друго, освен да късаме страници от по-старите книги на тавана и да ги използваме.

Тогава се запуши тоалетната чиния и един ден преля. Кори започна да пици, когато мръсотията излезе от чинията и изпълни банята. Обезумели, двамата с Крис се чудехме какво да правим. Докато той се мъчеше да изправи една телена закачалка за дрехи, за да бръкне с нея в канала, аз се качих на тавана, за да донеса стари дрехи, с които да попием изливащата се мръсотия.

Крис някак си успя да се справи с помощта на закачалката и тоалетната отново заработи нормално. След това, без да каже дума, той коленичи до мен и двамата започнахме да попиваме пода със старите дрехи от сандъците на тавана.

Мъчехме се да забравим ужаса на положението, в което се намирахме, като избягвахме да говорим за него. Просто ставахме



сутрин, измивахме се, пийвахме по малко вода, разкършвахме се насам-натам и лягахме да гледаме телевизия или да четем. Въобще не ни интересуваше дали бабата ще дойде да ни се кара, че сме разхвърляли. Какво повече можеше да ни направи?

Когато близнаците плачеха, че са гладни, сякаш някой забиваше нож в сърцето ми. Знаех, че тази рана ще остане в мен до края на живота ми. Как мразех, само как мразех тая старица, а също и мама, за всичко, което ни причиняваха!

Когато времето за ядене се изнижеше в глад, ние лягахме да спим. Спяхме часове наред. Когато спиш, не чувстваш болка или глад, самота или огорчение. В съня си можеш да потънеш в измамна еуфория, а като се събудиш, просто не те е грижа за нищо.

В един мъгляв, недействителен ден, четиримата седяхме безучастно, а единствените симптоми на живот идваха откъм малката кутия в отсрещния ъгъл. Замаяна и уморена, обърнах глава към Крис и Кори и останах да лежа напълно безчувствена. Крис извади джобното си ножче и разряза китката си. Доближи кървящата си ръка до устата на Кори и го накара да ближе, въпреки протестите на близнака. После даде и на Кари. И двамата, които по принцип не ядяха нищо на бучки, на парченца, на зърна или със странен вкус, сега пиеха от кръвта на по-големия си брат, като го гледаха с неразбиращи, широко отворени, послушни очи.

Извърнах глава настрана, почувствах, че ми се гади, но същевременно преливах от възхищение, че Крис можеше да направи такова нещо. Той умееше да разрешава трудните проблеми.

Крис дойде при мен, приседна на крайчеца на леглото и ме изгледа дълго и мълчаливо, после погледът му се спря върху разреза на китката, който вече не кървеше така обилно. Той взе джобното си ножче и се приготви да направи втори разрез, за да мога и аз да бъда нахранена с неговата кръв. Хванах ръката му, измъкнах ножчето и го захвърлих. Той го вдигна от земята и започна да го чисти със спирт.

— Крис, какво ще правим, ако тя не се появи повече? — попитах.  
— Като нищо ще ни остави да умрем от глад.

Естествено имах предвид бабата, която не бяхме виждали от две седмици. Крис бе преувеличил, че имаме половин килограм скрити резерви от пушено сирене. Преди използвахме сиренето за примамка в мишите капани, но като свърши яденето, се принудихме да вземем

обратно парченцата сирене оттам, за да ги изядем. Цели три дни не бяхме яли абсолютно нищо, а преди това четири дни бяхме яли само по малко сирене и бисквити. Млякото, което пестяхме за близнаците, се бе свършило още преди десет дни.

— Тя няма да ни остави да умрем от глад — каза Крис, легна до мен и ме прегърна със слабите си ръце. — Би трябвало да сме мекушави идиоти, за да ѝ се оставим. Ако утре тя или мама не се появят с храна, ще използваме въжетото от чаршафи, за да се измъкнем.

Главата ми лежеше върху неговите гърди и аз чувах как тупка сърцето му.

— Откъде знаеш как ще постъпи? Тази жена ни мрази и желае смъртта ни. Нали непрекъснато ни повтаря, че по-добре въобще да не сме се раждали.

— Кати, старата вещица не е толкова глупава. Много скоро ще ни донесе храна, още преди мама да се е върнала, защото тя сигурно отсъства.

Станах, за да превържа разрязаната му китка. Двамата с Крис трябваше да опитаме да се измъкнем още преди две седмици, когато все още имахме достатъчно сили, за да предприемем опасното спускане. Сега сигурно щяхме да се претрепем, да не говорим пък за предварително обреченото на провал начинание, ако пробвахме да слезем с близнаците на гръб.

Настъпи още едно утро без храна. Тогава Крис ни поведе към тавана. Двамата носехме Кари и Кори, защото те не можеха да вървят от слабост. Гореше ужасно задушно. Близнаците се отпуснаха сънливо в ъгъла на ученическата стая, където ги сложихме. Крис измайстори от разни колани нещо подобно на столчета, за да можем да привържем децата по-сигурно към гърбовете си. Никой от нас не посмя да изрече на глас, че има опасност някой от нас или всички заедно да паднем и да се убием.

— Ще направим нещо друго — рече Крис, променил плана си. — Аз ще сляза пръв. Когато стигна долу, ти ще привържеш Кори в столчето така, че да не може да рита, и ще ми го спуснеш. След това ще направиш същото с Кари. Ти ще слезеш последна. И за Бога, стегни се, защото сега ще ти трябват всички сили. Помоли се на Господ да ти помага! Недей да бъдеш толкова апатична, бъди по-зла, мисли си за

отмъщение! Чувал съм, че при екстремни ситуации яростта дава свръхчовешки сили!

— Нека аз сляза първа. Ти си по-силен — казах немощно аз.

— Не! Искам аз да съм отдолу, за да ви улова в случай на нещо непредвидено. Аз съм по-силен в ръцете. Ще прехвърля въжето през един комин, така че да не пада цялата тежест върху теб. И, Кати, не забравяй, че от това зависи животът ми.

Господи, не можех да повярвам, че очаква такова нещо от мен!

Загледах се с ужас към четирите мъртви мишки в нашите капани.

— Трябва да изядем тези мишки, за да съберем малко сили — каза мрачно брат ми.

Сурово месо! Сурови мишки!

— Не! — едва успях да промълвя, отвратена само от вида на тези малки, вдървени, мъртви гадости. Той се ядоса и троснато ми обясни, че съм длъжна да направя всичко необходимо, за да запазя живота на близнаците, както и собствения си.

— Слушай Кати, първо аз ще изям моите две, само ще изтичам долу за сол и пипер. Ще взема и онази закачалка за дрехи, за да я използвам като лост при затягането на възлите. Напоследък ръцете нещо ми изневеряват.

Разбира се, че ще му изневеряват. Всички бяхме толкова измършавели, че едва стояхме на краката си.

Той ме погледна замислено.

— Знаеш ли, със сол и пипер мишките може да се окажат вкусни. Вкусни!

Той отрязва главите им, после ги одра и изкорми. Гледах го как разтваря с ножчето малките им коремчета и вади отвътре дълги, слизести черва, малки сърчица и други миниатюрни вътрешности.

Ако имаше нещо в стомаха ми, със сигурност щях да повърна.

Брат ми въобще не бързаше да вземе сол и пипер. Обясни ми, че и той като мен не изгаря от нетърпение да яде сурови мишки.

Все пак имаше някаква надежда мишките да ни дадат сили, за да се спуснем на земята заедно с близнаците, а после някой добър съсед да ни нахрани, ако въобще оцелеем.

Чух бавните стъпки на Крис, който се връщаше от долу. Застана колебливо на прага, леко усмихнат и загледан в мен... В ръцете си

държеше добре познатата ни кошница за пикник. Беше така претъпкана с храна, че плетените ѝ капаци не можеха да се затворят.

Извади отвътре два буркана: единия със зеленчукова супа, другия със студено мляко, и аз почувствах как ме залива порой от смесени чувства. Бях едновременно притеснена, объркана и обнадеждена. Дали мама се е върнала? Но ако е така, защо не ни беше извикала да слезем долу? Защо не ни бе потърсила?

Крис взе Кари в скута си, а аз Кори, и започнахме да ги храним. Те приемаха супата, както бяха приемали и кръвта преди това — като поредното неочаквано събитие в техния необикновен живот. Дадохме им и малко от сандвичите. Самите ние хапнахме съвсем пестеливо, за да не повърнем.

Искаше ми се да натъпча устата на Кори с храна, за да мога побързо да притъпя болките в изгладнелия си стомах. Само че той ядеше толкова мудро! През главата ми се стрелкаха хиляди въпроси. Защо днес? Защо храната ни бе донесена точно днес, а не вчера, или онзи ден? Какви бяха мотивите ѝ? Когато най-последно имах какво да ям, се почувствах прекалено апатична, за да изпитам удоволствие, и прекалено подозрителна, за да си откъсна с облекчение.

След като утоли глада си с малко супа и половин сандвич, Крис разгъна един пакет, увит в станиол. Отвътре се показаха четири понички. Ние, на които сладкишите ни бяха забранени, сега изведнъж получавахме десерт от бабата. Дали пък това не бе начин да ни поиска прошка? Приехме го така, каквато и да бе истинската ѝ цел.

През тази седмица, през която бяхме обречени на глад, между мен и Крис бе станало нещо странно. Може би всичко започна в деня, когато се терзаех край горещата вана, а той полагаше неимоверни усилия, за да изчисти косата ми от катрана. Преди този ужасен ден ние бяхме просто брат и сестра, приели като в някаква игра ролите на родители на близнаците. Сега обаче отношенията ни се бяха променили. Вече не играехме. Защото бяхме истинските родители на Кари и Кори. Те бяха наша отговорност, наше задължение, и ние изцяло се бяхме посветили на тях, както и един на друг.

Сега това бе повече от ясно. Нашата майка вече не се интересуваше от нас.

Нямаше нужда Крис да изразява с думи онова, което изпитваше към нея, след като се бяхме уверили в пълното ѝ безразличие.

Неговият празен поглед говореше достатъчно красноречиво. Апатичните му движения показваха още по-ясно душевното му състояние. Преди държеше снимката ѝ до леглото си. Сега я бе махнал. Брат ми винаги ѝ бе вярвал много повече от мен, затова, съвсем естествено, него го болеше много по-силно.

Крис внимателно се пресегна и взе ръката ми. Тръгнахме обратно към спалнята. Носехме се надолу по стълбите като безплътни духове — унили и премалели, особено близнаците. Едва ли имаха и петнайсет кила. Можех да видя как изглеждат те, как изглежда Крис, но не можех да видя себе си. Хвърлих поглед към високото огледало на гардероба, очаквайки да срещна лика на циркаджия с остриган до кожа бретон и с дълга, проскубана, бледа коса. Но като погледнах, там нямаше никакво огледало!

Затичах се към банята — огледалото на аптечката бе разбито! Хукнах обратно към спалнята и отворих капака на тоалетната масичка, която Крис често използваше вместо бюро... и там огледалото бе счупено!

Сега можехме да се оглеждаме само в парчета от огледала и да се наслаждаваме на кривите си отражения. Загърбвайки тоалетната масичка, аз оставих кошницата с храна там, където бе най-студено, и отидох да си легна. Не седнах да се измъчвам с излишни въпроси: знаех защо го е направила. Гордостта бе грях. А в нейните очи аз и Крис бяхме грешници. Беше го направила, за да ни накаже. Близнаците също щяха да страдат. Но защо тогава ни бе донесла храна, не можех да си отговоря.

Една след друга се занизаха следващите сутрини, в които бабата донасяше кошницата с храна, без да ни погледне. Оставяше кошницата и бързо излизаше навън. Аз носех тюрбан от розова кърпа около главата си, който откриваше само част от челото ми. Не знам дали го бе забелязала, но не каза нищо. Ние я гледахме как идва и си отива, без да я питаме къде е мама или кога ще дойде.

Легнала до Кари, аз се замислих и видях, че приемам всичко много по-трагично, отколкото трябва. А и Крис — вечният оптимист — като че се бе превърнал в мрачно подобие на самата мен. Седеше до тоалетната масичка пред куп медицински книги. Не ги четеше, нито си водеше бележки. Просто седеше.

— Крис — казах аз, докато решех косата си, — според теб какъв е процентът млади момичета в света, които са си легнали с чиста, блестяща коса и са се събудили катранени красавици?

Обърна се към мен и ме зяпна, изненадан, че се осмелявам да спомена този ужасен ден.

— Ами — каза провлечено брат ми, — по мое мнение, предполагам, че ти може би си единствената... уникално явление.

— Е, не съм много сигурна в това. Помниш ли когато асфалтираха нашата улица? Двете с Мери Лу Бейкър обърнахме едно голямо корито с асфалт и си правихме катранени бебета, катранени легълца и ги слагахме в черните къщи. Тогава дойде шефът на ремонтната бригада, скара ни се и ни изгони.

— Да — рече той, — помня как се върна вкъщи изцапана до ушите, и дори дъвчеше парче катран, за да станат зъбите ти по-бели. Мили Боже, Кати, и тогава си извади една пломба, нали?

— И този таван си има своите предимства — не трябва да ходим на зъболекар два пъти в годината.

Той ме погледна развеселен.

— И другото предимство е, че разполагаме с толкова свободно време! Трябва да си завършим състезанието на „Монопол“. Победеният ще изпере всичкото бельо във ваната.

О, Боже, той беше напълно сериозен. Повече от всичко мразеше да стои прегърбен над ваната и да пере бельото на двамата с Кори.

Наредихме играта, разпределихме парите и се огледахме за близнаците. Бяха изчезнали! Къде можеха да отидат, освен на тавана? Само че те никога не биха отишли там без нас. Банята също беше празна. Тогава чухме някой да шушука зад телевизора.

Бяха се свили в ъгъла зад телевизора и чакаха мъничките човечета в него да излязат навън.

— Помислихме си, че мама може да е вътре — обясни Кари.

— Мисля да отида на тавана и да потанцувам — казах аз и станах от леглото.

— Кати! А какво стана с нашата игра на „Монопол“?

Спрях и се извърнах.

— О, но ти винаги печелиш. Остави я тази игра.

— Страхливка! — присмя ми се той, както обичаше да прави. — Хайде, ела — настоя той и се загледа в близнаците, които винаги бяха

наши банкери. — И никакви мошеничества този път — предупреди строго. — Ако хвана някой от вас да мушка пари на Кати, като си мислите, че не ви виждам, тогава ще изям и четирите понички самичък!

Проклетата да съм, ако му дам да ги изяде! Поничките бяха най-вкусната част от храната ни и ги пазехме за десерт. Седнах на пода, кръстосах крака и започнах да кроя хитри планове как първа да купя най-скъпите улици, гарите и комуналните услуги, как първа да си построя червени къщи, а след това и хотели. Щеше да види той кой е по-добрият!

Играта продължи с часове с малки прекъсвания, колкото да похапнем или да отидем до тоалетната. Накрая на близнаците им омръзна да бъдат банкери и ние продължихме сами, като зорко се дебнехме да не стават шмекерувания. Крис непрекъснато отиваше в затвора и пропускаше да мине през началото, откъдето се взимаха двеста долара, непрекъснато трябваше да плаща на общината, падна му се да плати данък наследство... и въпреки това победи!

Една нощ в края на август Крис дойде при мен и прошепна в ухото ми:

— Близнаците са заспали дълбоко. Виж колко е горещо тук. Ех, сега да можем да поплуваме някъде!

— Я се махай и ме остави на мира! Знаеш много добре, че няма къде да отидем да плуваме.

Естествено, бях все още сърдита, че непрекъснато губех на „Монопол“.

Да плуваме, ама че идиотска идея. Дори и да можем, аз нямаше да се съглася да правя нищо, в което той ме превъзхожда, като например в плуването.

— И къде възнамеряваш да плуваме? Във ваната ли?

— В езерото, за което мама ни разказа. То не е далеч оттук — прошепна брат ми. — Така или иначе, ще трябва да се упражняваме да слизаме по въжетото от чаршафи, просто за всеки случай, например в случай на пожар. Сега сме по-силни. Ще можем лесно да слезем до долу и няма да се бавим дълго.

Той продължи да ме увещава, сякаш самото му съществуване зависеше от това.

— Ами ако близнаците се събудят в това време?

— Ще им оставим бележка на вратата на банята. Ще им напишем, че сме горе на тавана. Освен това те никога не се будят до сутринта, дори не ходят до тоалетната.

Той продължи да ме моли, докато най-накрая вдигнах ръце. Отидохме на тавана и оттам излязохме на покрива, където той прикрепил здраво въжето за най-близкия комин. На покрива имаше общо осем комина.

Проверявайки възлите един по един, Крис ми даде инструкции:

— Използвай големите възли като летви на стълбичка. Дръж ръцете си винаги над по-горния възел. Спускай се надолу бавно, като внимателно опипваш с крак следващия възел. Въжето трябва да бъде между краката ти, за да не можеш да се изплъзнеш и да паднеш.

Усмивайки се уверено, брат ми хвана въжето и бавно се придвижи до самия край на покрива. За пръв път, от, повече от две години насам, слизахме на земята.



## БОЖЕСТВЕНО ИЗЖИВЯВАНЕ

Бавно и предпазливо Крис слезе долу, докато аз лежах по корем до ръба на покрива и наблюдавах как се спуска. Луната се бе показала и светеше ярко с млечната си светлина. Той вдигна ръка и ми махна — очакваният от мен сигнал, за да тръгна. Бях следила внимателно спускането му, така че сега можех да направя всичко като него. Възлите бяха големи и здрави и ние предвидливо ги бяхме отдалечили на около метър и половина един от друг. Крис ми беше казал да не поглеждам надолу, докато слизам, а просто да се концентрирам върху правилното поставяне на крака върху следващия възел, преди да съм протегнала другия си крак към по-долния. След по-малко от десет минути аз стоях изправена на земята до Крис.

— Йее! — прошепна той, прегръщайки ме силно. — Направи го по-добре от мен!

Намирахме се в задния двор на имението Фоксуърт, където всичките стаи бяха тъмни, освен тези в крилото за прислугата над огромния гараж. Там всички прозорци светеха.

— Води, Макдъф, към гьола за плуване — казах с приглушен глас, — стига да знаеш пътя.

Разбира се, той знаеше пътя. Мама ни бе разправяла как с братята си се измъквала без разрешение и тримата отивали да плуват там заедно с техните приятели.

Той ме хвана за ръката, докато минавахме на пръсти покрай огромната къща. Изпитвах някакво особено усещане, че отново сме под открито небе, стъпили върху земята през топлата, лятна нощ. Когато преминахме едно малко мостче и излязохме извън владенията на имението Фоксуърт, ние изведнъж се почувствахме щастливи, почти свободни. Все пак трябваше да внимаваме някой да не ни види. Затичахме се към гората и езерото, за което мама ни бе говорила.

Когато излязохме на покрива, часът бе десет. Докато стигнем до малкия водоем, заобиколен отвсякъде с дървета, бе станало десет и половина. Притеснявахме се, да не би да срещнем някого и да ни се

провалят плановете, но водата в езерото беше гладка като огледало — нямаше вятър, нито хора, нито лодки.

Стоях окъпана в лунна светлина под обсипаното със звезди небе и гледах към езерото. Никога досега не бях виждала такава красота! Изпълваше ме неописуем възторг!

— Ще скочим ли вътре голи? — попита Крис и ме изгледа някак особено.

— Не, ще плуваме по долни дрехи.

Проблемът се състоеше в това, че няхах сутиен. Но сега, след като бяхме дошли дотук, глупавото благоприличие нямаше да ме възпре да се насладя на грейналата от сребристи лъчи вода.

— Който стигне пръв, печели! — извиках аз и хукнах по късия кей.

Като стигнах до края, инстинктивно почувствах, че водата може да е леденостудена и предпазливо протегнах пръстите на крака си надолу. Наистина бе леденостудена! Погледнах към Крис, който бе хвърлил на тревата часовника си и сега бързо се приближаваше към мен. Толкова бързо, че успя да ме бутне във водата, преди да събера кураж да скоча сама. Измокрих се от глава до пети, и то не бавно сантиметър по сантиметър, както на мен ми се искаше!

Подадох се над водата, потреперих и започнах да плувам. Мярнах Крис — вървеше приведено към някакви камъни и в следващия миг се превърна в силует. Вдигна ръце и грациозно, като лебед, се гмурна по средата на езерото.

Ахнах! Ами ако водата не беше достатъчно дълбока? Ако се удареше в дъното и си счупеше врата или гръбнака?

И тогава... тогава... той не изплува! О, Боже, нима се е удавил... нима е мъртъв!

— Крис! — извиках аз и заплувах към мястото, където бе изчезнал под студената вода.

Изведнъж нещо ме сграбчи за краката! Изпищях и потънах за миг, а после Крис ритна здраво е крака и ни изкара на повърхността. Разсмяхме се. Плиснах вода в лицето му, заради мръсния номер, който ми погоди.

— Не е ли по-добре това, отколкото да стоим затворени в оная гадна горещца стая? — попита той, обезумял от усещането за свобода. Тази глътка свобода, подобно на силно вино, наистина го бе опиянила.

Въртеше се в кръг около мен и отново се опита да ме дръпне за крака под водата. Но аз вече внимавах. Заплува по гръб, умееше да плува по гръб, кроул, настрани и наричаше стиловете както му скимнеше.

— Това е кроул по гръб — каза той, демонстрирайки съвършена техника.

Подаде глава над повърхността и запя, после с умело движение ме заля с безбройни пръски, а аз го плиснах с шепи в отговор на атаката му.

И тогава ме сграбчи в обятията си. Със смях и писъци започнахме да се боричкаме, подивели от радост, че можем отново да се почувстваме деца. О, той бе разкошен във водата, като същински танцьор. Внезапно почувствах умора, отпуснах се като парцал. Крис ме хвана през кръста и ми помогна да изляза на брега.

Двамата легнахме на тревата, за да си поговорим.

— Влизаме още веднъж и се връщаме при близнаците — предложи той, излегнат по гръб до мен на леко полегатия бряг.

Двамата бяхме зареяли поглед в блещукащите звезди и тънкия сребрист сърп на луната, който ту се гмурваше, ту изплуваше от прозиращите облаци, сякаш играеше на криеница с тях.

— Какво ще стане, ако не успеем да се качим обратно на покрива?

— Длъжни сме да успеем.

Това вече бе моят Кристофър Дол — моят вечен оптимист, легнал до мен, целият мокър с блестящи капки вода по тялото и с полепнал по челото му рус перчем. Носът му бе като на татко, сочните му устни — така красиво изваяни и, без да ги цупи, изглеждаха чувствени, брадичката му — квадратна, силна и с трапчинка по средата, гръдният му кош бе започнал да се разширява... както и онова хълмче от растяща мъжественост между силните му бедра, което бе започнало да се уголемява. Имаше нещо в мъжките, силни, добре оформени бедра, което ме вълнуваше. Извърнах глава настрана, не можех да спра да се наслаждавам на неговата красота, без да изпитвам вина и срам.

В клоните на дървото над нас се гнездяха птички. Приглушените звуци, които издаваха, ме подсетиха за близнаците и мисълта за тях толкова ме натъжи, че очите ми се напълниха със сълзи.

Прехвърчаха светулки и с мигащите светлилки си подаваха сигнали — мъжкият на женската или обратно.

— Крис, мъжките светулки ли светят или женските?

— Не съм съвсем сигурен — отвърна той. — Мисля, че светят и двете, само че женските стоят на земята сигнализирайки, докато мъжките летят наоколо и ги търсят.

— Искаш да кажеш, че не си наясно с някои неща — ти, всезнаещият?

— Кати, дай да не се заяждаме. Аз съвсем не знам всичко.

Той обърна глава към мен. Погледите ни се сляха и не можехме да откъснем очи един от друг.

Подухна свеж южен ветрец и разчорли косата ми. Върху лицето ми падна палав кичур. Почувствах как всяко косъмче ме гъделичка с нежността на хиляди малки целувки и отново ми се доплака без причина, освен дето нощта бе толкова прекрасна, а аз бях във възрастта на страстните романтични копнежи. Ветрецът ми нашепна любовни слова... думи, които се страхувах, че никой няма да ми каже. И все пак нощта бе толкова прекрасна под клоните на дърветата, близо до блещукащата, окъпана в лунна светлина вода, че аз въздъхнах. Имах чувството, че съм била тук и преди, на същата тази трева до езерото. Главата ми гъмжеше от най-странни мисли сред жуженето на светулките и комарите, а някъде далеч избуха бухал и ме върна към онази нощ, в която дойдохме да живеем тук като бегълци, криейки се от един свят, който не ни желаше.

— Крис, ти си почти на седемнайсет, на същата възраст, на която татко е срещнал мама за първи път.

— А ти си на четиринайсет, на същата възраст, на която е била тя — отвърна ми той с пресипнал глас.

— Вярваш ли в любовта от пръв поглед?

Той се поколеба, търсейки подходящите думи.

— Не съм авторитет по този въпрос, но помня, че в училище се влюбвах във всяко хубаво момиче. Ако след първия разговор обаче откриех, че е глупавичка, моментално охладнявах към нея. Но ако красотата ѝ е подплатена и с други добродетели, мисля, че бих могъл да се влюбя от пръв поглед, макар да твърдят, че такава любов е въпрос единствено на физическо привличане.

— Мислиш ли, че аз съм глупава?

Той се усмихна и протегна ръка към косата ми.

— За Бога, не. И се надявам, че ти също не го мислиш, защото не си. Твоят проблем, Кати, е, че имаш прекалено много таланти. Искаш да бъдеш всичко, а това е невъзможно.

— Откъде знаеш, че искам да стана певица и актриса едновременно?

Той се засмя тихо.

— Глупачката ми! Та ти непрекъснато играеш и си пееш самичка, когато си в настроение. За съжаление това не се случва много често.

— Ти често ли си доволен от себе си?

— Не.

Лежахме смълчани, поглеждайки ту към светулките, които играеха своя любовен танц в тревата, ту към шепнещите листа, ту към безшумно носещите се по небето облаци, ту към играта на лунната светлина върху езерото. Водата изглеждаше като омагьосана и ме накара отново да се замисля за природата и за всички нейни тайни. Не разбирах чудатостите ѝ — защо сънувах такива странни неща, защо се събуждах трепереща и изпълнена с копнеж за нещо, което все ми се изплъзваше. Бях доволна, че Крис успя да ме склони да дойдем тук. Беше чудесно — тревата, прохладата и най-вече това, че отново усетих живота във вените си.

— Крис — започнах внимателно аз, притеснявайки се да не разваля нежната красота на тази осеяна със звезди лунна нощ, — къде мислиш, че е майка ни сега?

Той продължи да се взира в Полярната звезда.

— Нямам никаква представа — отвърна най-последно.

— А имаш ли някакви подозрения?

— Разбира се, че имам.

— И какви са те?

— Може би е болна.

— Не е болна. Мама никога не се разболява.

— Може да е отишла в командировка заради баща си.

— Защо тогава не дойде да ни каже, че ще заминава, и кога да я чакаме обратно?

— Не знам! — раздразни се той, понеже развалях вечерта му, а пък и как можеше да знае нещо повече от мен.

— Крис, все още ли я обичаш и ѝ вярваш както преди?

— Не ми задавай такива въпроси! Та тя ми е майка. Тя е всичко, което имаме, и ако сега очакваш да започна да лъжа и говоря гадости за нея, не си познала! Където и да е, тя мисли за нас и ще се върне отново при нас. Сигурно е имала сериозни причини, за да замине за дълго, можеш да бъдеш сигурна в това.

Не исках да му казвам какво наистина мисля за нея. Тя спокойно можеше да намери време и да ни разкаже за плановете си. Брат ми знаеше това не по-зле от мен.

В гласа му се появяваше дрезгава нотка само когато чувстваше болка, и при това не физическа. Прииска ми се да го освободя от терзанията, които му бях причинила с моите въпроси.

— Крис, по телевизията момичетата на моята възраст и момчетата на твоята започват да ходят по срещи.

— Така е, гледал съм много телевизия.

— Само че гледането няма нищо общо с правенето.

— Все пак това ти дава някои представи за нещата — какво да правиш, какво да говориш. Освен това ти си още много малка, за да се срещаш с момчета.

— Нека ти кажа нещо, господин Всезнайко, всяко момиче на моята възраст е с една година по-голямо от всяко момче на твоята възраст.

— Ама ти съвсем си откачила!

— Откачила ли! Прочетох го в една статия, написана от авторитет в тази област — доктор по психология — обясних му аз, за да го впечатля. — Той казва, че момичетата съзряват емоционално много по-рано от момчетата.

— Авторът на тази статия очевидно съди за цялата мъжка половина единствено от позицията на собствената си незрялост.

— Крис, мислиш си, че знаеш всичко ли? Няма човек, който да знае всичко!

Той ме погледна в очите и се начумери, както обичаше да прави.

— Права си — съгласи се кротко. — Знам само това, което съм чел, но онова, което чувствам, ме кара да тъна в недоумение като някой първолак. Яд ме е на мама за това, което направи, и съм страшно объркан, но няма мъж, с когото да го споделя. — Той се опря на лакти

и се взря в лицето ми. — Кога ще порасне отново косата ти? По-добре да не бях използвал тези ножици... и без това полза нямаше.

Предпочитах да не ми говори неща, които ми напомняха за имението Фоксуърт. Исках да гледам небето и да усещам свежия нощен въздух по кожата си. Пижамата ми бе от тънка батиста, украсена с розови цветове и общита с дантела. Стоеше прилепнала по тялото ми като втора кожа, подобно на белите гащета на Крис.

— Хайде да тръгваме, Крис.

Той се изправи с неохота и протегна ръка.

— Още едно плуване?

— Не. Хайде да се връщаме.

Мълчаливо се отдалечихме от езерото, бавно прекосихме гората, опиянени от удоволствието, че сме сред природата, че ходим по земята.

Отново се запътихме към нашите отговорности. Стояхме дълго до направеното от нас, провесено от комина въже. Не мислех за това как ще се изкачим обратно горе. Чудех се само какво бяхме спечелили от това мимолетно бягство?

— Крис, чувстваш ли се променен?

— Да. Не сме правили кой знае какво, освен дето повървахме, потичахме и поплувахме, но ето че се чувствам много по-жизнен и обнадежден.

— Бихме могли да се измъкнем, ако искаме още тази нощ, без да чакаме мама да се върне. Можем да се качим горе, да вземем близнаците и да избягаме! Да сме свободни!

Той не отговори нищо, а започна да се изкачва бавно по чаршафеното въже. Тръгнах след него едва когато той стигна до покрива, тъй като не вярвахме, че въжетото може да издържи и двама ни. Беше много по-трудно да се изкачваш, отколкото да слизаш. Краката ми бяха много по-силни от ръцете. Протегнах се нагоре за следващия възел, вдигнах десния си крак, но изведнъж левият се подхлъзна и аз увиснах, хваната само с немощните си ръце!

Неволно изпищях от ужас! Бях на повече от шест метра от земята!

— Дръж се! — извика Крис. — Въжетото е точно между краката ти. Трябва само бързо да ги стиснеш!

Единственото, което можех да направя в момента, бе да слушам указанията му. Стиснах здраво въжетото между краката си, цялата

разтреперана. Сковалият ме страх ме накара да се почувствам много по-слаба. Колкото по-дълго висях, толкова по-силно ме обземаше ужасът. Започнах да се задъхвам, да треперя. Тогава се появиха и сълзите, тези глупави, момичешки сълзи!

— Още малко и ще те стигна с ръка — извика Крис. — Само още няколко сантиметра и ще те хвана. Кати, не се паникьосвай. Помисли си само колко много се нуждаят от теб близнаците! Опитай... опитай смело!

Трябваше да се мобилизирам, да отпусна едната си ръка и да се пресегна с нея нагоре към въжето. Казах си: „Мога да го направя. Мога!“ Щом Крис можеше, значи можех и аз.

Милиметър по милиметър се заизкачвах по въжето към мястото, където Крис можеше, като се протегне, да ме сграбчи за китките. Щом усетих силните му ръце, по тялото ми премина тръпка на облекчение. За броени секунди той ме изтегли горе и ме сграбчи в силните си обятия. Разсмяхме и за малко не заплакахме. После изпъзляхме нагоре по полегатия наклон, придърпвайки се за въжето и така стигнахме до комина. Отпуснахме се на обичайното си място и усетихме как треперим от възбуда.

Крис се опъна върху леглото си и се загледа в мен.

— Знаеш ли, Кати, за миг, докато лежахме там — на брега на езерото, имах чувството, че се намирам в рая. После, когато ти изпусна въжето, си помислих, че ако ти умреш, ще умра и аз. Не бива повече да рискуваме. Твоите ръце не са толкова силни, колкото моите. Съжалявам, че не помислих за това по-рано.

Нощната лампа хвърляше своята розова светлина от ъгъла. Очите ни се срещнаха в здрача.

— Не съжалявам, че отидохме. Радвам се. Отдавна не се бях чувствала така добре.

— И ти ли? — попита той. — Аз също... все едно че бяхме загърбили някакъв лош сън, продължил прекалено дълго.

— Крис, къде мислиш, че е мама? С течение на времето тя все повече се отдалечава от нас. Вече въобще не поглежда към близнаците, като че я плашат. А и никога не е изчезвала за толкова дълго време, без да се обади. Вече я няма цял месец.

Чух го как въздъхна тежко.



— Честно казано, Кати, просто не знам. Не ми е казала нищо повече, отколкото на теб, но можеш да бъдеш сигурна, че е имала някаква сериозна причина.

— И коя е тази причина, която не може да бъде обяснена? Това е най-малкото, което трябваше да направи.

— Не знам какво да ти кажа.

— Ако аз имах деца, никога нямаше да постъпя с тях така. Никога не бих зарязала четирите си деца заключени в някаква стая и после съвсем да ги забравя.

— Нали каза, че няма да имаш деца, не помниш ли?

— Крис, някой ден аз ще танцувам в ръцете на моя съпруг, който ще ме обича, и ако иска дете, сигурно ще се съглася да му родя едно.

— Естествено. Винаги съм знаел, че ще промениш решението си, щом пораснеш.

— Мислиш ли действително, че съм достатъчно хубава, за да ме обикне някой?

— Ти си много повече от хубава — прозвуча притеснено гласът му.

— Крис, помниш ли, когато мама веднъж ни каза, че парите движели света, а не любовта? Мисля, че тя не е права.

— Така ли! Я помисли малко повече. Защо да нямаш и двете?

Аз се замислих. Любовта, която някой ден почукаше на вратата ми, щеше да ми бъде достатъчна.

## ЕДИН ДЪЖДОВЕН СЛЕДОБЕД

Крис стоеше до прозореца, отместил тежките като гоблени завеси. Небето бе оловносиво и дъждът се сипеше като водопад. Както обикновено, всички лампи в стаята светеха и телевизорът беше включен. Крис чакаше да види влака, който щеше да мине около четири часа. Ако човек стои буден, можеше да чуе тъжната му свирка преди зазоряване, около четири, а след това и малко по-късно. Влакът почти не се виждаше — приличаше на детска играчка, толкова бе далеко.

Крис бе потънал в неговия си свят, а аз в своя. Седнала по турски на кревата, изрязвах снимки от едно списание за обзавеждане, което мама ми бе донесла, преди да изчезне. Събирах снимките и ги лепях в една тетрадка с изрезки. Мечтаех си за моята къща, където щях да живея щастливо с висок, силен, тъмнокос съпруг, който щеше да обича единствено и само мен.

Бях планирала живота си като по разписание: първо кариерата ми, а съпругът и децата щях да почакаат, докато се оттегля от професията си, за да дам шанс на някоя друга.

— Крис, защо трябва да стоим и да чакаме мама да се върне, а още по-малко да се надяваме този старец да умре? Сега, след като вече се чувстваме силни, защо не избягаме?

Той не каза нито дума, но видях как ръцете му стиснаха по-силно пердетата.

— Крис...

— Не искам да говоря за това! — отвърна троснато.

— А защо стоиш и чакаш влака да мине, щом не мислиш за бягство?

— Аз не чакам влака! Просто си седя и гледам навън, това е всичко!

— Крис, махни се от прозореца. Някой може да те види.

— Не ми пука дали някой ще ме види или не!

Първият ми импулс бе да изтичам при него, да го прегърна и обсипя с милиони целувки лицето му. Щях да сведа главата му върху

гърдите си и да я погаля, както правеше мама, и той отново щеше да се превърне в онзи весел, лъчезарен оптимист, който, за разлика от мен, не преживяваше мрачни дни на отчаяние. Но аз знаех много добре, че не съм мама, а на него именно тя му липсваше. Всичките му надежди, мечти и упования бяха във властта само на една жена — мама.

А тя не бе идвала повече от два месеца! Нима не разбираше, че един ден за нас тук бе много по-дълъг, отколкото месец навън? Не се ли притесняваше за нас, не се ли чудеше как живеем? Наистина ли вярваше, че Крис завинаги ще бъде нейната вярна опора, след като ни изостави без каквото и да било извинение, причина или обяснение? Действително ли вярваше, че веднъж спечелена, любовта не можеше да бъде убита от съмнения и страхове?

— Кати! — обади се Крис. — Къде би искала да отидеш, ако можеше?

— На юг — отвърнах аз, — на някой топъл, слънчев плаж, където вълните се разливат нежно и спокойно... не искам да виждам огромни вълни с бели калпаци... нито пък да гледам как сивото море се блъска в огромни скали... Искам да отида там, където никога не духа вятър, искам само лекият, топъл бриз да развява косите ми, да гали бузите ми, докато аз лежа на чистия, бял пясък и попивам слънчевата топлина.

— Да — съгласи се той замислено, — добре звучи. Само дето аз не бих имал нищо против големите вълни. Бих искал да яхна някоя от тях с една от онези дъски за сърф. Сигурно е като карането на ски.

Отместих ножицата и списанията. Толкова му липсваше спортът, който той така обичаше, а бе затворен в тази стая, преждевременно състарен и обезсърчен. О, колко много ми се искаше да го утеша, а не знаех как.

— Дръпни се от прозореца, Крис, моля те.

— Остави ме на мира! Чувствам се толкова уморен, че вече ми се гади! Не прави това, не прави онова! Не говори, преди да те заговорят! Яж тия гадни манджи всеки ден! Мисля, че тя прави всичко нарочно, за да не можем да се зарадваме, дори на храната си. После се сецам за парите — половината се падат на мама и на нас, и тогава си казвам: все едно какво ще преживеем, поне си струва! Този старец не може да живее вечно!

— Да, но дори всичките пари на света не струват колкото един ден от живота, който сме загубили! — отвърнах ядосано.

Той се обърна. Лицето му бе пламнало.

— Наистина не струват! Може би ти ще се справиш бързо със своя талант, но на мен ми предстоят десетки години учение! Знаеш, татко се надяваше да стана доктор, затова не ме интересува нищо — решил съм да стана доктор! Само че ако ние избягаме, аз никога няма да стана такъв, и ти го знаеш! Хайде, кажи, какво бих могъл да правя, за да изкарвам прехраната — бързо, изброй нещата, които бих могъл да върша, освен да мия съдове, да събирам плодове, да готвя аламинути — ще мога ли с някоя от тези работи да си плащам колежа, а след това и медицинската академия? А освен за себе си, трябва да се грижа за теб и близнаците — цяло семейство от непълнолетни!

Обзе ме неистов гняв! Той и не помисляше, че аз също мога да бъда полезна с нещо!

— Аз също мога да работя! — извиках му. — Можем да се оправим самички. Крис, когато умирахме от глад, ти ми донесе четири мъртви мишки, като ми каза, че в моменти на изпитание Господ дарявал хората с повече сила и дух. Е, аз вярвам в това! Веднъж да се махнем оттук, ще намерим сили да се оправим и ти ще станеш доктор! Ще направя всичко възможно да видя с очите си това проклето „Доктор по медицина“ след името ти!

— И какво по-точно ще направиш? — попита ме той с презрителен, присмехулен глас.

Преди да мога да му отговоря, вратата зад нас се отвори и на прага цъфна бабата! Остана там на мястото си, с прикован върху Крис поглед. Той също не мръдна, показвайки, че не може да бъде сплашен. После, без да бърза се обърна и отново се загледа през прозореца.

— Момче — изсъска тя, — веднага се махни от прозореца!

— Името ми не е „момче“. Казвам се Кристофър. Можеш да се обръщаш към мен с името ми, или въобще да не се обръщаш, но никога повече не ме наричай „момче“!

Тя му отвърна през зъби:

— Мразя това име! Името на баща ти! С цялата добрина на сърцето си го приех в моя дом, след като почина майка му. Съпругът ми не го искаше, но аз проявих състрадание към малкото момче, останало без родители и средства. Затова настоях пред съпруга си да

приеме своя по-млад заварен брат под нашия покрив. Така твоят баща дойде да преживее с нас... умен, красив, и как ни се отплати — като се възползва от нашата щедрост. Измами ни! Изучихме го в най-добрите училища, купувахме му всичко най-хубаво, а той открадна дъщеря ни, своята собствена заварена племенница! По онова време тя бе всичко, което ни бе останало... единственото ни дете... и една нощ те избягаха, а след две седмици се върнаха щастливо усмихнати и ни помолиха да им простим, защото много се обичали. Казвала ли ти е твоята майка, че тя и този мъж бяха причината за инфаркта на баща й? Той я изгони, каза й повече да не се връща и се строполи на пода.

Тя спря, за да си поеме дъх. Крис се отмести от стъклото и я зяпна, както бях направила и аз. Никога преди това не ни беше говорила толкова дълго.

— Ние не можем да носим отговорност за прегрешенията на родителите ни — отвърна кротко Крис.

— Ти и сестра ти носите отговорност за това, което вие сте направили!

— И кое е то? — попита той. — Нима мислиш, че можем да живеем затворени в една стая година след година и да не се поглеждаме? Ти настояваше да ни натикат тук. Ти заключи всички крила на етажата, за да не могат слугите да идват. Много ти се иска да ни заловиш в някакво прегрешение, нали! Искаш да докажеш чрез Кати и мен, че мама е сгрешила в брака си! Погледни се, уж набожна и праведна, а в същото време мориш от глад малки деца!

— Престани! — изплаках аз, ужасена от изражението на бабата. — Крис, стига вече!

Но той бе казал вече прекалено много. Тя затръшна вратата със замах и сърцето ми подскочи, вцепенено от ужас.

— Ще се качим на тавана — каза спокойно Крис. — Страхливката се бои от витата стълба. Там ще бъдем в безопасност, а ако пак се опита да ни мори от глад, ще използваме чаршафите, за да избягаме.

Вратата се отвори отново. Бабата влетя вътре със зелена върбова пръчка в ръка. Сигурно я бе държала някъде наблизо, щом успя да я донесе толкова бързо.

— Само да се скриете на тавана — каза тя и се протегна да сграбчи Крис за ръката, — и никой няма да хапне и една троха цяла

седмица! А ако се дърпаш, ще нашиbam не само теб, а и всички останали.

През ноември Крис щеше да стане на седемнайсет, но в сравнение с огромните ѝ размери той бе само едно крехко момче. Понечи да избяга, но като погледна към мен, а после и към хленчещите, притиснати един в друг близнаци, се остави старата вещица да го завлече в банята. Тя заключи вратата след себе си. Нареди му да се съблече и да легне върху ръба на ваната.

Близнаците дотичаха при мен и заровиха лица в скута ми.

— Накарай я да спре! — замоли се Кари. — Не ѝ разрешавай да бие Крис!

Той не издаде нито звук, докато тънката пръчка плющеше по голата му кожа. Призляваше ми, като слушах как тъпите удари на зелената върбова пръчка раздират плътта му. Самата аз усещах всеки болезнен удар! През изминалата година двамата с Крис се бяхме превърнали в едно цяло. Той бе моята друга половина, онази, която бих искала да бъда, а не можех. Мразех бабата! Седнах на леглото, взех близнаците в ръце и почувствах как отвътре напират една толкова силна омраза, че не знаех как да се освободя от нея, освен като изпищя. Той търпеше, докато аз давах воля на потиснатите от него викове. Надявах се Господ да ме чуе! Надявах се слугите да ме чуят! Надявах се умиращият старец да ме чуе!

Тя изскочи от банята с пръчката в ръка. Зад нея се подаде Крис с омотана около бедрата си кърпа. Беше мъртвешки блед. Не можех да престана да пищя.

— Млъкни! — изрева тя и размаха пръчката пред лицето ми. — Мълчи или те почвам!

Но аз не можех да спра. Тя тръгна към мен и ме дръпна от леглото, отблъсквайки близнаците, които се опитаха да ме защитят. Кори понечи да я захапе за крака. С един ритник тя го просна на земята. Аз спрях да пищя и хукнах към банята. Нареди ми да се съблека. Погледът ѝ се спря със злорадо задоволство върху късите косми, които се подаваха изпод завързаната около главата ми кърпа.

— Съблечи се, или ще ти разкъсам дрехите!

— Един ден ще си го върна, така да знаеш — казах ѝ аз. — Ще дойде ден, когато ти ще бъдеш безпомощна, и тогава аз ще имам

пръчка в ръцете си. Нали Господ вижда всичко и намира начин да раздава справедливост! Неговият начин, бабо, е око за око, зъб за зъб!

— Повече да не съм те чула да ми говориш така! — изсъска ми тя, след като се усмихна, уверена, че такъв ден никога нямаше да настъпи.

Докато ме налагаше, близнаците не спряха да пицяха от спалнята:

— Крис, накарай я да спре! Не оставяй Кати да я боли!

Аз се смъкнах на колене и се свих на топка, за да защитя лицето и гърдите си. Съвсем подивяла, тя продължи да ме бие, докато пръчката се счупи. Болката ме изгаряше като огън. Тогава тя грабна една четка с дълга дръжка и започна да ме удря с нея по главата.

— Ти не си жена! Ти си чудовище!

Наградата ми за тези думи бе удар в дясната половина на главата ми. Настана мрак.

Когато дойдох на себе си, главата ужасно ме болеше. Гореставата на тавана от една грамофонна плоча се носеше музиката на „Розовото адажио“ от балета „Спящата красавица“. Отворих очи и видях Крис приведен над мен да ме маже с някакъв мехлем и да слага отгоре лейкопласт, докато сълзите от очите му капеха върху мен. Бе казал на близнаците да се качат на тавана и там да играят, да учат, да боядисват, да правят какво искат, но да не мислят за това, което ставаше тук, долу. След като направи за мен колкото можа, аз се погрижих за неговия подпухнал, разранен гръб. Никой от нас не носеше дрехи. Те само щяха да дразнят отворените ни рани. Най-сериозно бях пострадала от четката, с която така жестоко ме бе била. На главата ми имаше цицина и Крис се притесняваше, че от силния удар може да съм получила сътресение на мозъка.

Щом приключихме, ние легнахме с лице един към друг под чаршафа. Гледахме се в очите като омагьосани. Той нежно докосна бузата ми.

— Аз съм виновен! — изхлипа Крис. — Знам, че грешката бе моя!

— Глупости. Рано или късно щеше да го направи. Още от първия ден търси повод, за да ни накаже. Дори съм учудена, че чак сега се реши да използва пръчката.

— Докато ме налагаше, чух как пициш. Знам, че го направи заради мен, Кати, и то наистина ми помогна. Не чувствах никаква друга болка, освен твоята.

Голите ни тела бяха притиснати едно към друго. Гърдите ми опираха в неговите. Той свали кърпата от главата ми и остави дългата ми руса коса да се разпилее по възглавницата. После взе в шепи лицето ми и нежно го приближи до устните си. Изпитах странно чувство — да ме държи гола в обятията си и да ме целува.

— Недей! — прошепнах уплашено, усетила нещо твърдо да опира в тялото ми. — Тя си мисли, че точно това правим.

Той се засмя горчиво, преди да се отмести, а после добави, че любенето не е само целувки.

— Никога няма да има нещо повече — добавих аз.

Тази нощ, преди да заспя, мислих за неговата целувка, а не за боя с пръчката или ударите от четката. В душите и на двама ни се зараждаше хаос от смутни, главозамайващи усещания. Нещо дълбоко в мен се бе разбудило.



## ДА ОТКРИЕШ ПРИЯТЕЛ

Някой пицеше на стълбите към тавана! Събудих се уплашено и се огледах, за да видя кой липсва. Кори!

О, Господи, какво ли бе станало пък сега?

Скочих от леглото и хукнах към килера. Кари се събуди и започна да приглася на Кори, без да знае за какво пици той.

— Какво става, по дяволите? — извика Крис.

Затичах се към тавана, изкачих шестте стъпала и в следващия миг се заковах на място. Кори седеше в бялата си пижама и се късаше от рев, без да разбирам защо.

— Направи нещо! Направи нещо! — крещеше той срещу мен, докато накрая посочи с пръстче причината за това терзание.

На стълбището имаше зареден със сирене капан за мишки. Всяка нощ го поставяхме на едно и също място. Само че този път мишката не беше мъртва. Беше се опитала да хитрува и да открадне сиренето с предното си краче, вместо със зъби, и сега то стоеше притиснато под здравата пружина на капана. Като обезумяла, тази малка сива мишка ръфаше уловеното си в капана краче, за да се освободи от него, въпреки болката, която сигурно изпитваше.

— Кати, направи нещо, бързо! — изплака Кори и се хвърли в ръцете ми. — Спаси ѝ живота! Не я оставяй да си прегризе крачето! Искам я жива! Искам приятел! Никога не съм имал животинка. А ти знаеш, че винаги съм искал да си имам. Защо вие с Крис убивате всички мишки?

Кари се приближи отзад и започна да ме налага с малките си юмручета.

— Ти си подла, Кати! Подла си! Подла си! Нима ще оставиш Кори да си няма нищо!

Кори имаше почти всичко, което можеше да се купи с пари, освен животинка, свобода и чист въздух.

— Спрете веднага тая врява! — каза Крис с твърд глас.

Той се приведе с парцал в ръка, за да хване с него подивялата мишка и да се предпази от ухапване.

— Помогни ѝ, Крис — мрънкаше Кори. — Моля ти се, не я оставяй да умре!

— Щом като толкова много искаш тази мишка, Кори, ще направя каквото мога, за да спася крачето ѝ, макар че е много наранено.

Какво търчене и лутане падна, за да спасим живота на една мишка, след като досега бяхме убили стотици. Крис внимателно повдигна пружината, а онова нищо неразбиращо диво мишле само дето не изсъска насреща ни. След което като че полуприпадна, предполагам, от облекчение.

Всички хукнахме към банята да се търкаме със сапун и вода, докато Кори държеше полумъртвата си мишка, добре завита в един бледосин парцал. Крис го бе предупредил да не я стиска много силно.

Извадих всички медикаменти, с които разполагахме.

— Тя е мъртва! — извика Кари и удари Крис. — Ти уби животинката на Кори!

— Не е мъртва — отвърна спокойно Крис. — Сега стойте тихо и мирувайте. Кати, дръж мишката да не мърда. Ще се опитам да почистя раната ѝ. После ще ѝ сложим шина.

Той започна да чисти раната със спирт, а мишката се бе проснала като мъртва. Само ококорените ѝ очи ме гледаха с нещастно изражение. След това брат ми взе парче марля, отгоре ѝ сложи памук, а за шина използва клечка за зъби, която счупи на две и прикрепи към мястото с лейкопласт.

— Ще го нарека Мики — заяви Кори, целият сияещ от щастие, защото едно малко мишле щеше да оживее и да стане негов любимец.

— Може да е момиче — каза Крис и намигна.

— Не! Не искам женска мишка — искам мишока Мики!

— Добре тогава. Значи е момче — съгласи се Крис. — Мики ще се оправи и ще живее дълго, за да може да изяжда всичкото сирене, което имаме — каза тържествено докторът, успешно завършил своята първа операция, от което, трябва да призная, се чувстваше безкрайно горд.

Брат ми изми кръвта от ръцете си, докато Кори и Кари сияеха от радост, като че най-последно в живота им се бе случило нещо приказно.

— Дай ми да поддържа Мики — изплака Кори.

— Не, Кори, нека Кати да го поддържа малко. Разбери, че сега той е в шок, а ръцете на Кари са по-големи и ще топят Мики по-добре от

твоите. Освен това може, без да искаш, да го стиснеш прекалено силно.

Седях на люлеещия се стол в спалнята и се грижех за едно сиво мишле, което сякаш всеки момент щеше да получи инфаркт — толкова бясно биеше сърчицето му. Дишаше учестено и трепкаше с клепачи. Усецайки мъничкото му топло телце, борещо се за живот, ми се прииска да оживее и да стане любимеца на Кори.

Вратата се отвори и бабата нахълта.

Никой от нас не бе напълно облечен. Краката ни бяха боси, косите — разчорлени, а лицата — неизмити.

Едно нарушено правило.

Кори се сви до мен, докато бабата обхождаше с поглед разхвърляната, неподредена стая. Леглата бяха неоправени, дрехите ни — нахвърляни по столовете, навсякъде по пода се въргаляха чорапи.

Две нарушени правила.

Крис беше в банята, миеше лицето на Кари и ѝ помагаше да облече и закопчае розовия си гащеризон.

Три нарушени правила. Двете от тях се отнасяха до направената на опашка и завързана с розова панделка коса на Кари. Щом видя бабата, Кари замръзна на място. Сините ѝ очи се разшириха от страх. Тя се вкопчи в Крис като в спасителна сламка. Брат ми я взе и я сложи в скута ми. След това отиде до масата и започна да вади от кошницата за пикник нещата за ядене.

Бабата стоеше мълчаливо. Чувствах се притеснена, че не ни смъмри за неоправените легла и разхвърляната стая, която се стараех да поддържам чиста и подредена. И защо не бе сгълчала Крис, че облича Кари? Защо само гледаше и нищо не казваше? Изведнъж студентите ѝ очи се преместиха върху мен и бледосиния парцал в ръцете ми.

— Какво държиш, момиче?

— Една ранена мишка.

— Да не мислите да гледате тая мишка в клетката?

— Да, така мислим. — Изгледах я предизвикателно. — Кори иска да си има любима животинка.

Тя се нацупи и погледна Кори, който трепереше и всеки момент щеше да се разплаче.

— Добре — рече накрая тя, — задръжте мишката. Такава животинка ви подхожда — и затръшна вратата след себе си.

Опитомяването на таванския мишок Мики бе едно голямо постижение. Отначало той не ни вярваше, въпреки че бяхме освободили крачето му от капана. Не понасяше и клетката, в която го бяхме затворили. Обикаляше в кръг, неспокойно накуцваше поради малката шина на крачето си и търсеше начин да се измъкне. Кори го хранеше с парченца сирене и хляб, за да събере малко сили. Той не обръщаше внимание на сиренето и хляба, а когато Кори отвори ръждясалата вратичка на клетката, за да постави вътре едно миниатюрно супниче, пълно с вода, той се отдалечи в единия край на клетката, с напрегнати от страх мънички, черни като мъниста очички и треперещо телце.

След това Кори пъкна ръката си по-навътре и подбутна едно парченце сирене.

— Вкусно сиренце — каза подканващо. Избута и парченце хляб до трепереция мишок, който трепкаше с мустаци.

— Вкусно хлебче. Хапни и ще станеш силен и здрав.

Малкото краче заздравя, но мишокът продължи да накуцва, пък и не можеше да тича много бързо.

Така или иначе, беше много хубаво, че Кори си имаше една малка, сладка, сива мишчица, която да рови дълбоко в джобовете му и да търси храна. Беше хубаво, че сега всички имахме с какво да си уплътняваме времето и мислите, докато чакахме да се появи майка ни, макар и да ни се струваше, че тя никога повече няма да дойде при нас.

## НАЙ-НАКРАЯ МАМА

Двамата с Крис никога не коментирахме онова, което се бе случило между нас в леглото в деня на побоя. Често го улавях, че ме зяпа, но щом усетеше погледа ми, той отместваше очите си от мен. Когато пък той се обръщаше ненадейно с усещането, че го гледам, моят поглед се извъръщаше припряно.

Ден след ден растяхме и ставахме все по-зрели. Той и аз. Гърдите ми набъбнаха и станаха по-пълни, ханшът ми се разшири, талията ми изтъня, а късите косми над челото ми пораснаха и се накъдриха кокетно. Косата ми беше станала чуплива. Що се отнася до Крис, раменете му се разшириха, гърдите му станаха по-мъжки, а ръцете — по-силни. Веднъж го спипах на тавана да разглежда тялото си и по-точно онази част от него, която, изглежда, поглъщаше изцяло вниманието му, и да си я мери! „Защо?“, попитах, учудена, че дължината също е от значение.

— Недей да го правиш пак — прошепнах аз.

Изведнъж спрях да лъскам ученическите чинове и заставах неподвижна, мислейки за близнаците. О, Боже, колко много отнема от хората липсата на топлота и близост! Вече две години и четири месеца стояхме затворени тук, а близнаците си бяха останали почти същите като в нощта, в която пристигнахме! Несъмнено главите им бяха станали по-големи, дори изглеждаха необикновено големи. Двамата седяха безучастни на онзи мърляв, миризлив, стар дюшек, който бяхме издърпали близо до прозорците. Стомахът ми се сви в нервен спазъм, като ги погледнах отстрани. Телцата им приличаха на нежни стебълца на цветя, прекалено крехки, за да издържат тежестта на собствените си глави.

Изчаках, докато заспят, и казах на Крис с приглушен глас:

— Погледни ги нашите дребосъци. Въобще не растат. Само главите им стават по-големи.

Той въздъхна тежко, присви очи, приближи се към близнаците и докосна прозрачната им кожа.

— Защо не искаха да идват с нас на покрива, за да се радват на слънцето и свежия въздух? Трябва да ги извеждаме на покрива, нищо че се дърпат.

Доста наивно решихме, че ако ги изнесем на покрива, докато спят, те ще се събудят огрени от слънчевите лъчи. Крис повдигна Кори внимателно, а аз взех лекичката Кари. На пръсти се приближихме до един от отворените прозорци на тавана. Бе четвъртък — нашият ден за удоволствия на открито, докато слугите прекарваха почивния си ден в града. Беше напълно безопасно да използваме задната част на покрива.

Крис едва бе прекрачил прозореца, когато топлият въздух на циганското лято разбуди Кори. Той се огледа наоколо, видя ни нас двете с Кари и нададе рев! Кари се сепна, събуди се и на мига се разпищя. Нямаше никакъв смисъл. Желанието ни да ги изведем насила на чист въздух излагаше на опасност живота и на четиримата.

Върнахме се на тавана. Близнаците стояха ядосани. Започнаха възмутено да упорстват, когато ги задърпахме към стената, за да видим колко са пораснали. Крис ги държеше на място, докато аз ги мерех.

Гледах и не вярвах на очите си. Нима бе възможно? За цялото това време да пораснат само с някакви си шест сантиметра? Шест сантиметра! Вярно, че се бяха родили невероятно мънички. Кори тежеше само два килограма и двеста грама, а Кари — с трийсет грама повече.

Скрих лицето си ужасена и едва промълвих:

— Пусни ги да си вървят.

Обърнах се леко и улових с погледа си как те хукнаха надолу като две мънички златокоси мишлета. Бързаха да отидат при любимия си телевизор, който ги пренасяше далеч от действителността, и при малкия мишок, който ги очакваше с нетърпение.

— Е — попита Крис, — с колко са пораснали?

— С шест сантиметра — отвърнах с равен глас, но болката в очите ми бе останала и той я видя.

Брат ми се приближи до мен, прегърна ме, погали ме по главата, която клюмна върху гърдите му и аз се разплаках. Мразех мама! Наистина я мразех! Тя знаеше, че децата са като растенията — трябва им слънце, за да растат. Потреперих в обятията на Крис, опитвах се да си внуша, че щом излезем на свобода, близнаците веднага ще заякнат и ще си наваксат изгубените години.

— Е — промълвих с дрезгав, задавен глас, — парите ли движат света, или любовта? Ако близнаците бяха получили достатъчно любов, сега щях да измеря не шест, а дванайсет, дори може би петнайсет сантиметра.

Седнахме да ядем и докато лениво предъвквахме сандвичите си, заляпани в телевизионния екран, вратата на стаята ни се отвори. В стаята весело влезе мама. Носеше елегантен костюм със сиви кожи на маншетите и яката.

— Милите ми! — извика тя радостно, след което като че се сепна, защото никой от нас не скочи да я поздрави. — Това съм аз! Не се ли радвате? Ужасно щастлива съм, че ви виждам. Толкова много ми липсвахте и непрекъснато мислих за вас, сънувах ви, а сега ви нося красиви подаръци, специално избрани за всеки един от вас. Само почакайте да ги видите! Трябваше да пазарувам много потайно, защото как бих могла да обясня подобни покупки? Исках по този начин да компенсирам дългото отсъствие. Щеше ми се да ви предупредя, че заминавам, но всичко бе толкова объркано. Пък и не знаех точно колко ще отсъствам. Макар да съм ви липсвала, за вас се грижеха, нали? Не сте страдали, нали?

„Дали сме страдали? Дали ни е липсвала? Всъщност коя е тя?“ Идиотските мисли минаваха през главата ми, докато я гледах и слушах как четири скрити деца правят живота на другите невъзможно труден. Въпреки че имах желание да се отрека от нея, усетих как в мен се зароди колебание, как отново искам да я обичам и да ѝ вярвам.

Крис стана и заговори с решителна твърдост:

— Мамо, разбира се, радваме се, че се върна! Вярно е, че ни липсваше! Но ти не беше права да заминеш за толкова дълго време, независимо от причините, които си имала.

— Кристофър! — рече тя с разширени от изненада очи. — Ти се държиш странно. Не мога да те позная. — Очите ѝ трепнаха и погледът ѝ се премести върху мен, а после и върху близнаците. Радостта ѝ бързо помръкна. — Кристофър, случило ли се е нещо?

— Дали се е случило нещо? — повтори той. — Нима е редно да живеем в тази стая? Казваш, че се държа странно, че не можеш да ме познаеш. Погледни ме добре. Още ли съм онова малко момче?

Погледни Кати — дете ли е тя според теб? Погледни близнаците, само че много внимателно. Виж точно колко са пораснали. Ние с Кати вече не сме онези деца, към които можеше да се отнасяш със снизхождение. Не сме толкова глупави, та да не разбираме, че си ни зарязала, за да си гледаш кефа.

Мама се опита да го прекъсне, но Крис заглуши тихия ѝ, несигурен глас. Той изгледа презрително многобройните ѝ подаръци.

— Значи си се върнала, за да ни предложиш мир, както правиш винаги, когато знаеш, че не си права. Защо продължаваш да си мислиш, че твоите глупави подаръци могат да компенсират това, което непрекъснато губим? Разбира се, преди им се радвахме, но вече сме големи и само подаръците не са достатъчни!

— Кристофър, моля те! — замоли го. — Недей да говориш така, сякаш си престанал да ме обичаш. Не бих понесла това.

— Аз те обичам — бе неговият отговор. — Но те обичам насила, въпреки всичко, което правиш. Ние всички трябва да те обичаме и да ти вярваме, но погледни ни, мамо, добре ни огледай. Ние с Кати смятаме, че ти си затваряш очите пред действителността. Идваш при нас усмихната, рисуваш ни розово бъдеще, но никое от твоите обещания не се сбъдва. Когато пристигнахме тук, ни каза, че ще стоим затворени в тази стая само една нощ, после станаха няколко дни, после няколко седмици, после няколко месеца и така минаха повече от две години, а ние още чакаме някакъв старец да умре. Мамо, ние се погубваме в тази стая, нима не виждаш това? Мамо, независимо дали ти ще наследиш огромното състояние на баща си или не, ние искаме да излезем от тази стая! И то не следващата седмица, или утре, а още днес! Сега! На минутата! Дай ми този ключ и ние ще си отидем. А ти би могла да ни изпращаш пари, ако имаш желание, или да не ни изпращаш нищо. И никога повече няма да ни виждаш, ако така предпочиташ. Така ще решиш всичките си проблеми — ние ще се махнем от живота ти, баща ти никога няма да узнае за нашето съществуване и цялото му наследство ще остане само за теб.

Мама стоеше пребледняла от неочаквания шок.

— Не ми казвай нищо повече, Кристофър. Ясно е, че ти не си същият.

Скочих и заставах до него.



— Погледни ни, мамо! Погледни твоите най-малки дечица. Ако не изпитваш жал към Кристофър и мен, то имай милост поне към тях.

— Стига! — изкрещя тя и стана от леглото, на което едно време седнаше и ние я ограждахме с любов. Тя се завъртя на токовете си, за да не ни гледа. От гърлото ѝ излязоха задавени хълцания и гласът ѝ прозвуча плачливо.

— Нямате право да ми говорите по този начин. Не направих ли за вас всичко, което бе по силите ми? Къде сбърках? От какво друго се нуждаете? Вие знаехте какво ще бъде положението, докато дядо ви умре, и се съгласихте да стоите тук. А аз удържах на думата си. Живеете в топла, спокойна стая. Нося ви най-доброто от всичко — книги, играчки, игри, най-хубавите дрехи, които могат да се купят с пари. Имате вкусна храна, телевизор. — Тя ни погледна отново, готова да падне на колене, с молеци, приковани в мен очи. — Слушайте, дядо ви е прикован на легло. Не му разрешават дори на инвалидната количка да сяда. Докторите твърдят, че няма да издържи дълго — няколко дни, най-много няколко седмици. Денят, в който той умре, аз ще дойда, ще отключа вратата и ще ви отведа долу. Тогава ще имам достатъчно пари, за да изпратя всички ви в колеж: Крис ще учи медицина, Кати — ти ще можеш да продължиш с твоите уроци по балет, на Кори ще намеря най-добрите учители по музика, а за Кари ще направя всичко, което тя поиска. Нима ще загърбите всички години на страдания, без да изчакате заслужената отплата? Спомнете си за всички планове, които правехме... за наша собствена къща, в която всички ние ще можем отново да заживеем заедно. Не се отказвайте от това само защото търпението ви се е изчерпало малко преди окончателната победа! Казвате ми, че аз съм се забавлявала, докато вие сте се мъчили. Прави сте, но аз ще ви се отплатя десетократно!

Исках да повярвам, но не можех да се отърся от недоверието. Измъчваха ме подозрения, че тя отново ни лъже. А Крис стоеше и я гледаше с топло състрадание, забравил за катрана в косата ми, за седмиците без храна, за умрелите мишки, които искаше да ръси със сол и пипер, за побоя. Стоеше до мен, ръката му докосваше моята. Видях го как потрепери от нерешителност и как го обземат угризения при вида на разплаканата майка.

Близнаците се приближиха до мен и се вкопчиха в полата ми, като видяха как мама се строполи на леглото и ридаетйки истерично,

започна да блъска с юмруци по възглавницата, също като малко дете.

— Вие сте безсърдечни и неблагодарни деца — изхлипа жално тя — и не можете да постъпвате така с мен — вашата майка, единствения човек на тази земя, който ви обича истински. Единственият, който се интересува от вас! Дойдох така щастлива, че ще бъдем отново заедно, исках да ви съобщя прекрасната вест, за да се радвате заедно с мен. А какво заварвам? Нападате ме несправедливо! Карате ме да се чувствам виновна и засрамена, след като през цялото време съм се старала да правя всичко възможно за вашето добро, но въпреки това вие не искате да ми вярвате!

Двамата с Крис се почувствахме гузни, обзе ни разкаяние. Всичко казано от нея беше самата истина. Тя бе единственият човек на тази земя, който ни обичаше, който се интересуваше от нас, тя беше нашето спасение, живот, бъдеще, мечти. Ние с Крис се спуснахме към нея, прегърнахме я и я помолихме за прошка. Близнаците не казаха нищо, само стояха и гледаха.

— Мамо, моля те, престани да плачеш! Не искахме да те наскърбяваме. Съжаляваме, наистина съжаляваме. Ще останем. Вярваме ти. Дядото е на крачка от смъртта и все някога би трябвало да умре, нали така?

Но тя продължи да плаче неутешимо.

— Кажи нещо, мамо, моля те! Кажи ни прекрасната вест. Искаме да я научим и да се радваме заедно с теб. Наговорихме ти всички тези неща само защото се чувствахме обидени, задето ни изостави без обяснения. Мамо, моля те, моля те, мамо!

Най-сетне тя се смили над нас. Седна и попи сълзите си с бяла ленена кърпичка.

— Отворете подаръците си, които съм ви избирала с толкова много обич — рече тя със студен глас, треперещ от задавени ридания, — и тогава ми кажете дали мисля за вас и дали ви обичам. Кажете ми пак, че не се опитвам да изпълня всяка ваша прищявка. Кажете ми, че съм безотговорна егоистка.

По бузите ѝ се застича черен грим. Яркочервеното ѝ червило се бе размазало. Косата ѝ, обикновено пригладена в безупречна прическа, сега бе разчорлена и неподредена. Когато влезе в стаята ни, беше самото съвършенство, а сега приличаше на счупен манекен. Защо

изведнъж ми заприлича на актриса, играеща най-усърдно поверената ѝ роля?

Тя погледна към Крис, без да ме забелязва. А що се отнася до близнаците, сякаш бяха на остров Тамбукту — не ги удостои с никакво внимание.

— Поръчала съм нови енциклопедии за предстоящия ти рожден ден, Кристофър — каза тя с треперлив глас. — Точно онази поредица, която винаги си искал да имаш — най-добрата публикувана досега: с подвързия от истинска червена кожа, инкрустации с двайсет и четири каратово злато и красива кутия-калъф за всеки том. Поръчах я направо от издателската къща, специално за теб. Върху томовете ще бъдат гравирани името и рождената ти дата, само че няма да бъдат изпратени директно тук, за да не ги види някой. — Тя преглътна тежко и прибра красивата си кърпичка. — Мислих дълго какъв подарък да ти направя, за да ти доставя удоволствие. Винаги съм мислила за твоето образование.

Крис стоеше слисан и безпомощен, обзет от смесени чувства. Аз обаче не изпитвах никакви колебания. Вътрешно кипях от ярост. Сега пък щеше да домъкне инкрустирани със злато енциклопедии! Такива книги сигурно струваха повече от хиляда долара — дори може би две-три хиляди! Защо не използваше тези пари за нашето физическо оцеляване? Искаше ми се да крещя и протестирам, но нещо в сините очи на Крис ме накара да замълча. Той винаги бе мечтал за такива енциклопедии.

Изглежда, мама бе усетила подозренията ми.

Вдигна гордо глава и тръгна да излиза, без да ни изчака да отворим подаръците си. Защо душата ми ридаеше, след като я мразех? Аз не я обичах вече... не я обичах.

Стигна до вратата, отвори я и рече:

— Когато се покаете за болката, която ми причинихте днес, и когато отново започнете да ме обичате и уважавате, тогава ще се върна и аз. Но не преди това.

Така дойде.

Така си отиде.

Без да докосне Кари и Кори, без да ги целуне, без да им каже една дума, без дори да ги погледне. И аз знаех защо. Тя не можеше да понесе истината за това, какво костваше на близнаците спечелването

на едно състояние. Двамата скочиха иззад масата, изтичаха при мен, вкопчиха се в полата ми и ме зяпнаха в лицето. Малките им личица бяха напрегнати и притеснени. Коленичих до тях и ги обсипах с целувките, които тя бе пропуснала да им даде.

— Особено ли изглеждаме? — попита притеснено Кари, стиснала с малките си ръчички моите.

— Не, разбира се, че не. Вие с Кари просто сте малко бледи, защото не излизате на слънце.

— А много ли сме пораснали?

— Да, да, разбира се, че сте пораснали. — И аз се усмигнах, въпреки че ги излъгах.

След това с престорена веселост седнах на пода заедно с близнаците и Крис и четиримата започнахме да отваряме подаръците си, все едно че бе Коледа. Всички бяха красиво опаковани в скъпа хартия, в златист или сребрист целофан, завързани с огромни сатенени панделки в различни цветове.

Пред погледите ни се разкри цялата показност на любовта ѝ към нас. Тя ни познаваше добре, поне така си мисля — познаваше нашите вкусове, нашите хобита и всичко друго, освен размерите ни. С подаръци искаше да компенсира дългите, самотни месеци, когато бяхме оставени на грижите на бабата вещица, която предпочиташе да ни види мъртви.

Бабата знаеше що за майка е нейната дъщеря — знаеше го много добре!

С играчки тя се опитваше да изкупи вината си и да измоли прошка за това, което правеше с нас, защото дълбоко в сърцето си знаеше, че е грешно.

Със сладки с кленов сироп се надяваше да премахне горчивия привкус на самота в нашите, сърца и умове. В съзнанието ѝ ние бяхме все още деца, макар че Крис имаше нужда от самообръсначка, а аз — от сутиен... все още деца... които тя искаше да останат завинаги такива, както си личеше от заглавията на книгите, дето ни носеше. „Малки мъже“ — бях я чела още преди години. Приказки от братя Грим и Ханс Кристиан Андерсен — знаехме ги наизуст. И за кой ли път — „Брулени хълмове“ и „Джейн Еър“. Нима не помнеше, че всичко това е вече купено и прочетено?

Помогнах на близнаците да облекат новите си дрехи и после се обърнах към Крис:

— Да те облека ли и теб, Кристофър? — попитах саркастично.

— Ако това е съкровено то ти желание — отвърна лукаво той. — Можеш да започнеш от бельото.

— Не бъди вулгарен!

Кори си имаше и нов музикален инструмент — едно лъскаво банджо! Блажен ден, той винаги бе мечтал за банджо! Мама бе запомнила. Очите му светеха. „О, Сузана, за мене не тъжи, ще се върна пак при тебе със банджо и пари...“

Той свиреше, а Кори пееше. Това бе една от неговите любими песни и единствената, която можеше да свири на китара, макар никога да не излизаше вярно. На банджото всичко излизаше вярно. Бог да благослови Кори с вълшебните му пръстчета.

Бог да благослови и мен с подлите мисли в главата ми, които убиваха радостта от всичко. Каква полза от хубавите дрехи, когато нямаше кой да ги види? Нуждаех се не от неща в лъскава опаковка, а от неща, които не можеха да се купят с пари. Дали беше забелязала късо подстригания ми бретон? Беше ли видяла колко сме отслабнали?

Горчиви и грозни мисли преминаваха през ума ми. Загледах се в красивите дрехи, предназначени за мен. Синя кадифена рокля, нощница и пеньоар в розово и синьо и подхождащи към тях пантофи. Енциклопедии! Нима щяхме да стоим тук цял живот?

Крис ми хвърли един поглед с щастливите си, сияещи, сини очи. Виждаше се, че краткото посещение на мама му бе върнало вярата и надеждата. Защо не можеше да прозре простата истина, че тя повече не се интересува от нас? Как не можеше да разбере, че ние вече нямахме място в живота ѝ, бяхме се превърнали в една от онези неприятни теми за разговор, за които хората избягват да говорят, като например за мишките на тавана.

— Стой си там и се сърди — подметна Крис. — Продължавай в същия дух, Кати! Плачи! Прави се на мъченица! Страдай! Блъскай главата си в стената! Пищи!

Мразех го, задето ми се подиграва! Скочих на крака, изтичах в най-отдалечения край на стаята, обърнах се с гръб и започнах да обличам новите си дрехи. Нахлузих три красиви рокли една върху друга. Ципът се затваряше лесно до кръста и дори дрехите ми се

въртяха, но колкото и да опитвах, не искаше да се закопчае на гърба зад бюста ми. Смъкнах ядосано най-горната рокля и погледнах дали има пенсове на корсажа. Нямаше! Тя продължаваше да ми купува рокли за малки момиченца — глупави, сладки дрешки за малки момиченца! Хвърлих трите рокли на пода и започнах да ги тъпча с крака.

Крис седеше с близнаците, гледаше дяволито и се смееше лукаво.

— Направи си списък за пазаруване — измайтапи се той. — Време ти е да почнеш да носиш сутиен и да престанеш да си ги подмяташ нагоре-надолу. А докато сме на темата — добави в списъка и ластичен колан.

Трябваше да го плесна по ухилената физиономия! Коремът ми беше хлътнал като хралупа. И ако бедрата ми бяха заоблени и твърди, това се дължеше на упражненията, а не на затлъстяване!

— Млъквай! — извиках аз. — За какво ми е да правя списък или да обяснявам на мама каквото и да било? Тя сама щеше да знае какви дрехи имам и какви би трябвало да нося, ако си бе дала труд да ме погледне! Откъде да знам какъв размер сутиен да си поръчам? И освен това не ми е нужен никакъв колан! А това, което на теб ти е нужно, е един бандаж и малко разум в главата, който да не идва само от книгите!

Изгледах го със смразяващ поглед, доволна да видя изумената му физиономия.

— Кристофър — изкрещях аз, неспособна да се контролирам, — понякога мразя мама! И не само това — понякога мразя и теб! А понякога — всички и най-вече себе си! Ще ми се да бях мъртва, защото мисля, че за всички ни щеше да е по-добре да сме мъртви, отколкото живи погребани тук! Сякаш сме изгнили мекотели!

Извадих на показ най-тайните си мисли, хвърлих ги върху Крис и близнаците като боклук. Щом жестоките думи се изплъзнаха от устата ми, веднага съжалих. Чувствах, че потъвам от срам, но нито можех да се извиня, нито да върна нещата назад. Обърнах се и избягах на тавана. Когато се чувствах наскърбена, а това ставаше често, хуквах към музиката, към костюмите и палците за балет, защото единствено танцът ми помагаше да забравя проблемите. В бясното темпо на вихрени пируети, изтощена до пълно забвение, като в просъница

виждах един мъж — далечен силует, скрит зад величествени бели колони, които се извисяваха чак до пурпурното небе. Танцувахме заедно — ту в страстна близост, ту сякаш разделени от вечността.

Изведнъж музиката спря. И ето ме — отново сред душния въздух на прашния таван. Бях паднала! Опитах да се изправа и едва успях да стъпя на крака си. Коляното ме болеше така силно, че се просълзих. Накуцвайки се примъкнах в класната стая. Отворих по-широко единия прозорец и излязох на покрива. Запълзях по полегатия наклон и спрях на самия ръб, до водосточните тръби. Далечно под мен се виждаше земята. Лицето ми се обливаше в сълзи на самосъжаление и болка, от които почти не виждах. Затворих очи и се олюлях. Само за миг и всичко можеше да свърши. Щях да лежа просната там долу, върху трънливите розови храсти.

Бабата и мама сигурно щяха да кажат, че някакво непознато откачено момиче се е покатерило на покрива им и е паднало. Нещастен случай и толкоз. Мама щеше да се разплаче, да разбере какво е направила и да освободи Крис и близнаците, за да заживеят като нормални хора.

Това бе едната страна на монетата, наречена самоубийство.

Но тя имаше и друга страна. Ами ако оживея? Ако розовите храсти омокотят удара и аз остана саката и обезобразена за цял живот?

А какво щеше да стане, ако аз умра, но вместо да се разкайва, мама се зарадва, че най-после се е отървала от напаст като мен? Тогава как ще оцелеят Крис и близнаците, като няма да има кой да се грижи за тях? Кой ще бъде майка на малчуганите, кой ще ги обсипва с грижи и любов? Колкото до Крис — той можеше да мине и без мен. Енциклопедиите щяха да запълнят моето място. Успееше ли да получи титлата „Доктор по медицина“ след името си, той щеше да задоволи бляна на своя живот. Но дори и тогава нещата щяха да бъдат много различни, щом мен ме няма. Успях да се спася от смъртта благодарение на способността си да виждам и двете страни на монетата. Отдръпнах се от ръба на покрива, разбрах, че такава постъпка би била глупава и детинска, но продължавах да плача. Коляното ме заболя още по-силно. Запълзях обратно към задния комин, където двата покрива се срещаха в безопасен ъгъл. Легнах по гръб и се загледах в пустото безучастно небе. Съмнявах се, че там горе живее Господ. Съмнявах се, че и раят е там.

Господ и райт са там долу на земята, сред градините, горите, парковете, край морския бряг и езерата, по безкрайните магистрали, устремени нанякъде!

Адът беше тук горе. Простираше сянката си над мен и се опитваше да ме погълне, да ме превърне в това, което бабата твърдеше, че съм — дяволско изчадие.

Останах да лежа върху твърдите, студени плочки на покрива, докато се спусна мрак и изгря луната, а звездите проблясваха сърдито отгоре ми, сякаш знаеха много добре какво представлявам. Бях облечена само с балетния си костюм — трикото и една от онези глупави полички.

Кожата по ръцете ми настръхна, а аз продължавах да стоя и да кроя планове за отмъщение: как да се разплатя с онези, които ме бяха превърнали в злото, което щях да представлявам. Казвах си, че един прекрасен ден бабата и майка ми ще бъдат под моята власт... и тогава щях да ги налагам с камшик, да ги мажа с катран, да ги измъчвам с глад.

Лек шум прекъсна мрачния и греховен поток от мисли в главата ми. В здрача на ранната вечер Крис прошепна колебливо името ми. Нищо повече, само името ми. Не му отговорих, сега той не ми трябваше — никой не ми трябваше. С нежеланието си да ме разбере ме бе изоставил и аз не се нуждаех от него, не и в този момент.

Въпреки това той се приближи и легна до мен. Бе донесъл топло вълнено сако, което безмълвно наметна върху раменете ми, и също като мен се взря в студеното, бездушно небе. Между нас се изправи непреодолима стена от глухо мълчание. Харесвах всичко у Крис и в този миг ми се прииска да му го кажа и да му благодаря за топлото сако. Копнеех да се притисна в него и да го утеша така, както той често правеше, когато се разбуждах от поредния кошмар. Но продължих да лежа скована и напрегната, изчаквах той да вдигне пръв белия флаг. С особен, дрезгав глас, идващ сякаш изпод земята, ми каза, че вече са вечеряли с близнаците и че моят дял е запазен.

— Кати, ние само се преструвахме, че ще изядем всичките лакомства. Оставихме и за теб.

Лакомства. Той говореше за лакомства! Дали живееше още сред детския свят, където сладкишът можеше да спре сълзите? Лично аз чувствах, че съм загубила усет към детските удоволствия. Исках да



имам това, което желаше всяка девойка — свободата да се превърна в жена, свободата да разполагам с живота си!

Опитах се да му го кажа, но гърлото ми бе пресъхнало.

— Кати... това, дето го наговори... никога повече не казвай такива грозни думи.

— И защо не? — попитах задавено. — Всичко, което казах, е истина. Аз само изразих с думи онова, което чувствам.

— Никога повече не говори такива неща, нито пък мисли за смъртта! Разбира се, дълбоко в себе си и аз имам съмнения, но искам на всяка цена да оцелея. Ако ти умреш от собствената си ръка, ще повлечеш и мен със себе си, а скоро ще ни последват и близнаците, защото кой тогава ще ги гледа?

Това ме накара да се разсмея. Груб, насечен, грозен смях — също като смеха на мама, когато се чувстваше огорчена.

— Така ли, Кристофър Дол? Аз пък мисля, че ние имаме мила, сладка, любяща майка, която не спира да мисли за нас. Тя ще остане да се грижи за близнаците.

Крис се обърна към мен и ме сграбчи за рамото.

— Мразя, когато говориш като нея. Прекрасно зная, че ти си много повече майка на Кори и Кари, отколкото е тя. Видях как близнаците я гледаха като напълно непозната. Кати, аз не съм сляп, нито глупав. Знам, че мама е егоистка и първо се грижи за себе си, а после за нас.

Старата луна се показва отново, за да освети неизплаканите сълзи в очите му. В този миг ме осени ужасно прозрение — аз обичах Крис, а той бе мой брат. Той единствен ме караше да се чувствам пълноценна и уравновесена.

Сред тъмнината на покрива, обгърнати от студената нощ, ние протегнахме ръце един към друг. Притиснахме се силно и сърцата ни затуптяха едно до друго. Нито се смеехме, нито плачехме. Не бяхме ли изплакали напразно вече цял океан от сълзи? Не бяхме ли отправили милиард молитви в очакване на избавлението? И щом сълзите не помогнаха, а молитвите не бяха чути, как можехме да стигнем до Господа и да го накараме да направи нещо?

— Крис, казвала съм го преди, казвам ти го и сега. Трябва да направим нещо. Нали татко все повтаряше: „Господ помага на онези, които сами си помагат.“

## ГОЛЯМАТА НОВИНА НА МАМА

През всеки един от десетте следващи дни преди мама да ни посети отново, двамата с Крис разсъждавахме с часове защо тя бе ходила чак до Европа, защо бе стояла толкова дълго там и най-вече — каква бе голямата новина, която искаше да ни съобщи?

Приехме тези десет дни като нова форма на наказание. То наистина си беше наказание, защото ни беше болно да знаем, че тя се намира в същата къща, но въпреки това ни избягва съзнателно, сякаш сме някакви ненужни твари.

Когато най-после дойде след дългото чакане, ние бяхме крайно измъчени и силно притеснени от мисълта, че може никога повече да не се появи, ако двамата с Крис се държим зле или продължим да настояваме да бъдем освободени. Стояхме тихи, плахи, примирени. Защото какво щяхме да правим, ако тя не дойдеше повече? Не можехме да се измъкнем с помощта на въжетото от скъсани чаршафи — не и като се има предвид, че близнаците изпадаха в истерия само като чуеха за покрива.

Затова се усмихвахме на мама и се преструвахме на доволни. Не попитахме защо ни бе наказала с тези нови десет дни, след като вече бе отсъствала месеци наред. Приемахме само онова, което благоволяваше да ни каже. Ние бяхме нейните покорни, послушни и кротки дечица. Нещо повече — тя ни харесваше именно такива. Бяхме станали отново нейните сладки, обични, лични „съкровища“. Ето защо тя реши, че е дошъл моментът за голямата новина.

— Съкровища! Толкова съм щастлива! — Тя се засмя и се завъртя в кръг, притиснала ръце към гърдите си от любов към собственото си тяло, или поне на мен така ми се стори. — Познайте какво се случи — хайде, познайте!

Крис и аз се спогледахме.

— Дядо е умрял — каза той внимателно, докато моето сърце пърхаше нетърпеливо.

— Не! — отвърна рязко мама, сякаш щастието ѝ бе леко помрачено.

— Откарали са го в болница — предположих с надежда аз.

— Не! В момента не го мразя, така че не бих се радвала заедно с вас на смъртта му.

— Тогава защо просто не ни кажеш добрата новина? — попитах глупаво аз. — Никога няма да отгатнем, защото вече не знаем много за личния ти живот.

Тя се направи, че не е чула подмятането ми, и продължи патетично:

— Причината, поради която отсъствах толкова дълго, и която ми бе трудно да ви обясня, е, че аз се омъжих за прекрасен мъж — един съдия на име Барт Уинслоу. Ще го харесате. Той ще ви обикне. Той е тъмнокос и е много красив — висок и атлетичен, обича да кара ски като теб, Кристофър, играе тенис и е много умен — като вас, съкровища мои. — Естествено, докато говореше, тя гледаше Крис. — Той е очарователен и всички го харесват, дори баща ми. С него бяхме в Европа за медения си месец и всичките подаръци, които ви донесох, са от Англия, Франция, Испания и Италия.

Тя продължаваше да превъзнася своя съпруг, докато ние с Крис седяхме мълчаливо.

От нощта на коледното празненство двамата бяхме споделяли многократно подозренията си. Защото макар и малки, ни беше ясно, че една красива млада жена няма да остане за дълго вдовица. Но все пак бяха изминали почти две години без годещ, и това ни накара да смятаме, че хубавият тъмнокос мъж с големите мустаци е само едно мимолетно изживяване. С детската си наивност бяхме решили, че тя ще остане завинаги вярна на мъртвия ни баща.

Затворих очи и се опитах мислено да изключая омразния ѝ глас, с който ни обясняваше как друг мъж ще заеме мястото на татко. Сега тя вече бе станала съпруга на друг, на някакъв абсолютно непознат за нас човек. Той живееше и спеше с нея, което означаваше, че щяхме да я виждаме все по-рядко. О, мили Боже, докога ще я слушам, докога?

— Моля ви — рече мама, опитвайки се с усмивките и смеха си да разтопи леденото мълчание, с което приехме новината. — Постарайте се да ме разберете и да споделите радостта ми. Аз обичах баща ви и вие знаете това, но него вече го няма, а на мен ми е нужен човек, когото да обичам и от когото да бъда обичана.

Крис отвори уста, за да каже, че той я обича, че ние всички я обичаме, но после ги стисна здраво, разбирайки, както и аз, че тя не говореше за любовта, която можеше да получи от децата си. Аз повече не я обичах. Дори не бях сигурна дали я харесвам, въпреки че престорено се усмихвах, колкото да не плаша близнаците с физиономията си.

— Да, мамо, радвам се за теб. Много мило, че си намерила човек, който да те обича.

— Той отдавна е влюбен в мен, Кати — заобяснява тя припряно, — макар че бе решил да си остане ерген. Не беше никак лесно да го убедя, че се нуждае от съпруга. Дядо ви не позволяваше да се омъжвам втори път. Искаше да ми наложи поредното наказание за злото, което съм сторила, омъжвайки се за баща ви. Но той харесва Барт и след безкрайните ми увещания най-накрая се смили и каза „да“. Разреш ми да се омъжа за Барт и да остана негова наследница.

Тя спря и прехапа горната си устна. После преглътна нервно. Претрупаната ѝ с пръстени ръка се пресегна към гърлото и започна нервно да подръпва нанизата от истински перли, разкривайки многото лица на една изпаднала в беда жена, която можеше да се усмихва дори и в такива ситуации.

— Разбира се, аз не обичам Барт така, както обичах баща ви.

— Подаръците, които ни донесе, мамо... те не бяха всичките от Европа и Англия. Онази кутия със сладките с кленов сироп беше от Върмонт. И там ли ходихте? Да не би той да е оттам?

Смехът ѝ се разнесе с явна наслада, волно и дори леко чувствено, сякаш Върмонт ѝ бе дал толкова много.

— Не, Кати, той не е от Върмонт, но има сестра, която живее там и ние я посетихме за малко, след като се върнахме от Европа. Купих оттам тази кутия, защото знам колко много обичаш сладкиш с кленов сироп. Барт има още две сестри, които живеят на юг. Самият той е от някакво малко градче от Южна Каролина — Грийнглена, Гренглана, или нещо такова. Но толкова дълго е живял в Нова Англия, където е завършил правния факултет на Харвард, че прилича повече на янки, отколкото на южняк. А да знаете само колко е красиво във Върмонт през есента. Като се сетя, направо ми спира дъхът. Разбира се, когато човек кара медения си месец, няма особено желание да бъде с други

хора, затова посетихме сестра му и семейството му само за малко, а после отидохме да прекараме няколко дни край морето.

Тя примигна с очи, поглеждайки притеснено към близнаците и отново взе да усуква наниза от перли.

— Кори, харесаха ли ти малките корабчета, които ти донесох?

— Да, госпожо — отговори той много учтиво, гледайки я втренчено с големите си, потънали в тъмни кръгове очи, сякаш тя бе съвършено чужд човек.

— Кари, злато мое, малките куклички, взех ги за теб от Англия, за да си ги прибавиш към колекцията. Надявах се да ти намеря друга люлчица, но изглежда, че повече не правят такива люлки за кукли.

— Нищо, мамо — отвърна Кари, без да вдигне поглед. — Крис и Кати ми направиха люлка от картон и тя ми харесва.

О, Боже, нима не разбираше?

Та те вече не я познаваха. Чувстваха се неудобно в нейно присъствие.

— Твоят нов съпруг знае ли за нас? — попитах аз с мрачен и сериозен глас.

Крис ме изглежда укоризнено. Той не можеше и да си помисли, че тя ще скрие от съпруга си подобен факт. Все пак това са четири деца!

Лицето на мама помръкна. Пак бях сбъркала.

— Още не, Кати, но щом татко умре, ще му кажа за вас четиримата. Ще му обясня всичко най-подробно. Той ще ме разбере. Той е нежен и добър и вие ще го харесате.

Това вече го бяхме чули.

— Кати, престани да ме гледаш така! Не можех да кажа на Барт преди женитбата! Той е адвокатът на дядо ти. Не бива да знае за децата ми, все още не, не и преди да бъде прочетено завещанието. Първо трябва да видя черно на бяло, че парите са на мое име.

На върха на езика ми бе да кажа, че един мъж трябва да знае, когато съпругата му има четири деца от първия си мъж. О, как само ми се искаше да ѝ го кажа! Но Крис ме гледаше неодобрително, а близнаците се бяха сгушили един до друг, свити и мънички, втренчили големите си очи в екрана на телевизора. А аз не знаех дали трябва да говоря или да мълча. Когато човек мълчи, поне не си създава нови врагове. А може и тя да е права. *Боже, дано е права. Нека вярата ми в*

*нея се върне. Нека отново повярвам, че е красива не само външно, но и в душата си.*

Любов. Колко често тази дума се използва в книгите. Отново и отново. Дори да притежаваш богатство и здраве, красота, и талант... все едно че нямаш нищо, ако нямаш любов. Любовта превръща всичко обикновено в необикновено.

Такива мисли ме бяха обзели един ден в началото на зимата, докато дъждът трополеше по покрива, а близнаците седяха на пода в спалнята пред телевизора. Ние с Крис лежахме на тавана един до друг върху стария дюшек и заедно четяхме една книга. Изведнъж погледът на Крис се плъзна бавно по лицето ми, слезе към устните ми, после надолу към гърдите и краката, обути в бяло трико. Върху трикото носех къса вълнена пола и плетена жилетка. После вдигна очи и ги спря върху изненадания ми поглед. Той се изчерви, а аз продължих да го гледам втренчено. Извърна лице настрани. Бях достатъчно близо до него, за да чуя учестения пулс на сърцето му. Изведнъж и моето сърце подхвана ритъма на неговото. Погледите ни жадно се впиха един в друг. Чу се нервният му смях, с който се опита да прикрие истината и превзето да покаже, че нищо от това, което става, не е сериозно.

Протегнах ръка и докоснах рамото му. Той дори не ме погледна.

Очите му останаха втренчени в тавана. Болеше ме за него. Знаех какво го гнети. Заради мен искаше да се раздели с мечтата си, да стане като мен и повече да не се интересува дали ще наследим богатството или не.

Внимателно протегнах ръка, за да докосна косата му.

— Подстригване, от това се нуждаеш сега. Косата ти е станала прекалено дълга и хубава. Истинският мъж има къса коса, в момента твоята е като моята.

— А кой ти е казвал, че имаш хубава коса? — попита той със стиснати зъби.

— О, Кристофър Дол, ти имаш най-изразителните сини очи на земята.

— Никога, дори един-единствен път не съм ти казвал, че косата ти е хубава — троснато ми отвърна той.

Лекичко погалих бузата му и докоснах бакенбардите, които се нуждаеха от подстригване.

— Не мърдай. Ще изтичам за ножицата. Знаеш ли, отдавна не съм те подстригвала.

Крис седна на пода, а аз коленичих зад него. Макар че косата му падаше под раменете, той не пожела да я скъсявам много.

— Внимавай с тази ножица — нареди нервно. — Недей да режеш много наведнъж. Да се почувстваш мъж съвсем ненадейно през един дъждовен следобед на тавана, може да се окаже опасно — подразни ме той, разсмя се и равните му бели зъби блеснаха.

Докато се въртях около него, за да подравня косата му, го гледах с искрящи от любов очи. Трябваше непрекъснато да отстъпвам назад, за да се уверя, че го постривам равномерно.

Когато приключих, махнах с ръка светлите косми от раменете му и го огледах със задоволство. Не се бях представила зле.

— Готово! — казах — Сега си не само изключително красив, но и страшно мъжествен! — Пъхнах едно огледало в ръцете му. Крис се взря в отражението си и широка усмивка озари лицето му.

— Мили Боже! Станал съм досуц като русия принц Валиънт! Благодаря ти, Катрин Дол. Нямах представа, че си такава майсторка на прически.

— Имам и други умения, за които едва ли подозираш.

— Не се съмнявам.

Огледалото бе все още в него. Той го остави небрежно настрана и преди да отгатна намеренията му, се хвърли като котка върху мен! Притисна ме към пода, като в същото време се пресегна към ножицата! Издърпа я от ръката ми, а с другата сграбчи кичур от косата ми!

— Сега да видим, мила моя, дали и аз не мога да направя същото за теб!

Изпицях ужасена!

Блъснах го силно и той падна по гръб, а аз скочих на крака. Бързо избягах от класната стая и хукнах към тавана. Той се спусна подире ми.

Но независимо от бързината, с която тичах, не можех да се откъсна от преследвача си! Погледнах назад и едва познах лицето му. Това ме уплаши още повече. Мразеше ли ме?

Втурнах се обратно към ученическата стая с намерението да стигна първа там и да заключа вратата след себе си. Рано или късно той щеше да разбере абсурда на ситуацията. Но той, изглежда, се бе досетил за плановете ми, защото напрегна мускули и с два скока ме стигна и сграбчи дългите кичури на разпиляната ми коса. Извиках от болка, препънах се и паднах!

Не само че паднах, но и той се строполи отгоре ми! Прониза ме остра болка! Изпищях, само че този път не от ужас, а от болка.

Той лежеше на пода върху мен, подпрян на ръцете си и ме гледаше с преbledняло от страх лице.

— Удари ли се? Боже, Кати, добре ли си?

Дали съм добре, а? Повдигайки глава, аз се загледах в голямото кърваво петно, избило върху жилетката ми. Крис също го видя. Сините му очи издаваха паника. С треперещи пръсти започна да разкопчава жилетката, за да види раната.

— О, Господи... — сепна се той, след което въздъхна с облекчение. — Благодаря ти! Толкова се уплаших, че може да има нещо разкъсано. Това, Кати, е само порязано, но тече много кръв. Стой тук и не мърдай. Ще изтичам за лекарства и превръзки.

Целуна ме и хукна надолу. Върна се след няколко минути с все още мокри ръце. Беше се измил набързо, за да не губи време. Леко замаяна наблюдавах изключителната му сръчност. Сгъна една дебела кърпа и я притисна силно върху дългия разрез, проверявайки през няколко секунди дали кръвенето е спряло. Когато спря, сложи спирт, който ужасно разлюти раната ми.

— Знам, че пари, Кати... но няма как... ако не те промия с него, ще си навлечеш някоя инфекция. Нямах да е лошо, ако имах с какво да зашия раната. Надявам се, че няма да ти остане белег.

Бе престанал да играе на лекар и сега намотаваше каквото бе останало от марлята, преди да я върне в кутията. Прибра лепенките и затвори куфарчето.

Приведе се над мен, а сериозните му очи ме гледаха притеснено и напрегнато. Бяха сини като на всички нас. В този дъждовен ден приличаха на две кристалночисти, помръкнали езера, в които се пречупваха цветовете на дъгата. В гърлото ми заседна буца, като си мислех къде ли бе изчезнало момчето, което познавах. Къде беше онзи мой брат и кой бе този млад мъж с руси бакенбарди, който се взираше



така напористо в очите ми. Погледът му ме караше да се чувствам като омагьосана.

— Крис — прошепнах аз, — не гледай така! Ти не си виновен. — Взех лицето му в ръце и положих главата му върху гърдите си, както преди бях виждала да прави мама. — Това е само драскотина, въобще не боли (макар че болеше ужасно), пък и знам, че не си го направил нарочно.

Той заговори с пресипнал глас:

— Защо се затича? Подгоних те, защото тичаше. Аз само се закачах. Не бих отрязал и косъм от косата ти. Направих го ей така, на майтап. Не позна, като каза, че съм смятал косата ти за хубава. Тя е нещо много повече от хубава. Ти имаш на главата си най-прекрасната коса на света.

Сякаш нож прободете сърцето ми, когато той вдигна глава и разстла косата ми като ветрило върху голите ми гърди. Чувах го как вдишва уханието ми. Лежахме така, заслушани в тихото трополене на зимния дъжд. Навред цареше дълбока тишина. Единствено звуците на природата достигаха до нас.

Дъждовните капки чукаха по стъклата монотонно. Слънцето се показва и ни заля с меката си светлина, превръщайки русите ни кичури в нишки, изтъкани от сребро и диаманти.

— Виж — казах на Крис, — една от летвите на капака на западния прозорец е паднала.

— Много хубаво — отвърна той унесено. — Това означава, че слънцето ще се промъква през повече пролуки.

— Така ли? В известен смисъл и аз си помислих същото — отговорих приглушено и продължих да усуквам около палеца си един кичур от русата му коса, преструвайки се, че не забелязвам как с една ръка нежно гали гърдата ми. Тъй като не възразих, той се наведе и целуна зърното. Сепнах се от странното усещане: силно и вълнуващо. Какво беше едно зърно, освен розово, мъничко връхче?

— Представям си как Реймънд целува Лили на същото място, където ме целуна и ти — продължих аз леко задъхана, припомняйки му книгата, която бяхме чели заедно, — но не мога да си представя какво правят след това.

Тези думи го накараха да вдигне глава.

— Нима не знаеш какво правят после?

Ярка червенина обагри лицето ми.

— Да, горе-долу. А ти знаеш ли?

Той се изсмя ехидно.

— Разбира се, че знам. Още от първия си училищен ден — разказаха ми по-големите момчета. Те всъщност за друго не говореха. По стените бяха изписани разни думи, които не разбирах. Но скоро ми ги обясниха — в подробности. Момичета, бейзбол, момичета, футбол, момичета, момичета, момичета — това бе всичко, за което си говореха. Във всяко отношение бяха много по-различни от нас. Това е страхотна тема на разговор за повечето момчета, а предполагам и мъже.

— Но не и за теб.

— За мен ли? Аз не мисля за момичета и секс, въпреки че бих предпочел да не се беше раждала чак толкова хубава! Щеше да е по-добре и ако не беше винаги край мен, за да не те чувствам толкова достъпна.

— Значи все пак си мислиш за мен. Наистина ли смяташ, че съм хубава?

Той изстена сподавено. Седна и се вторачи в разкопчаната ми жилетка. Ако не бях изрязала деколтето на трикото си, сега нямаше да вижда толкова много. Но се бе наложило, защото корсажът ми бе отеснял.

Започна да закопчава жилетката ми с треперещи, несръчни пръсти, извърнал погледа си от мен.

— Кати, запомни добре: дали си хубава или не, това е повече от ясно, само че братята не мислят за сестрите си като за момичета, нито пък изпитват към тях никакви други чувства, освен братска любов или омраза.

— А ти какво изпитваш, Кристофър?

Той вдигна ръце, за да прикрие лицето си.

— Време е да слезем долу при близнаците — рече усмихнат и ми помогна да се изправя.

— Крис, това дете го правихме преди малко — то грях ли е?

— Ако го приемаш по този начин, значи е грях.

Що за отговор беше това? Тези незабравими моменти, когато лежахме на пода и той ме докосваше така нежно с вълшебни, гъделичкащи пръсти или устни, бяха най-сладкото изживяване, откакто бяхме пристигнали в тази противна къща. Погледнах към него.

Изглеждаше странно: по-щастлив, по-тъжен, по-зрял, по-млад, по-мъдър... може би всичко това означаваше, че се е почувствал мъж?

Слязохме долу при близнаците, където Кори си подрънкваше на банджото и едновременно с това гледаше телевизия.

— Харесва ли ти моята мелодия, Кати?

— Разбира се, че ми харесва, само че е много тъжна. Защо не измислиш нещо по-весело?

Малкият мишок се беше напъхал в джоба на Кори да търси трохи и само опашката му се стърчеше навън.

— Кати, знаеш ли, че мама — тя никога нищо не каза за моя Мики.

— Не го е забелязала, Кори.

— А защо не може да забелязва?

Въздъгнах, без да знам вече коя и каква беше моята майка в действителност, освен една страница, който продължавахме да обичаме.

— Мама си има нов съпруг — каза бодро Крис. — А когато си влюбен, ти не виждаш нищо друго, освен любимия. Съвсем скоро тя ще забележи, че си имаш нов приятел.

Кари се бе вторачила в жилетката ми.

— Кати, какво е това петно?

— Боя — отвърнах аз без капка колебание. — Крис се опита да ме учи как да рисувам и много се ядоса, когато моята картина стана по-хубава от неговата, затова взе кутийката е червената боя и я хвърли по мен.

Крис седеше и ме гледаше с премрежен поглед.

— Крис, Кати наистина ли рисува по-добре от теб?

— Щом така твърди.

— Къде е нейната рисунка?

— На тавана.

— Искам да я видя.

— Тогава отиди горе и я виж. Аз съм уморен. Искам да погледам малко телевизия, докато Кати приготви вечерята. — Той ме погледна крадешком. — Мила сестричке, в името на благоприличието би ли си сложила друга жилетка, преди да седнем да вечеряме? В тази червена боя има нещо, което ме кара да се чувствам гузен.

— Това прилича на кръв — рече Кори. — Стои като засъхнала кръв.

— Плакатни бои — обясни Крис, а аз отидох в банята да си сменя жилетката. — Плакатните бои се втвърдяват бързо.

Удовлетворен от отговора, Кори започна да разказва на Крис за динозаврите, които бе гледал по телевизията.

— Крис, те бяха по-големи от тази къща! Излязоха от водата и погълнаха една лодка, заедно е двама човека! Знаех си, че ще съжالياваш, дете изпусна да го гледаш!

— Да-а — отговори сънливо Крис. — Жалко наистина.

Тази нощ се чувствах странно притеснена и неспокойна, а мислите ми непрекъснато се връщаха към онзи момент на тавана, когато Крис ме бе погледнал особено.

Вече бях научила тайната, която от дълго време се опитвах да открия — този таен детонатор, взривяващ любовта... физическото влечение. То съвсем не се заключаваше единствено в голотата. Онова особено вълнение бе нещо много по-различно.

Беше в очите. Тайната на любовта беше в очите — в начина, по който един човек гледа друг, в начина, по който очите си общуват и говорят помежду си, без устните да са помръднали. Очите на Крис ми бяха казали повече, отколкото можеше да се изрази с десет хиляди думи.

Работата не беше просто в това, че ме докосваше гальовно, нежно. Тайната беше, в това, че докато ме докосваше, той гледаше какво прави. Ето защо бабата ни бе забранила да се гледаме. О, само като си помисля, че старата вещица знаеше тайната на любовта. Ала тя никога не би могла да обича. Не, не и тя — жената с желязното сърце, със стоманените очи.

Дори не толкова гледането, колкото онова, което се Крис зад него: желанието да доставиш удоволствие, да подариш щастие, да отпъдиш самотата, да проявиш разбиране.

Грехът нямаше нищо общо с любовта, с истинската любов. Обърнах глава и видях, че Крис също е буден. Лежеше свит на една страна, загледан в мен. Усмихна се плахо.

Мама не беше идвала вече два дни, но това не беше сломило духа ни.

Във ведрите ми сънища обаче се промъкна нещо мрачно и ужасяващо. Всекидневните форми придобиха чудовищни размери. В просъница видях как бабата се прокрадва в спалнята и обръсва всичката коса от главата ми! Пицях, но тя не ме чуваше. Никой не ме чуваше. След това измъкна един дълъг лъскав нож и отрязва гърдите ми. После ги сложи в устата на Крис. И това не беше всичко. Въртях се, гърчех се и скимтях — звуци, които събудиха Крис. Близнаците продължаваха да спят непробудно. Крис дойде при мен и седна на леглото ми.

— Пак ли кошмар? — попита той и хвана ръката ми.

Не-е-е! Това не беше просто кошмар! Това бе поличба!

Усещах го с цялото си същество — нещо ужасно щеше да се случи. Отмаляла и разтреперана, разказах на Крис какво бе направила бабата.

— И това не беше всичко! Дойде мама и изтръгна сърцето ми. Цялата бе обсипана с диаманти!

— Кати, сънищата не означават нищо.

— Напротив, означават!

Въпреки че не вярваше на сънища, Крис се вкамени като мраморна статуя. Очевидно моят разказ го бе стреснал. Да не би и той да е сънувал нещо подобно?

— Кати, давам ти честната си дума, че ще се измъкнем от тази къща! Ще избягаме и четиримата! Ти ме убеди. Сънищата ти трябва да означават нещо, или в противен случай не би трябвало да продължаваш да ги сънуваш. Жените имат по-силна интуиция от мъжете. Това е доказано. Подсъзнателното работи през нощта. Повече няма да чакаме мама да наследи богатството на оня безсмъртен старец. Двамата заедно — ти и аз, ще намерим начин. От тази секунда, заклевам се в живота си, ние започваме да разчитаме само на себе си... и на твоите сънища.

От сериозния начин, по който произнесе тези думи, разбрах, че не се шегува. Почувствах такова облекчение, че ми се прииска да извикам от радост. Щяхме да избягаме. В крайна сметка къщата нямаше да ни убие!

Сред здрача и студения въздух на тази голяма неуютна стая той се възря в очите ми. Главата му бавно се наклони към моята и той ме целуна по устните, все едно че скрепяваше обещанието си с печат.

Това, от което се нуждаехме най-много, бе ключ от вратата на спалнята.

Не можехме да разчитаме, че бабата ще прояви небрежност и ще забрави ключа. Тя никога не забравяше да го пъкне в джоба на роклята си. За разлика от нея мама беше небрежна. Нямаше основание да се страхува от нас — ние бяхме нейните „мънички дечица“, които никога нямаше да пораснат и които не представляваха заплаха. Тя великодушно ни посещаваше два-три пъти в месеца и ни носеше подаръци, с които смяташе, че компенсира нашето затворничество и пропиляно детство. Бърбореше оживено, преструвайки се, че ние все още означаваме нещо за нея. Когато се оплаквахме, че напоследък непрекъснато някой от нас повръща, тя ни съветваше да държим храната на тавана, където е по-студено.

Мама беше влюбена и щастлива. Всеки път въодушевено ни разказваше за безкрайните празненства, концерти, театри и забавления, на които бяха присъствали с нейния Барт.

— Мамо, а къде ще ходите, след като напазарувате за Коледа от магазините на Ню Йорк? — запитах я аз и погледнах крадешком към ключа, небрежно захвърлен върху скрина. Тя се засмя, доволна от въпроса ми и започна надълго и нашироко да разказва за плановете си.

— Баба ви ще се грижи за вас през това време — вметна тя и продължи да описва подробно бъдещите си пътувания. Крис незабелязано взе ключа от скрина и го пъкна в джоба на панталона си, а после се извини и отиде до тоалетната. Тя дори не забеляза, че го няма. Знаех, че в този момент Крис притиска силно ключа към калпа сапун, който от доста време бяхме приготвили, за да снемем отпечатъка при случай. Това беше още едно от нещата, научени от безкрайното гледане на телевизия.

Щом мама си тръгна, Крис извади парче дърво и веднага започна да изрязва дървен ключ. Положи къртовски труд и след три дни работа най-после се сдобихме с действащ ключ.

Ликувахме! Хвърлихме се в прегръдките си и затанцувахме из стаята, смеехме се, целувахме се, плачехме. Близнаците ни гледаха, удивени, че някакъв ключ може да ни направи така щастливи!

Сега вече можехме да отворим вратата на нашия затвор. Само че не бяхме планирали какво ще правим след това.

— Трябват ни пари! — каза Крис. — Без пари не можем да направим нищо.

— Но откъде ще ги вземем? — попитах аз. Щастието ми бе помрачено.

— Има само един начин: да откраднем от мама и съпруга ѝ, и от бабата. — Изрече го така, сякаш цял живот само това бе правил. После седна в креслото и се замисли. — Ще крада само аз, така че ако ме хванат, да накажат мен. Освен това е много рисковано да се краде от бабата. Сигурен съм, че тя знае колко пари има в портмонето си до последния цент. Мама обаче никога не си брои парите. Спомням си как татко се оплакваше от това.

Скоро след това мама ни съобщи, че отиват на празненство.

Крис, разбира се, бе намерил парите лесно. Беше стъписан от небрежното отношение към тях — по шкафчетата ѝ се въргали десетачки и двайсетачки. Беше открил монети и в джобовете на съпруга ѝ, както и по пода.

През цялата зима Крис многократно се промъкваше до спалнята ѝ и спестяванията ни непрестанно нарастваха, но той често продължаваше да бъде тъжен. Защо ли?

— Ела с мен следващия път и виж сама — отвърна ми той. Така и направих. Близнаците спяха непробудно и като гледах изпитите им личица, чувствах как нещо в мен крещи: махай се, бягай оттук преди да е станало твърде късно. Когато споделих това с Крис, той се изсмя:

— Глупости! Ти имаш развинтено въображение! По-спокойно! Имаме нужда от пари, поне от петстотин долара. Освен това онази вещица сега се държи добре. Нищо не казва, дори когато се случи да ни спипа недооблечени.

Недоумявах защо сега не ни наказваше. Всеки ден донасяше кошницата пълна догоре с храна, дори бе започнала да ни носи и по четири понички, обилно поръсени с пудра захар.

Крис ме влачеше по мрачния коридор.

— Хайде — подкани ме той, — ще се отбием за минута в трофейната зала и после ще отидем в апартамента на мама.

Един поглед към портрета над камината и препарираниите животни ми беше достатъчен: като гледах лицето на нашия дядо, на което бяха изписани жестокост и безсърдечие, осъзнах, че тази стая напълно му подхожда.

Докато вървахме към апартамента на мама, склоних Крис да надникна в някои от стаите. В тях нямаше нищо интересно. Той беше прав — къщата бе красива и бляскава, но студена и неуютна. Независимо от това бях силно впечатлена.

Стигнахме апартамента на мама.

Крис ми беше разказал с големи подробности за леглото лебед и мъничкото легълце до него, но едно е да чуеш, друго — да видиш. Дъхът ми спря от изненада. Това не беше обикновена стая, а нещо огромно, което би подходило на принцеса или кралица. Бях като омагьосана — вървах напред-назад, пипах стените, покрити с копринена дамаска в нежно розово, гледах с възторг лебеда, който стоеше с притворено червено око и ме наблюдаваше.

Влязох в дрешника на мама — огромна стая, в която имаше повече дрехи, отколкото в магазин. Отделно имаше обувки, шапки, чанти, кожени палта, кожени яки, пелерини... Щяха да са й необходими още два живота, за да успее да ги облече поне по веднъж.

Като надникнах в банята, останах поразена: цялата беше в огледала и мрамор и пълна с истински цветя!

Влязох в стаята й за преобличане и се нахвърлих върху дрехите. Навличах каквото ми падне, после посегнах към гримовеите. Не спестих нищо — пудра, руж, сенки, червило... После започнах да се кича с бижутата й и накрая се напръсках с парфюм. Сложих обувки с висок ток и реших, че изглеждам страхотно.

— Какво ще кажеш? — обърнах се към Крис.

— Какво ще кажа ли? — погледна ме той с изненада. — Приличаш на невръстна уличница! — и се извърна с отвращение.

Свалих гривните, пръстените, диадемата, огърлиците, дрехите, с които мама изглеждаше великолепно.

— Хайде, Кати, подреди всичко както си беше и ела да ми помогнеш да намерим пари.



Той беше влизал тук много пъти, така че нямаше нужда от моята помощ, за да открие парите. Затова започнах да отварям чекмеджетата едно след друго и да надничам из тях. Както си ровех, попаднах на книга със заглавие „Как да плетем“. Тя ме заинтригува и я отворих. Какво беше изумлението ми, когато вместо плетки, вътре видях невероятни цветни снимки на голи мъже и жени, които... вероятно правеха любов!

И аз като Крис бях подочула разни неща, но това, което видях, ме шокира. Значи това било! Мислех си, че е нещо лично, нещо, което се прави насаме, а тук виждах много двойки в една и съща стая. Бяха снимани във всевъзможни пози. Прелиствах страниците като хипнотизирана. Значи към това се стремяха всички. Чух Кристофър да ме вика, но няха сили да му се обадя.

— Какво става? Оглуша ли? — запита той и се приближи, за да види какво толкова разглеждам.

Застана зад гърба ми и чух как спря да диша, после тихичко подсвирна. Не отрони нито дума, докато не стигнах и последната страница. След това взе книгата от ръцете ми и я заразглежда от самото начало. Гледах заедно с него. Към всяка картинка имаше и текст, но снимките бяха толкова красноречиви, че няхаха нужда от обяснение. Крис затвори книгата. Погледът му беше странен, а от устата му не излизаше нито звук. Прибрах я в чекмеджето и двамата тръгнахме обратно към стаята. Вървахме мълчаливо. Бяхме така шокирани, че няхахме какво да си кажем.

Значи затова бабата не ни разрешаваше да спим в едно легло. Знаела е какво може да породи постоянната близост. Когато се приготвих за лягане, облякох най-дебелата си нощница. Крис отбягваше погледа ми, а и аз няхах желание да го гледам. Не биваше да му позволявам да поглежда онези снимки. Трябваше да затворя книгата и да я прибера в чекмеджето, преди да я е видял. Нещо в мен се бе променило.

Когато му пожелах лека нощ, гласът ми прозвуча странно. Гласът, с който той ми отговори, нямаше нищо общо с неговия.

## МОЯТ ВТОРИ БАЩА

През пролетта Крис се разболя. Кожата около устата му доби зеленикав оттенък, повръщаше през няколко минути и се чувстваше толкова изнемощял, че остана на легло. Опитваше се да учи от анатомията на Грей, но още преди да я отвори, я захвърляше настрани.

— Трябва да е от храната — простена той.

— Крис, не искам да те оставям сам — обърнах се към него, преди да пхна дървения ключ в ключалката.

— Слушай, Кати — укори ме брат ми, — крайно време е да започнеш да разчиташ на себе си! Няма нужда да съм постоянно до теб! Това бе грешката на мама — мислеше, че до нея трябва винаги да има мъж, на когото да се опре. Кати, уповавай се единствено на собствените си сили!

Думите му ме стреснаха. Той забеляза това и заговори отново, но вече по-нежно:

— Честна дума, чувствам се добре. Освен това мога и сам да се грижа за себе си. Много добре знаеш, че имаме нужда от тези пари, затова трябва да вървиш. Това може да е последната ни възможност.

Изтичах до леглото, паднах на колене и положих глава на гърдите му. Той ме погали нежно по косата.

— Не се тревожи, Кати, ще се оправя. Няма нужда да плачеш, не е толкова страшно. Но помни, че ако нещо стане с единия от нас, другият трябва на всяка цена да изведе близнаците оттук.

— Не говори глупости! — изхлипах аз.

Само при мисълта, че може да умре, ми настръхваше косата. Както си стоях коленичила, загледана в него, за миг си помислих, че напоследък някой от нас все боледуваше.

— Кати, тръгвай! Хайде, събери сили и върви! Вземи само дребни банкноти — най-много от по пет долара. Не забравяй да прибереш монетите, които новият ни баща непрекъснато ръси от джобовете си. В дъното на шкафа си той Крис голяма метална кутия, пълна с дребни пари. Вземи една шепа и оттам.

Крис изглеждаше блед и безсилен, а също и отслабнал. Никак не ми се искаше да го оставям сам в това състояние. Целунах го бързо по бузата, погледнах спящите близнаци и тръгнах към вратата, стиснала дървения ключ в ръка.

— Обичам те, Кристофър Дол — казах през рамо с шеговит тон.

— И аз теб, Катрин Дол — отвърна той. — Успешен лов.

Изпратих му въздушна целувка и заключих. Не се притеснявах, че ще крада от стаята на мама. Същия следобед ни бе казала, че заедно със съпруга си ще ходят на поредния прием. Докато се промъквах тихичко по коридора, реших, че непременно ще взема поне една двайсетачка и една десетачка, макар че рискувах да открият липсата. Можех да прибера и някои от бижутата на мама. След това щяхме да ги заложим и да вземем доста пари от тях.

Нямах време за губене, затова не се отбих да разгледам трофейната зала. Прокрадناх се до стаята на мама. Бях сигурна, че няма да срещна бабата, защото тя си лягаше още в девет, а сега вече беше десет.

Решително се промъкнах през двете врати към нейния апартамент и тихо ги затворих след себе си. Някаква лампа едва осветяваше стаята. Крис казваше, че мама често оставя запалени лампи, понякога дори всичките до една. Сега парите не означаваха нищо за нея.

Заставах до вратата, изпълнена с колеблива несигурност, и се огледах. Изведнъж изтръпнах от ужас!

Седнал в един стол, с изпънати напред дълги крака, небрежно изтегнат, там седеше новият съпруг на мама!

Стоях срещу него и го гледах втренчено. Бях облечена само с една много къса прозрачна нощница. Сърцето ми заби лудо в очакване той да ме попита коя съм и как се осмелявам да влизам непоканена в спалнята му.

Той обаче не каза нищо.

Беше облечен в черен смокинг и официална розова риза с черно жабо отпред. Не изкрещя, нито зададе въпрос, защото се оказа, че е задрямал. Понечих да се обърна и да изляза — толкова изплашена бях, че може да се събуди и да ме види.

Любопитството ми обаче надделя над ужаса. Приближих се на пръсти, за да го разгледам отблизо. Стигнах до самия му стол, можех

да го докосна с едно протягане на ръка. Можех дори да бръкна в джоба му и да го оберя, което, разбира се, не направих.

Въобще не мислех за кражба, докато се взирах в красивото му лице. Сега, когато стоях до безумно обичания от мама Барт, бях изумена от разкрилата се пред очите ми гледка. Бях го мярвала два пъти от разстояние — веднъж по време на коледното празненство и после още веднъж, когато стоеше долу на стъпалата и държеше палтото на мама. Тогава я бе целунал по врата зад ухото и ѝ бе прошепнал нещо, на което тя се засмя.

Имах някаква представа как изглежда. Мама ни бе разказвала много за него — къде е роден, къде е ходил на училище, къде живеят сестрите му, но въпреки това не бях подготвена да видя един толкова млад мъж.

Та той беше доста по-млад от мама, а те бе премълчала тази подробност!

Поредната ѝ тайна. Как добре умееше да пази важните неща в тайна! Нищо чудно, че го обожаваше, че го боготвореше — той беше от мъжете, които всяка жена би желала да притежава. Само като го гледах как небрежно и елегантно се бе изпънал, веднага можех да се досетя, че е нежен и страстен любовник.

Искаше ми се да изпитам омраза към този дремещ на стола мъж, но кой знае защо, това не ми се удаде. Привличаше ме дори и заспал.

Бартоломю Уинслоу невинно се усмихваше в съня си и по този начин неволно откликваше на моето възхищение. Адвокат — един от онези мъже, които знаят всичко, подобно на лекарите, подобно на Крис. Сигурно на сън преживяваше нещо изключително приятно. Какво ли ставаше зад клепачите му? Зачудих се дали очите му са сини или кафяви. Лицето му бе издължено и тясно, а стройното му тяло — стегнато и мускулесто. Отстрани на устните му имаше дълбока гънка, която приличаше на вертикална разтегната трапчинка и ту се появяваше, ту изчезваше заедно с неволните му усмивки на сън.

На един от пръстите си носеше широка, гравирана годежна халка, която, разбира се, беше същата като на мама, само дето нейната беше по-фина. На показалеца на дясната му ръка имаше голям пръстен с квадратен диамант, който проблясваше дори на слабата светлина в стаята, а на едно от кутретата — пръстена на братството. Дългите му пръсти завършваха с добре поддържани квадратни нокти.

Той беше висок... но това вече го знаех. Всичко у него ми харесваше, но особено ме привличаха пълните му устни под мустаците. Това беше една красиво оформена уста, с чувствени устни, които сигурно целуваха майка ми... навсякъде. Онази книга за сексуалните удоволствия ми бе дала достатъчно познания за това, как възрастните общуват помежду си, когато са голи.

Внезапно ме осени идеята да го целуна — искаше ми се да разбера дали черните мустаци гъделичкат, а също така и да почувствам какво означава да целуваш непознат, с когото нямаш кръвна връзка.

Тази целувка нямаше да бъде забранена. Нямаше да има нищо греховно в това, да протегна ръка и да докосна гладко избръснатата му буза.

Той продължаваше да спи.

Приведох се над него и леко притиснах устните си до неговите, а после се дръпнах назад с разтуптяно от страх сърце. Дали, ако го разбудех, той щеше да изслуша спокойно историята за четири деца, заключени в една отдалечена, изолирана стая, където линееха година след година в нетърпеливо очакване дядо им да умре? Щеше ли да ме разбере и да изпита съчувствие към нас, щеше ли да накара мама да ни освободи, като пожертва всичките си надежди да се сдобие с огромното състояние?

Ръцете ми нервно трепнаха и се насочиха към шията, също както правеше мама, когато бе изправена пред дилема и не знаеше по кой път да поеме. Инстинктът ме подтикваше: „Събуди го!“, докато подозренията ми шепнеха лукаво: „Стой тихо, не се издавай. Той ще те намрази, ако попречиш на съпругата му да наследи цялото богатство и безбройните удоволствия, които могат да се купят с пари. Погледни го — толкова е млад и хубав. И макар нашата майка да е изключително красива и се очаква да стане една от най-богатите жени на света, той би могъл да има някоя много по-млада от нея. Някоя свежа девица, която не е обичала никога досега, нито пък е имала друг мъж.“

И тогава моята нерешителност премина. Отговорът бе толкова прост. Какво значение имаха четири нежелани деца в сравнение с невероятното богатство?

Никакво. Мама вече бе доказала това. Освен това девицата щеше само да го отегчи.

Каква несправедливост! Мама притежаваше всичко, което можеше да пожелае; тя дори разполагаше с толкова пари, че можеше да си купи с тях мъж, много по-млад от нея, когото обичаше и с когото споделяше едно легло. Какво имахме ние с Крис, освен разбити мечти, лъжливи обещания и безкрайни разочарования?

Ами близнаците? Всичко, което имаха те, бяха една куклена къщичка, една мишка и непрекъснато влошаващо се здраве.

Върнах се разплакана в нашата стая. Чувствах се безпомощна и отчаяна. Заварих Крис заспал с анатомията на Грей, която бе паднала върху гърдите му. Отбелязах внимателно мястото, затворих я и я отместих.

После легнах, притиснах се в него, а мълчаливите ми сълзи намокриха пижамата му.

— Кати — промълви той в просъница. — Какво има? Защо плачеш? Да не те е видял някой?

Не можех да погледна открито в разтревожените му очи, а и нещо ме възпираше да му разкажа случката. Не можех да му обясня, че съм видяла новия съпруг на мама да дреме в стаята и обзета от детинска романтичност съм го целунала по устните.

— И не носиш нито цент?

— Нито цент — прошепнах в отговор и се опитах да скрия лицето си.

Той хвана брадичката ми, обърна главата ми и ме погледна в очите. Единственото, което ми оставаше, бе да затворя очи и да се сгуша в обятията му. Той зарови лице в косите ми и започна да ме гали успокоително.

— Хайде, стига! Недей да плачеш. Ти просто не си знаела къде да търсиш. Време е да си лягаш — прошепна Крис с дрезгав глас. — Нали знаеш, че бабата може да отвори вратата и да ни спипа.

— Крис, повръща ли докато ме нямаше?

— Не, по-добре съм. Хайде, Кати, лягай.

— Наистина ли си по-добре? Не го ли казваш само за да ме успокоиш?

— Вече ти казах, че съм по-добре.

— Лека нощ, Кристофър Дол — прошепнах аз и го целунах по бузата, преди да отида и се сгуша до Кари.

— Лека нощ, Катрин. Ти си добра сестра и си като майка за близнаците... но иначе си много неумела лъжкиня и страшно несръчна крадла!

Всяко отиване на Крис до стаята на мама увеличаваше скритите ни авоари, но още бяхме далеч от заветните петстотин долара, които се бяхме поставили за цел. Пак беше лято. Вече бях на петнайсет, а близнаците скоро щяха да станат на осем. Наближаваше август, когато щяха да се навършат три години от нашия принудителен затвор. Трябваше да избягаме преди настъпването на зимата. Кори не искаше да яде нищо друго, освен поничките, затова двамата с Крис трябваше непрекъснато да го залъгваме, за да хапне нещо друго.

След като се нахранихме, той се сви на пода, взе банджото си и се загледа в някакво глупаво анимационно филмче. Кари седна до него и се взря в лицето на своя близък.

— Кати — обърна се тя към мен с птичето си чуруликане, — Кори не е добре.

— Как разбра?

— Просто знам.

— Оплаквал ли ти се е?

— Не е нужно.

— Как разбра тогава?

— Както винаги.

— По-точно?

— Не знам.

Да! Трябваше да се махаме, и то бързо!

Сложих близнаците да спят в едно легло. По-късно щях да преместя Кари при мен, но засега Кори щеше да се чувства по-спокоен, ако сестра му бе до него.

— Не ми харесва този розов чаршаф — оплака се Кари начумерено. — И двамата харесваме само бели чаршафи. Къде са ни белите чаршафи?

О, Боже, проклет да е денят, в който двамата с Крис им бяхме внушили, че белият цвят ще ги закриля от злото.

— Кати, а защо мама обича да носи черни рокли? — попита Кари, докато чакаше да сменя розовите чаршафи с бели.

— Мама е руса, със светла кожа и затова черното много ѝ отива.

— Тя не се ли плаши от черното?

— Не.

— Колко трябва да пораснеш, за да не може черното да те ухапе с дългите си зъби?

— Доста трябва пораснеш, докато разбереш, че подобни въпроси са ужасно глупави.

— Да, ама всичките черни сенки на тавана имат лъскави, остри зъби — рече Кори и отстъпи, за да не би кожата му да се докосне до розовия чаршаф.

— Слушай сега — започнах аз, докато Крис ме наблюдаваше с насмешка, в очакване да изтърся някой бисер. — Черните сенки нямат лъскави остри зъби, освен ако кожата ти не е смарагдова, очите — лилави, косата — червена и имаш три уши. Само тогава черното е страшно.

Близнаците се поуспокоиха и заспаха бързо.

Ние с Крис си споделяхме всичко: мисли, надежди, съмнения, страхове. Ако не се чувствах добре, той ме лекуваше. За щастие това се случваше рядко, с изключение на онези месечни цикли, които никога не идваха навреме. Моят „лекар“ ми обясни, че това можело да е вследствие на романтичната ми натура — всички физически процеси зависели от състоянието на душата.

Една нощ през септември, докато бях на тавана, Крис отново бе отишъл да краде. Бе изживял такъв ужас, че успя да ми го разкаже едва по-късно, когато шокът от станалото бе поотминал.

Разказа ми как онази книга в чекмеджето на нощното шкафче неудържимо го привличала. След като взел парите, той пристъпил към шкафчето.

Докато брат ми разказваше, аз се чудех защо продължава да я разглежда, след като всяка от снимките в нея беше завинаги запечатана в съзнанието ми?

— Зачетох се — рече той, — мислейки за праведното и греховното, за странните повици на природата, за обстоятелствата, които управляват нашия живот. Мислех за нас с теб, за това, че тези години би трябвало да са най-хубавите от живота ни. Изпитвах чувство



на вина и срам, че съм пораснал и че изпитвам нужда от неща, които другите момчета на моята възраст смятат за естествени.

Стоях там и прелиствах страниците, от които моята неудовлетвореност ставаше още по-болезнена. Изведнъж чух приближаващи по коридора гласове. Знаеш на кого — на мама и нейния съпруг. Мушнах книгата обратно в чекмеджето и се шмугнах в стенния гардероб на мама. Скрих се в дъното под дългите ѝ официални рокли. Бях сигурен, че дори да влезе, няма да ме забележи. Но в този миг се сетих, че съм забравил да затворя вратата. Тогава чух гласа на мама. „Наистина, Барт, рече тя и запали една лампа, това, че непрекъснато си забравяш портфейла, се дължи единствено на голямата ти разсеяност.“ А той ѝ отвърна: „Как да не го забравям, след като никога не го намирам там, където съм го оставил.“ Чух го да размества вещи, да отваря и затваря чекмеджета, а после добави: „Сигурен съм, че го оставих в тези панталони... а и за нищо на света няма да тръгна без шофьорската си книжка.“

„Не че те упреквам, отвърна мама, но пак ще закъснеем. Колкото и бързо да караш, пак ще изпуснем първото действие.“

„Ха!“, възкликна той, а аз изстинах, като се сетих какво съм направил. „Ето го, на шкафа е. Дявол да го вземе, въобще не си спомням да съм го оставял там. Мога да се закълна, че го прибрах в тези панталони.“

Той го беше пхнал в скрина си — обясни Крис, — под ризите, и когато го намерих, извадих отвътре няколко дребни банкноти и го оставих отгоре, след което отидох да разгледам онази книга. Тогава мама попита: „Сериозно ли говориш, Барт?“. Очевидно бе започнала да губи търпение. А той отвърна: „Корин, нека да се махнем от това място. Сигурен съм, че слугите крадат от нас. На теб непрекъснато ти изчезват пари, както и на мен. Ето на, убеден съм, че имах четири петачки в портфейла, а в момента вътре има само три.“

Дъхът ми спря. Мислех си, че след като има толкова много, въобще не ги брои. А това, че и мама знаеше с какви пари разполага, наистина ми дойде като гръм от ясно небе.

„Какво значение има една петачка?“, попита мама съвсем в неин стил. После додаде, че прислугата получавала малко и не би се учудила, ако наистина задига по нещичко.

А той отвърна: „Скъпа, ако ти получаваш парите си наготово, то на мен винаги ми се е налагало да си ги изработвам, така че никак не ми е приятно да ме обират. Освен това трябва да ти кажа, че ми е омръзнало всяка сутрин да гледам строгото лице на майка ти.“

Очевидно неговите чувства към бабата не бяха по-различни от нашите. Мама определено се раздразни и отвърна: „Нека не започваме всичко това отначало.“ Гласът ѝ прозвуча доста грубо. Сякаш не беше нейният. Никога не ми бе минавало през ум, че тя може да говори по един начин с нас и по съвсем друг с останалите. „Знаеш, че не мога да напусна тази къща, не и в момента, така че, ако ще вървим, хайде да тръгваме. И без това вече сме закъснели.“

Тогава вторият ни баща отговори, че след като са изпуснали първото действие, по-добре било изобщо да не тръгват, пък и можели да си намерят много по-интересно занимание. Разбира се, аз се досетих какво има предвид. Само от мисълта, че мога да стана неволен свидетел на подобно нещо, ми призля.

Оказа се обаче, че мама може да прояви и твърд характер, което силно ме изненада. Кати, тя много се е променила от времето, когато татко беше жив. Изглежда, сега тя командва мъжете. И тогава му рече, „Като миналия път, така ли? Да знаеш, че ми беше доста неприятно, Барт! Уж се върна само за да си вземеш портфейла, а вместо това заспа и ме остави на приема без кавалер!“

Този път вторият ни баща изглежда се раздразни — усетих го по думите и тона. „О, как само си страдала!“, отвърна ѝ той саркастично. Но това не продължи дълго, тъй като очевидно по природа е весел човек. „Що се отнася до мен, онзи път сънувах най-прекрасния сън и ако знам, че ще ми се яви отново, пак бих постъпил така. Присъни ми се как в стаята се прокрадва едно прекрасно момиче с дълги руси коси и ме целува, докато спя. Гледаше ме замечтано, но когато отворих очи, него вече го нямаше и тогава реших, че съм сънувал.“

Думите му ме накараха да ахна от изумление, Кати. Това си била ти, нали? Как си могла да бъдеш толкова дръзка и невъздържана! Така ти се ядосах, че малко ми трябваше да избухна. Мислиш си, че само ти изпитваш разочарования, съмнения, подозрения и страхове. Ако не знаеш, ще ти кажа, че и аз се чувствам като теб. Боже мой, как само ти се бях ядосал!

Тогава мама каза рязко на съпруга си: „Господи, писна ми да слушам за това момиче и нейната целувка. Защо го повтаряш непрекъснато, като че ли никога преди това не си бил целуван!“ Помислих си, че сега ще се скарат. Но мама изведнъж промени тона и отново заговори мило и нежно, както едно време на татко. „Хайде да вървим, Барт. Ще преспим в хотел и така поне една сутрин няма да ти се налага да гледаш лицето на майка ми.“ Това беше добре дошло за мен — не исках да ставам неволен свидетел на техните любовни игри.

Тази сцена се бе разиграла, докато аз стоях на тавана, седнала на прозореца в очакване на Крис. Тогава все още няхах никаква представа, че епизодът, станал в спалнята на мама, щеше да има някакви последици.

Зад мен нещо изпука! Някой стъпваше тихо по прогнилите дъски. Подскочих уплашено. Слава Богу, беше Крис. Застанал в здрача, той мълчаливо ме наблюдаваше. Защо ли? Да не би да изглеждах похубава от обикновено? Дали причината не бе в лунната светлина, която прозираше през ефирните ми дрехи?

Всички въпроси отпаднаха отведнъж, когато той каза с нисък, пресипнал глас:

— Много си красива, така както си седнала на светлината. — Изкашля се. — Лунните лъчи са те окъпали в сребристосиньо, а през дрехите се виждат очертанията на тялото ти.

След това ме сграбчи неочаквано и заби пръсти в рамото ми! Заболя ме.

— По дяволите, Кати! Ти си целунала онзи мъж! Можел, е да се събуди, да те види и да разбере коя си! И тогава нямаше да си мисли, че си била само част от съня му!

Уплаших се от начина, по който се държеше. Сърцето ми се сви.

— Откъде знаеш какво съм направила? Нали не беше там? Онази нощ ти беше лошо.

Той ме разтърси още по-силно и аз отново си помислих колко чужд ми изглеждаше в момента.

— Той те е видял, Кати — не е бил дълбоко заспал!

— Видял ли ме е? — извиках аз.

Това бе невъзможно... абсурдно!

— Точно така — изкрещя брат ми. И това беше Крис, който умееше така добре да се владее! — Приел те е като част от съня си!

Даваш ли си сметка, че сега мама може да се досети кой е бил това? Дяволите да те вземат с твоите романтични представи! Сега те знаят за нас! Вече няма да оставят небрежно пари наоколо, както правеха преди. Той ги брои, тя също, а ние все още не разполагаме с достатъчно!

С рязко движение ме дръпна от прозореца. Беше толкова бесен, че можеше да ме плесне през лицето, което никога досега не се бе случвало, въпреки че като по-малка бях му давала достатъчно поводи. Хвана ме за раменете и така ме разтърси, че главата ми се замая.

— Престани! Мама не знае, че ние можем да минаваме през заключената врата!

Това не беше Крис... беше друг, непознат за мен мъж.

В следващия миг го чух да крещи:

— Ти си моя, Кати! Моя си! Винаги ще бъдеш моя! Без значение кой ще се появи в бъдеще, ти ми принадлежиш завинаги! Ще те направя моя... още тази нощ... още сега!

Не можех да повярвам това, което чувах, не и от устата на Крис!

Освен това недоумявах какво точно има предвид, а и да разбирах, не можех да допусна, че той наистина ще го направи. Само че страстта си има свои начини, за да надделее.

Паднахме на пода. Опитах се да го отблъсна. Борехме се, търкаляхме се по дъските в мълчалива, безумна битка.

Всъщност не приличаше много на битка.

Като всяка балерина аз имах силни крака, но той имаше по-голяма височина и тегло, както и твърдата решимост да задоволи заслепяващата го страст.

Но аз го обичах. Желаях същото, което желаше той — след като това го измъчваше толкова много, нямаше значение дали бе праведно или не.

По някакъв начин се оказахме на стария дюшек — онзи мръсен, миризлив дюшек, който бе служил на десетки влюбени преди нас. Там, на това място, той ме притисна и вкара големия си, твърд член, който разкъса стегнатата ми плът до кръв.

Бяхме сторили това, което и двамата се бяхме зарекли никога да не правим.

Вече бяхме прокълнати да горим във вечните пламъци на ада. Бяхме станали грешници, точно както бабата беше предсказала толкова

отдавна.

Сега вече имах всички отговори.

Можеше да се появи и някое бебе, което да ни накара да плащаме приживе, без да се налага да чакаме ада с вечните му пламъци.

Отдалечихме се един от друг, докато се гледахме втренчено, с безизразни лица, мъртвешки бледи от ужас, без да можем да отроним нито дума, докато бавно навличахме дрехите си.

Нямаше нужда да казва колко съжالياва... всичко се виждаше без думи... от начина, по който тялото му потръпваше, ръцете му трепереха и от това, колко непохватни бяха станали пръстите му, докато се мъчеше да си закопчае дрехите.

Малко по-късно излязохме на покрива.

Дълга върволица от облаци пробягваше през големия кръг на луната и тя ту се скриваше от погледа, ту изплуваше отново. Горе на покрива, в нощ като тази, нощ само за влюбени, ние се прегърнахме и плакахме дълго и горчиво. Той не бе искал да направи това. Нито пък аз бях имала намерение да му позволя. Треперех от страх, че може да се появи някое бебе. Повече от всичко друго — дори и от Божия гняв — мисълта, че може да родя някое чудовищно, недъгаво, отвратително бебе — идиот ме изпълваше с ужас. Но как бих могла да говоря за това? И без друго той вече страдаше достатъчно. Все пак неговите мисли бяха много по-разумни от моите страхове.

— Всякаква вероятност за бебе е недопустима — каза разпалено той. — Само от веднъж няма как да заченеш. Заклевам се, че това няма да се повтори никога вече, каквото ще да става! Ще се кастрирам сам, преди да съм позволил това да се случи отново! — Той ме притегли към себе си и ме прегърна толкова силно, че ме заболя. — Недей да ме мразиш, Кати, моля те, недей! Нямах намерение да те изнасилвам, кълна се в Господа. Много пъти съм се изкушавал да го направя, но съм съумявал да се овладея. Излизах от стаята, отивах в банята или на тавана, забождах нос в някоя книга, докато всичко утихнеше.

Притиснах го към себе си.

— Аз не те мразя, Крис — прошепнах, долепила глава до гърдите му. — Ти не ме изнасили. Ако наистина желяех, можех да те

спра. Трябваше само да вдигна рязко коляното си там, където си ми казал. Това беше и моя грешка.

Точно така — грешката беше и моя. Трябваше да се сетя за това, преди да отида да целуна красивия млад съпруг на мама. Не биваше да се разхождам с прозрачни нощници около брат си. Бях си играла с чувствата му, изпробвайки върху него своята женственост, защото и аз самата страдах от непреодолими копнежи.

Това бе една особена нощ, сякаш съдбата сама я бе нарочила отдавна. Тази нощ бе нашата орис. Пълната луна светеше ярко, а звездите сякаш си сигнализираха с морзови знаци... това е съдбата...

Вятърът прошумоля в листата на дърветата и из въздуха се разнесе неговата странна, меланхолична музика. Нима беше възможно нещо толкова човешко и емоционално да бъде грозно в нощ като тази?

Изглежда, че бяхме стояли прекалено дълго на покрива.

Плочите под нас бяха студени, твърди и грапави. Беше началото на септември. Листата на дърветата вече започваха да капят. На тавана беше топло като в пещ, а отвън на покрива започваше да става студено.

Крис и аз се сгушихме един в друг — двама млади, греховно влюбени. Бяхме се поддали на невъздържани копнежи, бяхме изкушили съдбата и собствените си души... Тогава дори нямах представа, че съм чувствена, да не говорим пък за него. Мислех си, че единствено нежната музика караше сърцето ми да копнее, а слабите ми да тръпнат. Нямах никакво понятие, че това е нещо далеч по-осезаемо.

Сърцата ни сякаш се бяха слели в едно и то биеше с ужасяващия ритъм на угризенията.

— Кати — каза Крис с пресипнал глас, — в момента имаме точно триста деветдесет и шест долара и четирийсет и четири цента. Скоро ще завали сняг. Само че ние нямаме нито зимни дрехи, нито ботуши; близнаците са вече толкова отслабнали, че веднага ще настинат, а може да ги хване и пневмония. Често се будя нощем от тревожни мисли. Много се съмнявам, че ще можем да намерим още пари в стаята на мама. Те подозират, че ги краде някой от прислугата, или поне така бе до неотдавна. Може би сега вече мама подозира, че това си ти... нямам представа... надявам се да не е така.

Независимо какво си мислят, следващия път ще трябва да открадна бижутата ѝ. Ще направя голям удар — ще взема всичко и

после ще избягаме. Щом се махнем отгук, ще заведем близнаците на лекар. Трябва да разполагаме с достатъчно пари за лечението им.

Ще вземе бижутата ѝ — ще направи това, за което го бях молила през цялото време! Най-после щеше да го направи — да се съгласи да открадне наградите, които мама така ожесточено се беше борила да спечели. Тя щеше да изгуби нас, но дали това щеше да я трогне или разстрои поне малко?

Бухал се обади в далечината със злокобен глас. Докато седяхме, от влажната земя започна бавно да се издига накъсана, сива мъгла. Сгъсти се и изпълзя чак до покрива... разстла се на талази и като развълнувано море ни обгърна в обятията си.

Само луната остана да свети — сякаш огромното око на Господ Бог се взираше в нас.

Събудих се преди разсъмване. Погледнах към леглото на Кори и Крис. Веднага усетих, че Крис също е буден. Гледаше към мен и очите му бяха пълни със сълзи.

— Аз те обичам, Кристофър Дол. Излишно е да плачеш. Защото ако ти можеш да забравяш, и аз мога, а няма нищо, за което да си прощаваме.

Той кимна мълчаливо.

И всичко това е трябвало да се случи, точно както бабата е предсказала. Дяволски изчадия, заченати от зло семе, посято на греховна земя, изкласило в млади стръкове, за да повтори греховете на бащите.

И на майките.

## ОЦВЕТИ ВСИЧКИ ДНИ В СИНЬО, НО ЗАПАЗИ ЕДИН ЗА ЧЕРНОТО

Канехме се да напуснем къщата всеки момент. Чакахме само мама да спомене, че излиза, и щеше да се прости с всички свои скъпоценности. Нямахме намерение да се връщаме в Гладстон. Там зимата идваше рано и продължаваше чак до май. Планирахме да отидем в Сарасота — при цирковите артисти. За тях се говореше, че са толерантни и проявяват разбиране към онези, които имат странно минало. Тъй като двамата с Крис постоянно се катерехме по покрива и се люлеехме на въжетата, които висяха от гредите на тавана, един ден предложих на Крис:

— Хайде да станем акробати на трапец.

Той се засмя. Първоначално идеята му се стори смешна, но после извика вдъхновено:

— Боже, Кати, ти ще изглеждаш страхотно в розово трико, общито с пайети — и започна да пее: — Тя лети и пори въздуха с грациозна лекота, това е дръзката, млада девойка — господарка на трапеца в небесната синева...

Кори рязко вдигна русата си глава и извика „Не!“ В очите му се четеше ужас.

— Вашите планове не ни харесват. Не искаме да паднете — обади се Кари.

— Но ние няма да паднем — отвърна Крис, — защото двамата с Кати сме непобедими.

Загледах се замислено в него и си припомних нощта в училищната стая и после онази на покрива, когато той бе прошепнал: „Аз никога няма да обичам друга, освен теб, Кати. Знам го... усещам го... ще бъдем само ние двамата. Завинаги.“

„Не ставай глупак, бях се изсмяла аз тогава, знаеш много добре, че не ме обичаш така, както мъж обича жена. Не е нужно заради онова, което стана между нас, да се чувстваш виновен или засрамен. Грешката беше и моя. Можем да се преструваме, че то никога не се е случвало, и да се постареем никога повече да не се повтори.“



„Но, Кати...“

„Ако в моя и твоя живот има и други хора, които да обичаме, ние никога няма да изпитаме същото един към друг.“

„Но аз искам да те чувствам по този начин — за мен е твърде късно да обичам и се доверявам на друг.“

Гледах Крис и близнаците, правех планове за нашето бъдеще, убеждавах ги, че ще успеем и как всичко ще бъде наред, и се чувствах ужасно възрастна. Разправях всичките тези небивалици единствено заради близнаците. Исках те да са спокойни. Давах си ясна сметка, че за да преживеем, трябваше да работим каквото намерим.

Септември се изгърколи и дойде октомври. Скоро щеше да завали сняг.

— Тази нощ — рече Крис, щом мама си тръгна. Каза ни довиждане забързано, без дори да се обърне на вратата, за да ни погледне. Вече и един поглед ѝ костваше огромни усилия.

Сложихме една в друга две калъфки за възглавница, за да направим по-здрава торба. В нея Крис щеше да изнесе всичките бижута на мама. Вече бях приготвила два сака с багажа ни, скрити на тавана, където мама отдавна не се качваше.

Вече се смрачаваше, когато Кори започна да повръща, и то непрекъснато. В аптечката нямахме никакви лекарства за стомашни разстройства.

С нищо не успяхме да спрем ужасното повръщане, а той ставаше все по-блед и силите започнаха да го напускат. Застена. Сключи ръце около врата ми и прошепна:

— Мамо, зле ми е.

— Какво искаш да направя, за да ти стане по-добре, Кори? — попитах аз разтревожена.

— Мики — прошепна едва чуто той. — Искам Мики да спи с мен.

— Но ти можеш неволно да легнеш върху него и да го смачкаш. Нали не искаш да умира?

— Не — отвърна малкото ми братче, ужасено от подобна мисъл.

Докато го държах, отново се сгърчи в непоносими спазми и аз почувствах как телцето му изстива. Сплъстената му коса бе полепнала по потното чело, а сините му очи гледаха с празен поглед.

— Мамо, мамо, болят ме костите.

— Скоро ще се почувстваш по-добре, миличък — успокоих го аз. Занесох го обратно в леглото, за да мога да сменя подгизналата му пижама. — Крис ще ти помогне, не се тревожи.

Легнах до него и прегърнах слабичкото му, треперещо телце.

Крис седеше на бюрото и се ровеше в разни медицински справочници. Търсеше да открие симптомите на загадъчните неразположения, които толкова често ни спохождаха. Той скоро щеше да навърши осемнайсет, но все още бе далеч от лекарската професия.

— Не си тръгвайте, не ни оставяйте двамата с Кари — примоли се Кори. Малко по-късно той проплака на висок глас. — Крис, не тръгвайте! Останете тук!

Какво означаваха тези думи? Разбира се, той и Кари знаеха, че ние никога нямаше да ги изоставим — по-скоро бихме умрели, отколкото да направим това.

Едно дребно, подобно на сянка същество, облечено в бяло, се приближи до леглото и застана неподвижно, загледано с големите си сини очи в своя брат-близък. Беше висока едва деветдесет сантиметра. Приличаше едновременно на малко момиченце и на старица. Нежно малко цвете, отгледано в мрачен парник — закърняло и сгърчено.

— Мога ли — попита учтиво тя — да спя с Кори? Няма да правим нищо лошо или неприлично. Просто искам да съм до него.

Не ме интересуваше, че бабата може да дойде! Сложихме Кари и Кори в едно легло. Кори се въртеше и мятеше неспокойно, задъхваше се, проплакваше и бълнуваше. Искаше мишката, искаше майка си, баща си, искаше Крис и мен. Сълзите се стичаха по лицето ми и попиваха в нощницата. Погледнах към Крис и видях мокрите вадички по страните му.

— Кари, Кари... къде е Кари? — попита братчето ми. Бледите им личица бяха само на няколко сантиметра едно от друго — той гледаше в нея и не я виждаше. Преместих поглед към Кари — тя изглеждаше малко по-добре.

Това е наказанието, помислих си аз. Господ наказваше Крис и мен за това, което бяхме сторили. Бабата ни беше предупредила... предупреждаваше ни всеки ден.

Цяла нощ Крис продължи да се рови в книгите, докато аз ту присядах на леглото на близнаците, ту ставах и започвах да крача из

стаята.

Накрая Крис се изправи със зачервени очи и рече:

— Отравяне с храна — вероятно от млякото. Трябва да е било прокиснало.

— Нямаше вкус на прокиснало — смънках аз.

Преди да дам храната на близнаците, винаги я опитвах. Неизвестно защо бях решила, че моите вкусови рецептори са по-чувствителни от тези на Крис.

— Тогава може да е от хамбургерите. Сториха ми се особени на вкус.

— Мисля, че бяха пресни.

— Кати, забелязах, че днес ти почти нищо не яде. Стопила си се. Моля те, храни се.

Когато се чувствах изнервена, разочарована или обезпокоена, а в момента бях обладана едновременно от трите състояния, започвах да правя балетни упражнения и сега, хванала се леко за гардероба, изпълняващ функцията на станак, се подготвих за замявка.

— Нужно ли е да правиш това, Кати? Без друго си станала само кожа и кости. И защо не яде днес? Да не си болна и ти?

— Кори толкова много обича понички, а това бе единственото, което ми се ядеше. На него са му са по-необходими, отколкото на мен.

Нощта напредваше. Крис се захвана отново да чете медицинските си книги. Дадох вода на Кори и той веднага я повърна. Изплакнах лицето му със студена вода и на три пъти му смених пижамата, докато Кори продължаваше спокойно да спи.

Съмна, а ние все още се опитвахме да установим причината за състоянието на Кори. Бабата се появи с кошницата за пикник с храната за деня. Без да каже дума, тя затвори вратата, заключи я след себе си и пъкна ключа в джоба на роклята си. После отиде до масата и извади термос с мляко, подобен по-малък със супа, пакетът, завит в станиол, съдържаше сандвичи, пържено пиле, купа с картофена салата, и накрая — един пакет с четири понички, поръсени обилно с пудра захар. Тя се обърна да си ходи.

— Бабо — обадох се плахо аз.

Тя въобще не бе забелязала Кори. Не бе видяла какво става с него.

— Аз не съм те заговаряла! — отвърна студено тя.

— Не мога да чакам — отговорих, чувствайки как ме обзема яд.  
— Кори е болен! Повръща цяла нощ и вчера целия ден. Нужен му е лекар, а също и майка му!

Тя не си направи труда да погледне нито към мен, нито към Кори. Без да каже дума, излезе и заключи вратата след себе си.

— Ще отключа вратата и ще отида да намеря мама — рече Крис, облечен все още с дрехите от вчера, които не бе свалял, за да си ляга.

— Тогава те ще разберат, че имаме ключ.

— Така е.

Точно в този момент вратата се отвори и мама влезе вътре, следвана от бабата. Двете се надвесиха над Кори, докоснаха неподвижното му, студено лице и се спогледаха. Отдалечиха се в единия ъгъл и започнаха нещо да си шепнат, поглеждайки от време на време към него. Той лежеше напълно безжизнен, сякаш умираше. Само гърдите му се повдигаха мъчително. От гърлото му излизаха задавени, хриптящи звуци. Отидох при него и избърсах едрите капки пот по челото му. Странно как можеше да бъде толкова студен и въпреки това се потеше.

Мама продължаваше да бездейства. Не можеше да вземе решение! Все още се страхуваше някой да не разбере за нас.

— Какво толкова си шепнете? — изкрещях аз. — Кори трябва да постъпи в болница, и то веднага.

И двете втренчено ме зяпнаха. С угрижено и пребледняло лице мама спря сините си очи върху Кори. Това, което видя, накара устните ѝ да трепнат, ръцете ѝ се разтрепериха, а мускулите около устните ѝ се свиха в неконтролируема гримаса. Тя примига няколко пъти, сякаш се опитваше да сдържи сълзите си.

Следях всеки неин жест, който издаваше пресметливите мисли, които се въртяха из главата ѝ. Опитваше се да прецени дали няма да изгуби наследството си заради Кори.

Не издържах:

— Какво става с теб, мамо? Нима ще продължаваш да мислиш само за себе си и за онези пари, докато най-малкият ти син умира? Ти трябва да му помогнеш! Нима си забравила, че си негова майка? Ако не си, тогава, прави се на майка! Престани да се колебаеш! Той има нужна от помощ сега, утре ще бъде късно!

Пурпурна червенина заля лицето ѝ. Тя отново ме стрелна с поглед.

— Ти! — изсъска тя. — Винаги — ти!

Вдигна обсипаната си с пръстени ръка и ме плесна през лицето! И още веднъж!

Удряше ме за първи път — и то защо? Побесняла, без да се замислям, аз ѝ отвърнах на плесницата.

Бабата стоеше отзад и наблюдаваше. Тънките ѝ грозни устни се извиха в злорадо задоволство.

Крис изтича и сграбчи ръката ми.

— Кати, така не помагаш на Кори. Успокой се. Мама ще направи каквото е нужно.

Добре че задържа ръката ми, защото сама нямаше да спра!

Пред погледа ми изплува лицето на татко, което ми казваше, че винаги трябва да се отнасям с уважение към жената, която ме е родила.

— Бъди проклета, Корин Фоксуърт! — изкрещях аз колкото ми глас държи. — Мислиш си, че можеш безнаказано да правиш с нас каквото си пожелаеш! Откажи се от тази си увереност, защото ще намеря начин да ти отмъстя, дори ако това ми коства живота. Ще се постарая да си платиш, и то скъпо и прескъпо, ако не направиш нещо, за да спасиш живота на Кори. Хайде, продължавай да ме зяпаш, да плачеш и да се молиш, и да ми обясняваш как с пари всичко може да се купи. Само че с тях не може да се купи животът на едно дете, след като вече е умряло! А ако това стане, хич не си мисли, че няма да се добера до съпруга ти и да му разкажа, че имаш четири деца, които вече години наред държиш заключени. Да видим тогава дали пак ще те обича! Ще видим дали ще те обича и уважава!

Тя премига, но продължи да ме гледа с убийствен поглед.

— И още нещо — ще отида при дядото и ще му разкажа всичко! И ти няма да наследиш пукнат цент, а аз ще съм безкрайно доволна!

Ако имаше как, би ме удавила в капка вода. Колкото и да е невероятно, но онази нетърпима старица тихо се обади първа:

— Момичето е право, Корин. Детето трябва да отиде в болница.

През нощта дойдоха отново. И двете. Бяха облечени в дебели палта, защото бе застудяло изведнъж. Вечерното небе бе посивяло,

вероятно щеше да завали сняг. Измъкнаха Кори от ръцете ми, загърнаха го в едно зелено одеяло и мама го вдигна. Кари горчиво заплака:

— Не отвеждайте Кори! — хлипаше тя. — Не го вземайте... недейте...

Хвърли се в ръцете ми, умолявайки ме да ги спра. Никога през живота си не се бе отделяла от близнака си.

Загледах се в мъничкото ѝ бледо лице, плувнало в сълзи.

— Трябва да го заведат в болница. Аз също ще отида с него. Ще остана край леглото му и той няма да се страхува. Ще се грижа за него и той бързо ще оздравее.

Говорех истината. Знаех, че Кори ще се възстанови много по-бързо, ако бях край него. Сега аз бях неговата майка, а не тя. Той не я обичаше, нуждаеше се от мен. Децата имат силно развита интуиция — те разбират много добре кой ги обича искрено и кой се преструва.

— Ката е права, мамо — обади се Крис. — Кори ѝ вярва. Моля те, нека и тя да отиде, защото нейното присъствие там ще му помогне да се възстанови по-бързо, а освен това ще може да опише на лекаря симптомите по-добре от теб.

Мама го прониза с втренчените си, безизразни очи. Изглеждаше силно объркана и погледът ѝ трескаво скачаше от лице на лице.

— Мамо — повтори Крис, този път по-твърдо, — нека Кати дойде с теб. Мога и сам да се оправя тук.

Разбира се, те не ме пуснаха да отида с тях.

Мама изнесе Кори в коридора. Главата му бе отпусната назад, а сплъстеният кичур на челото му се подмяташе, докато тя се отдалечаваше с детето си.

Бабата ме изгледа насмешливо, след което заключи вратата.

Цялата обляна в сълзи, Кари надаваше пронизителни писъци и ме блъскаше със слабите си юмручета, сякаш аз бях виновна за случилото се.

— Кати, искам да отида и аз! Накарай ги да ме вземат и мен! Кори никъде не иска да отива... а и освен това си забрави китарата.

После изведнъж цялата ѝ ярост се стопи и тя се отпусна в ръцете ми.

— Защо, Кати, защо?

*Защо?*

Това беше най-важният въпрос в живота ни.

Нещо повече — това беше най-лошият и дълъг ден в живота ни. Ние бяхме прегрешили и Господ много бързо бе избрал наказанието ни. Строго ни беше наблюдавал, сякаш е знаел, че рано или късно ние щяхме да докажем, че сме недостойни — точно както бе предсказала и бабата.

Целия ден стояхме тихо, изпълнени с очакване.

Станах, за да се погрижа за Мики — дадох му да хапне. Мишокът усещаше, че нещо не е наред. Не искаше да си играе и въпреки че оставих вратичката на клетката отворена, той не пожела да излезе.

Пригответх се да си лягаме. И тримата коленичихме в една редица до леглото на Кори и отправихме гореща молитва към Господа.

— Моля те, Господи, нека Кори оздравее и се върне при нас.

*Господи, моля те, недей да наказваш Кори, за да си отмъстиш на нас с Крис. Достатъчно страдаме. Ние наистина нямахме намерение да го правим. Стана случайно.*

Настъпи новият ден — мрачен и сив. Двамата с Крис подредихме стаята, докато Кари седеше самичка на люлеещия се стол и гледаше празното пространство пред себе си.

Около десет часа вече не бе останало нищо за вършене и ние седнахме на леглото до вратата в очакване да дойде мама с новини за Кори.

Не след дълго тя наистина се появи — очите ѝ бяха зачервени. Зад нея стоеше бабата — висока и строга. Очите ѝ бяха сухи.

Мама се спря на прага. Ние с Крис скочихме, а Кари остана да се взира в празните очи на мама.

— Откарах Кори до една болница на километри оттук, всъщност най-близката в района — започна да обяснява мама със задавен, пресипнал глас — и там го регистрирах под фалшиво име, като обясних, че това е мой племенник и аз съм му настойница.

Лъжи! Винаги лъжи!

— Мамо, как е той? — попитах нетърпеливо.

Втречените ѝ сини очи се обърнаха към нас. Погледът ѝ сякаш търсеше нещо, което си бе отишло завинаги.

— Кори е страдал от пневмония — прошепна тя. — Лекарите направиха всичко възможно, но... беше... твърде... твърде късно.

Пневмония ли?

Направили всичко възможно?

Твърде късно?

Всичко беше казано в минало време!

Кори е мъртъв! Никога повече нямаше да го видим отново!

По-късно Крис ми каза, че при тези думи сякаш почувствал удар в слабините и аз действително го видях как се запрепъва към дъното на стаята, скри лицето си в шепи и се разплака.

В началото не й повярвах. Стоях и се вирах в нея, разкъсвана от съмнения. Но изражението на лицето й ме убеди в истинността на случилото се и в гърдите си почувствах празнота. Отпуснах се безжизнено на леглото, вцепенена, почти парализирана, и дори не разбрах, че плача.

Не исках да повярвам, че Кори си е отишъл от нашия живот. А Кари, горкичката Кари — тя вдигна глава, отметна я назад и запищя!

Продължи да пици, докато гласът й пресипна и от устата й повече не можеше да излезе звук. Примъкна се в ъгъла, където Кори държеше китарата и банджото си и прилежно подреди малките, износени маратонки на брат си. Това бе мястото, където реши да остане — при обувчиците и музикалните му инструменти, при клетката на Мики. И от този миг нататък от устата й не излезе нито дума.

— Ще отидем ли на погребението му? — попита Крис със задавен глас.

— Той вече е погребан — отвърна мама. — Поставих друго име на надгробния му камък.

После избяга от стаята и от нашите въпроси.

Ден след ден Кари гаснеше пред ужасените ни очи. Опасявах се, че Господ иска да прибере и нея, за да я заровят някъде до Кори под чуждо име, далеч от гроба на татко.

Почти не се хранехме. Изпаднахме в апатия. Нищо не можеше да предизвика интерес у нас. Двамата с Крис плачехме постоянно. Чувствахме се виновни за станалото. Отдавна трябваше да напуснем това място. Трябваше да използваме онзи дървен ключ и да потърсим помощ. Бяхме оставили Кори да умре! Ние отговаряхме за него — за



нашето мъничко талантливо момченце, а бяхме позволили да умре. Сега имахме само Кари, която по цял ден стоеше свита в ъгъла и слабееше с всеки изминал час.

— Трябва да изчезваме, Кати, и то бързо — прошепна Крис. — Или всички ще умрем като Кори. Нещо не е наред с нас. Може би стоим заключени прекалено дълго. Досега сме водили ненормален живот, все едно че сме стояли затворени във вакуум без никакви микроби, без разните инфекции, с които децата обикновено се сблъскват. Нямаме никакво съпротивление срещу инфекциите.

— Не те разбирам — отговорих аз.

— Това, което искам да кажа, е — продължи да шепне той, като се приведе в стола си, — че подобно на съществата от Марс в книгата „Война на световите“ ние всичките можем да умрем просто от един простуден вирус.

Ужасена, аз останах втренчена в него. Той знаеше толкова повече от мен. Обърнах погледа си към Кари в ъгъла. Сладкото ѝ бебешко лице с прекалено големи и забулени в тъмни сенки очи изглеждаше безжизнено. Знаех, че погледът ѝ е устремен към вечността — там, където беше Кори. Цялата любов, с която преди дарявах Кори, сега я отдавах на Кари... толкова бях уплашена за нея. Беше заприличала на скелет.

— Крис, ако ще умираме, по-добре да не е като хванати в капан мишки. Ако ще умираме, по-добре да е от микроби. Когато отидеш да крадеш довечера, вземи всичко ценно, което можем да изнесем! Аз ще приготвя сандвичи за из път. Ще извадим дрехите на Кори от чантите, за да освободим място. И трябва да тръгнем преди разсъмване.

— Не — каза тихо той. — Само ако знаем, че мама и съпругът ѝ ще излизат — само тогава бих могъл да взема всичките пари и бижута. Пригответи само онова, което е абсолютно необходимо — никакви играчки. И освен това, Кати, тази нощ мама едва ли ще излезе. Очевидно тя не може да ходи на приеми точно сега, когато е в траур.

Как можеше да бъде в траур, след като никой не знаеше за нас? При нас идваше само бабата. Тя не ни говореше, нито ни поглеждаше. В мислите си ние вече бяхме поели на път и затова не ѝ обръщах внимание. Само че сега, след като часът на заминаването наближи, започнах да се боя. Отвън беше необятна шир, а трябваше да се оправяме самички. Какво ли щеше да ни се случи този път?

Не бяхме така красиви като едно време — по-скоро приличахме на бледи, болнави тавански мишки с дълги златисти коси.

От четенето на многото книги ние с Крис се бяхме образовали самички. От телевизията бяхме научили много за насието и алчността, но въпреки това не бяхме подготвени за действителността, с която щяхме да се сблъскаме.

Оцеляване. Ето на това трябваше да учи телевизията невинните деца. Как да оцелеят в един свят, в който никой от никого не се интересуваше.

Пари. Ако имаше нещо, което да бяхме научили през годините на нашето затворничество, то беше, че най-важното са парите и после всичко останало. Как добре го бе казала мама: „Не любовта движи света, а парите.“

Легнах с мисълта за Кори в главата си. И както винаги когато бях най-притеснена, започнах да сънувам. Но този път сънувах просто себе си. Вървах по една лъкатушешца, прашна пътека, заобиколена от голямо пасище, по което растяха диви горски цветя с кървавочервени и розови цветове отляво, а отдясно жълти и бели цветове ми махаха весело, нежно полюшвани от мекия топъл ветреца на вечната пролет. За ръката ме хвана малко детенце. Погледнах надолу, очаквайки да видя Кари — но беше Кори!

Той се смееше щастливо, подскачаше и се опитваше да върви в крак с мен. Размахваше букет от горски цветя. Усмихна ми се и понечи да каже нещо, но се разсея от песента на птичките в широката корона на дървото.

Висок строен мъж със златисти коси и силно загоряла кожа, облечен в бял спортен екип, се приближи откъм една великолепна градина с прекрасни дървета и пъстри цветя. Той спря на няколко метра пред нас и протегна ръце към Кори.

Дори и насън, сърцето ми се разтуптя от вълнение и щастие! Това беше татко! Татко бе дошъл да отведе Кори. Колкото и да не ми се искаше, трябваше да пусна малката пареща ръчичка на Кори.

Татко ме погледна, не със съжаление, не с укор, а с гордост и възхищение. Пуснах ръката на Кори, а той щастливо се затича към него. Две силни ръце го вдигнаха във въздуха както едно време.

— Кати, събуди се! — прошепна Крис. — Говориш на сън. Какво ти става?

Споменът за този сън ме преследваше дни наред. Караше ме радостно да тръпна. Дари ме с душевен покой. Даде ми знания, които нямах. Наистина хората никога не умираха. Те просто отиваха на друго, по-приятно място, за да изчакат там своите близки и любими. И после пак се връщаха обратно на земята, по същия начин, по който бяха пристигнали в началото.

## БЯГСТВОТО

Беше десети ноември. Това трябваше да е последният ни ден в затвора. Господ не бе пожелал да ни избави от него, затова се налагаше да се избавим сами.

Същата вечер около десет Крис щеше да осъществи последния си обир. Мама бе наминала само за няколко минути — вече се чувстваше неудобно в нашата компания и дори не се мъчеше да го скрие.

— Двамата с Барт излизаме тази вечер. Аз не искам, но той настоява. Разбирате ли, той не може да проумее защо съм толкова тъжна.

Естествено!

Крис праметна през рамо направената от калъфки торба, в която щеше да донесе бижутата. Застана на прага на отворената врата и ни изгледа замислено, преди да заключи с дървения ключ.

Двете с Кари лежахме една до друга. Притисках я към себе си, заричайки се, че ако някога имам деца, щях да бъда най-добрата майка на света.

Часовете се нижеха бавно като години, а Крис все още се бавеше. Защо този път всичко ставаше така бавно? Стоях будна, обзета от страхове. Представях си всевъзможни беди, които са го сполетели.

Ами ако Барт Уинслоу е заловил Крис! Можеше да повика полиция и да хвърлят Крис в затвора! Мама щеше приеме случилото се спокойно, на лицето ѝ щеше да бъде изписано учудване, че някой си е позволил да я обира. О, не, разбира се, че тя няма син. За Бога, всеки тук знае, че тя е бездетна. Някой да я е виждал с дете? Тя не познава това русо момче със сини очи, което толкова много прилича на нея. В края на краищата тя има безброй братовчеди, пръснати къде ли не, а крадецът си е крадец, независимо дали е от своя или чужда кръв.

Ами бабата? Ако тя го хванеше, тогава го чакаше най-тежко наказание!

Утрото настъпи някак много бързо, плахо прокрадващо се сред мрака.

Слънцето се показва на хоризонта. Скоро щеше да стане прекалено късно за бягство. Трябваша ни няколко часа преднина, преди бабата да открие, че ни няма. Дали щеше да изпрати след нас преследвачи или да уведоми полицията? Най-вероятно щеше да ни остави на мира, доволна, че най-накрая се е отървала от нас.

Изпълнена с отчаяние, заизкачвах стъпалата към тавана, за да погледна навън. Денят беше мъглив и студен. Все още на места имаше следи от снега, валял през миналата седмица. Изглежда и днешният ден нямаше да ни дари с радост и свобода. Стоях мълчаливо и се молех за Крис.

Спомням си с най-големи подробности онази мразовита ранна утрин, когато Крис крадешком се вмъкна в стаята. Бях задрямала до Кари, когато заключената врата на стаята се отвори. Сепнах се. Лежах облечена с дрехите, готова за тръгване.

Крис се спря и впи поглед в мен. После тръгна, без да бърза. Калъфките, праметнати през рамото му, висяха съвсем празни! Сякаш вътре нямаше нищо!

— Къде са бижутата? — попитах. — Защо се забави толкова дълго? Виж, слънцето изгрява! Как ще стигнем навреме до гарата?

Бях ядосана.

— На благороден рицар ли се правиш или какво? Къде са скъпоценните бижута на мама!

— Изчезнали са — каза глухо той. — Всичките бижута са изчезнали.

— Изчезнали ли? — Бях убедена, че лъже, че се опитва да скрие истината, че все още не може да събере кураж, за да задигне онова, на което мама толкова се радваше. Погледнах го в очите. — Как така изчезнали? Крис, бижутата винаги стоят на едно и също място. Какво ти става — защо гледаш така особено?

Той се смъкна на колене до леглото, отпусна глава и се разплака. Мили Боже! Какво бе станало? Защо плачеше така? Ужасно е да гледаш мъжки сълзи.

Той потисна риданията си. Изреченията му бяха накъсани, несвързани, често секваха от несдържани хлипания.

— Ами — започна той, като едва си поемаше дъх, — още в мига, в който прекрачих прага на апартамента й, разбрах, че нещо не е наред. Светнах фенерчето, без да паля лампите, и не можах да повярвам на

очите си! Те са заминали, Кати — мама и нейният съпруг са заминали! Не са отишли на гости, а направо са заминали! Стаята беше абсолютно празна.

Това така ме ядоса, че се втурнах като обезумял — тършувах из чекмеджетата с надеждата да намеря вътре поне едно ценно нещо, но не открих нищичко! О, свършили са си работата чудесно. Разбира се, тя беше оставила разни дреболии — червила, кремове и тем подобни. Тогава отворих онова чекмедже, нали се сещаш — беше ни говорила за него много отдавна, без да си е помисляла някога, че точно ние ще крадем от нея. Измъкнах го цялото и го поставих на пода. Бръкнах в нишата, за да завъртя малката дръжка в определената комбинация от числа — датата на рождения ѝ ден, иначе как щеше да запомни комбинацията! Тайното отделение изскочи нагоре и вътре се видяха кадифените плоскости, върху които трябваше да стоят бижутата, само че сега там нямаше абсолютно нищо — дори и един-единствен пръстен! Нито гривните, колиетата, обиците... всичко беше изчезнало, Кати. О, Боже, нямаш представа как се почувствах! Толкова пъти ме бе молила да взема поне едно малко пръстенче, но не го направих, защото вярвах в нея.

— Стига, Крис — примолих се аз. — Ти не си допускал, че тя ще си замине, и то толкова скоро след смъртта на Кори.

— Да, понеже е потънала в скръб, нали така? Наистина, Кати — продължи той, — тогава изгубих контрол над себе си. Притичвах от шкаф до шкаф, изхвърлих всичките зимни дрехи и видях, че летните също са изчезнали. Започнах да обръщам кутиите за обувки, извадих чекмеджетата от шкафа, потърсих тенекиената кутия с монетите, но той и нея беше взел. Претърсих всичко и навсякъде — бях обезумял. Кожените яки също бяха изчезнали. Помислих да взема някое от дългите ѝ кожени палта, но то щеше да запълни цял куфар и нямаше да остане място за нашия багаж. Честна дума, щях да полудея от отчаяние. Знаеш ли, докато стоях наред стаята ѝ и мислех за нашето положение и за разклатеното здраве на Кари, хич не ми пукаше дали ще стана доктор или не. Единственото, което исках, бе да се измъкнем оттук!

След като стана ясно, че няма да намеря нищо ценно, реших да погледна в долното чекмедже на нощното ѝ шкафче. Никога не бях бъркал в него. Кати, вътре имаше снимка на татко в сребърна рамка,

брачното им свидетелство и една малка, зелена, кадифена кутийка. В нея беше сватбената халка на мама и диамантеният ѝ пръстен от годежа. Бе взела всичко, но бе оставила снимката му и двата пръстена, като нещо ненужно. И тогава през главата ми мина една абсурдна мисъл. Може би тя е знаела кой краде парите от стаята и нарочно е оставила тези неща там.

— Не! — извиках аз. — Тя просто вече не се интересува от него. Сега си има Барт.

— Все едно, бях благодарен, че съм намерил нещичко. Така че торбата не е чак толкова празна, колкото изглежда. Разполагаме със снимката на татко и с нейните пръстени, но за да ги заложим, трябва да сме изпаднали в пълна безизходица.

— Продължавай, какво стана после?

— Помислих си: след като не мога да оберя мама, защо не се опитам да оберя бабата. Прокрадних се по дългите тъмни коридори до затворената врата на нейната стая.

Ама че дързост трябва да имаш! Аз никога не бих...

— Под прага на вратата прозираше тясна ивица жълта светлина. Това малко ме разочарова, защото очаквах да е заспала. Може би при други обстоятелства тази светлина щеше да ме накара да се откажа.

— Крис, на твое място щях да се обърна и да си плюя на петите!

— Да, но аз не съм Катрин Дол, аз съм си аз... Внимателно открях вратата, макар че се боях да не изскърца и да ме издаде. Очевидно обаче някой добре поддържа пантите. Надникнах плахо и какво да видя!

— Видял си я гола! — прекъснах го аз.

— Не! — отвърна той леко раздражен. — Тя си беше легнала, добре завита, с нощница с дълги ръкави, но в известен смисъл я видях гола. Нали се сецаш за стоманеносинята ѝ коса, която толкова мразим. Тя не беше на главата ѝ, а стоеше на манекен до нощната ѝ масичка, вероятно за да ѝ е подръка в случай на нужда.

— Искаш да кажеш, че тя носи перука?! — попитах изумена, макар че трябваше сама да се сетя за това. Всеки, който си опъва косата назад така стегнато, рано или късно оплешивява.

— Да, и онази коса, с която беше на коледното празненство, трябва също да е била перука. По черепа ѝ се мъдрят само няколко жълтеникавобели косъма и тук-там — къс, бебешки мъх. На върха на

дългия ѝ нос имаше очила без рамки. Неодобрително нацупила устни, тя бавно местеше поглед по редовете на книгата, която четеше. Това, разбира се, бе Библията. Докато я гледах, разбрах, че няма да мога да открадна нищо от нея. В един момент остави Библията, отбеляза си докъде е стигнала, измъкна се от леглото и коленичи до него. Сведе глава, долепи длани и започна да се моли. Накрая изрече на глас: „Прости ми, Господи, за всичките грехове. Винаги съм правила само онова, което съм смятала за най-добро. Дано винаги да виждам прошката в твоите очи. Амин.“ След това легна и загаси лампата. Стоях в коридора и се чудех какво да правя. Не можех да се върна при теб с празни ръце.

Отидох до главната ротонда, където е онзи шкаф, и оттам се ориентирах къде е стаята на дядо ни. Готов на всякакви изненади, аз се спуснах безшумно надолу по стълбите като истински крадец, праметнал торбата от калъфки. Гледах неописуемия разкош наоколо и се чудех какво ли изпитва човек, израсъл в такава къща. Как ли се чувства, заобиколен от слуги, които треперят и за най-малките му прищевки. О, Кати, това не е къща, това е палат: оригинални маслени картини, скулптори, бюстове, персийски и ориенталски килими.

Оказа се доста лесно да стигна до библиотеката — една дълга, мрачна и наистина огромна стая, в която беше тихо като в гробище. Беше висока най-малко шест метра. Лавиците стигаха до тавана, а покрай тях извиваше желязна стълба, която под формата на балкон отвеждаше до най-горния рафт книги. На приземното ниво имаше две плъзгащи се по релси дървени стълби. Никога досега не бях виждал толкова много книги в частен дом. Нищо чудно, че не е била открита липсата на книгите, които мама ни носеше, макар че като се загледах по-внимателно, на някои места открих празнини, подобни на липсващи зъби, сред дългите редици от подвързани в кожа и инкрустирани със злато скъпи томове. Имаше и едно тъмно масивно писалище с кожен въртящ се стол зад него и аз си представих как дядото седи там. Върху него имаше шест телефона, Кати — цели шест, но нито един не работеше. Помислих си, че парите може да са скрити в писалището. Светнах с фенерчето си и взех да проверявам чекмеджетата едно по едно. Всички бяха отключени. И в това нямаше нищо чудно — те бяха празни. Абсолютно празни! Все едно чувах писалището да казва: „изхвърлиха ме“, защото какъв е смисълът да имаш празно бюро? И



тогава в отсрещния край на дългата библиотека зърнах вратата към стаята на дядото. Тръгнах бавно натам. Най-после щях да го видя... да застана лице в лице с омразния дядо, който беше същевременно и наш заварен чичо. Завъртях много внимателно топката на вратата, след което се почувствах засрамен от плахостта си и реших, че трябва да действам смело — вдигнах крак и ритнах вратата! Вътре беше толкова тъмно, че не можех да видя абсолютно нищо. Нямах намерение да използвам фенерчето и започнах да опипвам стената за ключа, но не успях да го намеря. Тогава светнах с фенерчето и видях болнично легло, боядисано в бяло. Останах като вцепенен, защото върху него имаше само един сгънат на две дюшек на синьо-бели ивици. Леглото беше празно, стаята също. Нямах никакъв умиращ старец. Това ми подейства като шамар, Кати.

В един от ъглите близо до леглото беше подпрян бастун, а в съседство се намираше онази лъскава инвалидна количка, в която го бяхме видели. Тя все още изглеждаше нова — очевидно не я беше ползвал много. Освен двата стола в цялата стая имаше още само една тоалетна масичка. Стаята беше точно толкова празна, колкото и апартаментът на мама, само дете беше съвсем обикновена. Освен това не личеше да е била използвана дълго време. Въздухът беше спарен и миришеше лошо. Върху плота на тоалетната масичка се бе насъбрал прах. Оглеждах се с надеждата да зърна нещо ценно, но нямаше нищичко! Бях така побеснял, че хукнах обратно в библиотеката да търся онази картина, зад която мама ни бе казала, че има вграден в стената сейф.

Сама знаеш колко пъти сме гледали по телевизията как крадци отварят сейфове и затова тази операция ми се видя изключително лесна. Нужно е единствено да допреш ухо до ключалката с комбинациите и да започнеш да я въртиш много бавно, като внимаваши да не изпуснеш издайническите щракания... и същевременно да ги броиш, помислих си аз. Така научавах номерата, а при следващия опит ги набираш правилно и хоп! — сейфът е отворен!

Аз го прекъснах:

— А защо дядото не беше в леглото?

Той продължи да разказва, сякаш въобще не ме беше чул.

— Стоях заслушан в прещракването на зъбците. Помислих си, че ако случайно извадя късмет и стоманената врата се отвори, вероятно

сейфът щеше да се окаже празен. И знаеш ли какво стана, Кати? Чух онези издайнически щракания, само че не можех да броя толкова бързо! Въпреки това направих опит, надявайки се на щастливата случайност. Сейфът не се отвори. Тогава се огледах за нещо тънко и здраво, което да пъкна в ключалката, с надеждата да закача някаква пружина, която да отвори вратата. И точно в този момент чух стъпки!

— По дяволите! — изругах.

— Скрих се зад едно от канапетата и легнах на пода. Тогава обаче се сетих, че съм забравил фенерчето си в стаята на дядото.

— О, мили Боже!

— Ужас! Реших, че работата ми е спукана, но въпреки това не помръднах. В библиотеката влязоха с бавна крачка мъж и жена. Тя заговори първа с нежен момичешки глас.

„Джон, рече тя, кълна се, че не ми се причува! Наистина чух шум, идващ от тази стая.“

„Глупости“, отвърна ѝ гърлен мъжки глас. Беше Джон — икономът с плешивата глава.

Двамата огледаха библиотеката, след което отидоха в малката спалня, докато аз през цялото време не смеех да дишам. Не знам защо, но те не успяха да открият фенерчето ми. Предполагам, защото Джон не се интересуваше от нищо друго, освен от онази жена. Тъкмо се канех да изчезна от библиотеката, когато те се върнаха и се хвърлиха на канапето, зад което се бях скрил! Положих глава върху ръцете си и се приготвих за дрямка, като в същото време си мислех, че ти сигурно вече си се побъркала от притеснение. Добре че не заспах.

— Защо?

— Ще се опитам да ти предам дословно техния диалог, Кати.

„Видя ли, рече Джон, след като и двамата вече седяха на канапето, не ти ли казах, че няма да намерим никого нито тук, нито там?“ Гласът му прозвуча самодоволно. „Ама наистина, Ливи, продължи той, винаги си толкова нервна, че цялото удоволствие отива по дяволите.“

„Но, Джон, възмути се тя, аз наистина чух нещо.“

„Както вече казах, отвърна Джон, на теб непрекъснато нещо ти се причува. Какви ли не щуротии, като например тази сутрин, като ми обясняваше за кой ли път, че на тавана имало мишки, които били много шумни.“ Тук Джон изхихика с мек, тих глас и по всяка

вероятност направи нещо на онова хубаво момиче, защото то започна да се кикоти неудържимо.

Тогава Джон измърмори:

„Онази дърта кучка унищожи всички мишки на тавана. Носи им храна в кошница за пикник... и то в количества, достатъчни да убият цели пълчища.“

И знаете ли, когато чух Крис да разказва това, аз не си помислих нищо необичайно — разбирате ли колко загубена, колко невинна и доверлива съм била.

Преди да продължи разказа си, той се изкашля.

— Усетих нещо много странно в стомаха си, а сърцето ми се разтупка.

„Така е, рече Ливи, тя е една безсърдечна подла старица и да ти кажа правичката, винаги съм предпочитала стареца — той поне знаеше как да се усмихва. Докато тя дори и това не умее. Стотици пъти съм идвала тук в библиотеката, за да чистя, и съм я сварвала в неговата стая да стои, загледана в празното му легло, с една и съща странна, тънка усмивка, застинала върху лицето ѝ, която според мен не е нищо друго, освен проява на чисто злорадство, задето той е мъртъв, а тя го е надживяла и е вече свободна. Господи, направо се чудя как се понасяха един друг. Но сега, след като той е мъртъв, тя разполага с парите му.“

„Е, да, рече Джон, разполага с пари, но най-вече със свои собствени, оставени от семейството ѝ. Затова пък дъщеря ѝ притежава всичките милиони, които бяха на стария Малкълм Нийл Фоксуърт.“

„Е, на тази дърта вещица не са ѝ нужни повече, рече Ливи. Не можеш да виниш стареца, че остави цялото състояние на дъщеря си. Тя изстрада доста заради него, като се има предвид как я караше да му слугува, въпреки всичките болногледачки наоколо. Отнасяше се като с робиня. Но сега вече тя също е свободна. Омъжи се за онзи красив млад мъж и има купища пари. Как ли би се чувствал човек на нейно място? Някои хора са родени с късмет. За разлика от мен.“

„Ами аз, Ливи, скъпа? Нали имаш мен — е, поне докато не се появи следващото хубаво личице.“

— През цялото това време стоях зад канапето, слушах разговора им и усещах как се вцепенявам от изумление. Искаше ми се да стана и да хукна към теб и Кари и да ви изведа от това място, преди да е станало твърде късно.

Продължавах да стоя, хванат на тясно — ако мръднеш, щяха да ме видят. Онзи Джон е роднина на нашата баба — пада ѝ се трети братовчед, така каза мама... не че някакъв си трети братовчед в случая е от значение, но очевидно той се ползва с доверието на бабата, иначе тя нямаше да му дава колите си. Ти си го виждала, Кати — плешивия мъж, който носи ливрея.

Разбира се, знаех много добре за кого говореше, но в момента не можех да дойда на себе си.

— И така — продължи Крис, — докато стоях скрит зад канапето, Джон и слугинята се заеха сериозно един с друг. Бързо и нетърпеливо свалиха дрехите си.

— А тя не викаше ли, не протестираше ли? — попитах аз.

— Ами, дори напротив! Мили Боже, а само колко време продължи всичко това! И какви звуци издаваха, Кати, направо няма да повярваш. Тя стенеше, пицеше, ахкаше, задъхваше се, а той грухтеше като свиня, но предполагам, че е бил много добър, защото накрая тя започна да вие от удоволствие. След като свършиха, излегнаха се и запалиха по една цигара, като продължиха да клюкарствах. Повярвай ми, почти нищо не остава скрито от погледа им. След това те се любиха още веднъж.

— Два пъти през една и съща нощ?

— Напълно възможно.

— Крис, защо гласът ти е така особен?

Той се поколеба за миг.

— Кати, ти чу ли ме какво ти разказах?

— Разбира се. Мама и съпругът ѝ са заминали на поредното пътешествие. И каква новина е това? Нали непрекъснато пътуват. Те само се чудят как да се измъкнат от тази къща, и аз не мога да ги виня за това.

Погледнах Крис въпросително. Очевидно той знаеше нещо, което не ми казваше. Все още я защитаваше, все още я обичаше.

— Кати — започна брат ми със сърдит глас.

— Всичко е наред, Крис. Не те виня за това. Значи нашата мила, сладка, добра и обична майка заедно с хубавия си млад съпруг е заминала на поредното пътешествие и е взела всичките си бижута. Ще се оправим някак си и без тях. Това няма да ни попречи да се махнем!

— Кати! — извика ядосано той, като обърна потъналото си в сълзи лице и погледът му се впи в моя. — Защо не слушаш, като ти говоря? Къде са ти ушите? Не чу ли какво ти казах? Нашият дядо е мъртъв! Бил е мъртъв повече от година!

Може би наистина не бях слушала внимателно. Може би неговото състояние на смут и обърканост ми бе попречило да вникна в чутото. Сега за първи път казаното се стовари върху мен като парен чук. Щом дядото е мъртъв, значи това е една прекрасна вест! Значи мама наследява всичко! Ние ще бъдем богати! Тя ще отключи вратите и ще ни освободи! В такъв случай няма смисъл да бягаме.

В главата ми нахлу порой от опустошителни въпроси. Но защо мама не ни беше казала, че баща ѝ е починал. Защо? Смутена и объркана, аз не знаех да плача или да се смея.

— Кати — прошепна Крис, макар да не разбирах защо трябва да шепне. Кари не можеше да го чуе. Сега тя живееше в свят, напълно откъснат нашия. — Мама ни е мамила преднамерено, Кати. Баща ѝ е умрял, месеци по-късно е било прочетено и завещанието му, но през всичкото това време тя е мълчала, като ни остави тук да тръпнем в очакване. Преди девет месеца всеки един от нас щеше да е с девет месеца по-здрав и жизнен! Сега Кори щеше да е жив, ако мама ни беше пустила да излезем в деня, когато баща ѝ е умрял, или пък в деня, когато е било прочетено завещанието.

Смазана от осенилото ме прозрение, аз потънах в дълбокия кладенец на коварното предателство, който мама бе изкопала, за да ни удави. Разплаках се.

— Спести си сълзите за по-късно — посъветва ме Крис, който бе престанал да плаче. — Още не си чула всичко. Има и други неща, дори по-лоши.

— Какво? — Малко ли беше това, което ми каза?

Нашата майка бе явна лъжкиня и измамница, крадла, която ни лиши от нашата младост и уби Кори, домогвайки си до богатството, което не искаше да раздели със своите деца. Тя беше престанала да ни обича.

— Не ми казвай нищо друго! Чух достатъчно... не ме карай да я мразя повече!

— Да мразиш... още не си започнала да мразиш истински, за да разбереш действително какво е това омраза. Но преди да ти кажа

останалото, знай, че каквото и да става, ние се махаме от това място. Ще отидем във Флорида, както го бяхме намислили, и нито за момент няма да си позволяваме да изпитваме срам от това, което сме, или което сме направили, защото нещата, които се случиха помежду ни, са нищо в сравнение с онова, което направи майка ни. Дори да умреш преди мен, аз ще продължа да си спомням за нашия съвместен живот на тавана. Ще виждам как танцуваме под хартиените гирлянди — ти така грациозна, а аз така тронав. Ще си спомням мириса на прах и гнило дърво и в съзнанието ми той ще прилича на омаен парфюм от розови цветове, защото без теб животът щеше да е толкова сив и пуст. Ти ме накара да почувствам за първи път какво е това любов.

Ще се променим. Ще изхвърлим всичко лошо от себе си и ще запазим само най-доброто. Но каквото и да става, ние тримата ще останем завинаги заедно. Ще пораснем, Кати — физически, духовно, емоционално. И не само това — всеки от нас ще достигне заветната си мечта. Аз ще стана най-добрият лекар на земята, а ти ще направиш така, че Павлова да изглежда несръчна провинциалистка в сравнение с теб.

Не ми се слушаха приказки за любовта и за това, какво ме очаква в бъдещето, може би защото все още се намирахме зад заключените врати и смъртта витаеше край нас.

— Добре, Крис, достатъчно си ме щадил. Сега съм готова за всичко. Благодаря ти, че ме обичаш. Искам да знаеш, че и аз те обичам и ти се възхищавам.

Целунах го бързо по устните, готова за следващия му удар.

— Крис, разбирам, че криеш нещо ужасно, така че кажи го. Продължавай да ме държиш в обятията си, това ще ми помогне да понеса всичко по-леко.

Колко млада съм била. Колко бедно е било въображението ми и колко лишени от фантазия предположенията ми.

## КРАЙ И НАЧАЛО

— Познай какво обяснение им е давала бабата — продължи Крис. — Опитай се да назовеш причината, поради която е забранила стаята да бъде почиствана всеки последен петък от месеца.

Как можех да се сетя? Трябваше да имам ум като нейния, за да го направя. Поклатих отрицателно глава. Толкова отдавна слугите бяха престанали да идват в тази стая, че почти бях забравила първите ужасни седмици.

— Мишки, Кати — отвърна Крис, гледайки ме студено със сините си очи. — *Мишки!* Нашата баба твърдяла, че има много мишки на тавана... малки хитри мишки, които се промъквали по стълбите до долните етажи. И тези проклети мишлета я накарали да заключва вратата и да оставя вътре в стаята храна, поръсена с арсеник.

Арсеникът е бял на цвят, Кати. Бял. Когато се смеси с пудра захар, не може да се усети горчивият му вкус.

Ококорих се! Пудра захар, обилно поръсвана върху четирите понички, които получавахме всеки ден! По една за всеки от нас! Сега в кошницата имаше само по три!

— Но, Крис, това е невъзможно. Защо ѝ е нужно на бабата да ни трови постепенно? Защо да не ни даде наведнъж необходимото количество, за да ни убие моментално и с това да приключи?

Дългите му пръсти се заровиха в косите ми и той взе главата ми в дланите си:

— Спомни си за онзи стар филм, който гледахме по телевизията. Сещаш ли се за хубавата жена, която държеше старчески дом само за богати джентълмени. Щом успяваше да прилъже някой от тях да я впише в завещанието си, тя започваше всеки ден да му дава по малко арсеник. Когато поемаш ежедневно дори и съвсем малки дози арсеник, той се абсорбира бавно в организма и с всеки следващ ден се чувстваш по-зле, но не много. За лекото главоболие и стомашното разстройство винаги се намират обяснения.

— Кори! — сепнах се аз. — Значи Кори е умрял от отравяне с арсеник? Мама каза, че е умрял, защото е имал пневмония!

— Тя може да си говори каквото си иска. Откъде да знаем кога казва истината? Дали въобще го е завела в болница. А ако случайно го е завела, лекарите едва ли са се усъмнили в нещо, иначе вече да е в затвора.

— Но, Крис — възразих аз, — мама не би позволила на бабата да ни трови! Знам, че тя иска да е богата, знам, че вече не ни обича както по-рано, но въпреки всичко не би ни убила!

Крис извърна глава.

— Добре. Нека да направим един опит. Ще нахраним мишока на Кори с парченца от поръсените с пудра захар понички.

Не! Не и Мики, който ни вярваше и ни обичаше — не можехме да направим това. Кори обожаваше малкия сив мишок.

— Крис, нека да хванем някоя друга мишка — някоя дива, дето не ни вярва.

— Хайде, стига, Кати. Мики е един дърт мишок, при това куц. Знаеш колко е трудно да се хване жива мишка. Колко от тях оживяха, след като бяха нахапали сиренето? Погледни на нещата по този начин, Кати: Кори е мъртъв, а животът му едва бе започнал. Ако поничките не са отровни, Мики ще живее и ако настояваш, можем да го вземем с нас. Но това трябва да разберем със сигурност. Трябва да сме напълно уверени, най-малкото заради Кари. Само я погледни. Не виждаш ли, че и тя умира? С всеки изминал ден тя все повече и повече изнемощява, а и ние също.

Стъпвайки на трите си здрави крака, нашето сладко сиво мишле доверчиво гризна пръста на Крис, преди да ухапе поничката. Изяде едно парченце, а на мен ми беше болно да го гледам.

Мишокът не умря, или поне не веднага. Телцето му се отпусна, после взе да се гърчи, а след няколко часа вече лежеше мъртъв. Розовите му лапки бяха свити в юмручета. Малките черни мънистени очички гледаха безизразно. Сега вече знаехме със сигурност. Господ не беше виновен за смъртта на Кори.

— Можем да увием мишката в хартия заедно с две от поничките и да ги отнесем в полицията — рече замислено Крис, като умишлено отбягваше да ме погледне...

— Те ще приберат бабата в затвора.

— Да — отвърна той и се обърна с гръб.

— Крис, ти криеш нещо — кажи какво е?



— По-късно... след като се махнем оттук. Това ти стига. Тръгваме утре рано сутринта — продължи той, след като аз не казах нищо. После хвана двете ми ръце в своите и ги стисна силно. — Ще заведем Кари на лекар колкото е възможно по-скоро, а и ние трябва да се прегледаме.

Беше един безкрайно дълъг ден. Бяхме приготвили всичко и не ни оставаше нищо друго, освен да гледаме телевизия. Кари седеше в ъгъла, а ние двамата — всеки на едно от леглата. Гледахме любимата си сапунена опера. Когато свърши, казах:

— Крис, сапунените герои са като нас: точно когато решат, че ще бъдат щастливи, става някаква катастрофа, която разбива мечтите им.

Интуитивно почувствах, че в стаята има още някой. Дъхът ми спря! Отсреща стоеше бабата. Стойката ѝ, студените ѝ като камък очи излъчваха презрение.

Тя заговори с леден глас:

— Колко изтънчени сте станали вие двамата, откакто живеете заключени далече от света. Мислите си, че преувеличавате нещата от живота, само че това не е точно така. Защото предсказанията ви са съвсем правилни. Нищо не става така, както сте си го наумили. В края на краищата разочарованията винаги остават за вас.

Двамата с Крис я зяпахме, изтръпнали от ужас. Залязващото слънце потъна в тъмнината на нощта. Тя беше казала онова, за което бе дошла. Тръгна си и заключи вратата след себе си.

— Кати, не унивай! Тя само се опита да смачка самочувствието ни за сетен път. Това, че при нея нищо не е станало както тя си го е мислила, още не значи, че ние също сме обречени. Нека мислим за утрешния ден, без да храним големи надежди. Така, като очакваме да получим само мъничка трошица щастие, няма никога да бъдем разочаровани.

Някаква си трошица щастие можеше да задоволи Крис, но не и мен. От този ден нататък аз ставах самостоятелна личност и щях да правя каквото си искам и когато си искам, и за всичко щях да отговарям единствено пред себе си. Бях държана като затворник, пленница на човешката алчност. Бях предавана, мамена, лъгана, използвана, тровена... сега всичко това бе само едно минало.

Бях едва дванайсетгодишна, когато мама ни бе превела през гъстата борова гора в звездната лунна нощ... но през тези три години и

пет месеца бях станала напълно зряла. Чувствах се по-стара от планината навън. Мъдростта, придобита на тавана, тежеше в костите ми, стоеше запечатана в съзнанието ми и се бе превърнала в част от плътта ми.

В Библията се казва, че има време за всичко. Представях си, че моето време за щастие предстои.

Къде беше изчезнала онази златокоса дрезденска кукла, която бях по-рано? Нямаше я вече. Порцеланът се бе превърнал в стомана.

През дългите часове на очакване държах Кари в ръцете си и ѝ разправях шепнешком за нашите планове с Крис — за щастливия живот, който щяхме да водим под златното слънце на Флорида.

Крис седеше напълно облечен в люлеещия се стол и подрънкваше лениво на китарата на Кори.

На китката си имах четиринайсеткаратов златен часовник, произведен в Швейцария, който сигурно бе струвал на мама няколкостотин долара, а и Крис имаше подобен, така че не бяхме съвсем без пари. Имахме също китарата и банджото, фотоапарата на Крис, както и многобройните му акварелни бои за рисуване — всичко това за продан, както и пръстените, които татко бе подарил на мама.

Щяхме да посрещнем утрешния ден с бягство, но защо непрекъснато ми се струваше, че съм изпуснала нещо много важно?

И тогава изведнъж се сетих! Щом бабата успя да се вмъкне в стаята ни, без въобще да я забележим... дали не бе правила същото и преди? Ако го беше правила, сега може би знаеше за нашите намерения и възнамеряваше да ги осуети.

Споделих подозренията си с Крис.

— В момента, в който я видях, през главата ми мина същата мисъл — рече той. — Знам, че тя безрезервно вярва на онзи иконом Джон и би могла да го използва срещу нас. Нека само опита! Никой не е в състояние да ни спре да си тръгнем оттук рано сутринта!

Но мисълта за бабата и нейния иконом не излизаше от главата ми и не ми даваше покой. Оставих Кари да спи на леглото, а Крис да подрънква на китарата и се качих на тавана, за да се сбoguвам.

Спрях точно под поклащащата се крушка и се огледах наоколо. Мислите ми стремглаво се върнаха назад към първия ден, в който дойдохме тук... видях как четиримата се държахме за ръце и се озъртахме наоколо, замаяни от огромния таван и особените,

страховити мебели и всякакви други джунджурии по пода, целите покрити с прах.

— Време е да тръгваме, Кати! — чух Крис да се провиква отдолу.

Тичешком се втурнах обратно в класната стая, взех тебешира и написах върху дъската с големи букви:

*Живеехме на тавана  
Кристофър, Кори, Кари и аз.  
Но останаха само трима от нас.*

Отдолу написах името си и сложих датата. Вътрешно знаех, че духовете на нас четиримата щяха да вдигнат на бунт духовете на всички други деца, затваряни в таванската класна стая. Оставих загадка, която някой в бъдещето трябваше да разгадае.

С Мики в един хартиен плик и с две от отровните понички, прибрани в джоба на Крис, той превъртя дървения ключ в ключалката и за последен път отвори вратата на нашия затвор. Бяхме готови да се бием до смърт, ако ни се изпречеха бабата и икономът. Крис носеше двата куфара, а през рамото си бе праметнал любимите инструменти на Кори — китарата и банджото му. Той ни поведе надолу по тъмните коридори, чак до задното стълбище. Кари спеше в ръцете ми.

Две торбички с откраднатите банкноти, разделени по равно, в случай че нещо се случи, бяха скрити и забодени от вътрешната страна на дрехите ни. Бяхме се постарали Кари да е през цялото време с един от нас, който да се грижи за нея. В двата куфара бяхме сложили и тежките монети, разделени също в две отделни торбички.

И двамата с Крис бяхме нащрек, готови за най-лошото. Бяхме млади и уязвими, слаби и болни, но не и наивни и невинни.

Сърцето ми спря да бие, докато чаках Крис да отключи задната врата. Той излезе навън и ми се усмихна.

Беше студено. Вдигнах нагоре глава, за да вдъхна чистия и остър планински въздух. Беше като искрящо вино, което ни опияни. Известно време продължих да държа Кари на ръце. После я пуснах да стъпи на краката си. Тя се олюля несигурно и се огледа наоколо със замаян поглед. След това пое дълбоко въздух и подсмръкна със

зачервеното си носле. Ох... нима щеше да хване настинка толкова бързо?

— Кати — извика Крис, — вие двете трябва да побързате. Нямаме много време, а ни чака дълъг път. Вземи Кари на ръце, щом се умори.

Хванах ръчичката ѝ и я задърпах напред.

— Поемай си дълбоко въздух, Кари, с пълни гърди. Много скоро свежият въздух, добрата храна и слънцето отново ще те накарат да се почувстваш силна и здрава.

Мъничкото ѝ бледо лице се вдигна към мен — нима тази светлина в очите ѝ най-сетне бе искрица надежда?

— А ще срещнем ли Кори?

Това беше първият зададен от нея въпрос от онзи трагичен ден, когато научихме за смъртта на братчето ѝ близък. Погледнах я. Знаех, че нейното най-съкровено желание е да бъде отново с Кори. Нямах как да кажа „не“. Не можех просто ей така да угася слабата искрица надежда в очите ѝ.

— Кори е на едно много далечно място. Нали ти разказах как видях татко в една красива градина, как той взе Кори на ръце и сега се грижи за него? Те ни чакат там и някой ден отново ще ги видим, но това ще стане след много, много време.

— Но, Кати — оплака се тя и сви тънките си вежди, — на Кори няма да му хареса тази градина, ако и аз не съм там.

— Хайде, Кари, движи се по-бързо! Кори ни гледа сега — той иска да избягаме оттук! Застанал е на колене и се моли да успеем, преди бабата да е пратила някой подире ни!

Вървахме по лъкатушешките пътеки след Крис, който се движеше много бързо. Безпогрешно ни водеше към онази малка гара на влака с тенекиен покрив и зелена пейка отпред.

— Побързай, Кати! — извика Крис. — Ако изтървем този влак, ще трябва да чакаме до четири часа!

О, Господи, не трябваше в никакъв случай да изпускате влака! Тогава бабата със сигурност щеше да ни хване!

Видяхме една пощенска кола е висок, върлинест мъж, застанал до три чувала, поставени на земята. Той си свали каскета и се усмихна добродушно към нас.

— Вие, приятелчета, сте станали доста рано — подметна закачливо той. — Да не сте тръгнали за Шарлотсвил?

— Ами, да! Натам ни е пътят — отвърна Крис и остави двата куфара на земята.

— Имате си много хубаво момиченце — рече високият пощаджия. — Но ако нямате нищо против, че го казвам, изглежда ми малко слабичко.

— Беше болна — отвърна Крис, — но скоро ще се оправи.

Пощаджията кимна.

— Билети имате ли?

— Имаме пари. — Тук Крис добави прозорливо, отчитайки неблагоприятността на всеки непознат. — Но само колкото да си купим билети.

— Е, тогава ги вади, синко, защото ей го, влакът се задава.

Докато се поклацахме в сутрешния влак за Шарлотсвил, през прозорците мярнахме внушителната сграда на имението Фоксуърт. Двамата с Крис не можехме да откъснем поглед от нея. Гледахме прозорците на тавана с техните затворени черни капаци.

Изведнъж вниманието ми бе привлечено от крайната стая на втория етаж. Сбутах Крис с лакът, когато видях как тежките завеси на прозореца се отвориха и се очерта неясният силует на едра възрастна жена, която се взираше навън, очевидно ни търсеше... после изчезна.

Разбира се, тя можеше да види влака, но не можеше да види нас, точно както ние никога не успявахме да видим пътниците. Въпреки това двамата с Крис се смъкнахме надолу в седалките.

— Чудя се, защо ли е станала толкова рано? — прошепнах на Крис. — Обикновено не ни носи храната преди шест и половина.

Той се засмя горчиво.

— Ами, предполагам, че се е опитала да ни залови, докато вършим нещо забранено.

Може би беше така, но на мен ми се искаше да узная мислите и чувствата ѝ, когато е влязла в празната стая.

В Шарлотсвил купихме билети за автобуса до Сарасота, който тръгваше след два часа. Два часа, през които Джон можеше да скочи в някоя от черните лимузини и да ни стигне!

— Не мисли за това — рече Крис. — Не можеш да си сигурна, че той знае за нас. Тя трябва да е абсолютна глупачка, ако му е казала, макар че той вероятно си пъха носа навсякъде.

Решихме, че най-добрият начин да му се изплъзнем, ако е бил пратен по следите ни, е като продължаваме да се движим. Оставихме двата куфара, китарата и банджото в багажното. Хванати за ръце, с Кари по средата, тръгнахме да се разхождаме по главната улица на този град, за който бяхме чували, че слугите прекарват тук почивните си дни.

Спряхме нерешително на един ъгъл и тогава Крис извади хартиения плик с мъртвата мишка и поничките с пудра захар от джоба на самото си. Сериозният му поглед срещна моя. Хванал го с два пръста, той протегна плика към мен, питайки ме с поглед: око за око?

В този хартиен плик имаше толкова много. Вътре бяха всичките наши изгубени години, изпуснатото образование, дните, през които можехме да познаем радостния смях вместо страдалческите сълзи. Вътре в този плик бяха всичките ни огорчения, унижения, безкрайните дни на самота, плюс наказанията и разочарованията — и най-вече, този плик свидетелстваше за загубата на скъпия ни Кори.

— Можем да отидем в полицията и да им разкажем нашата история — рече Кристофър, извърнал поглед встрани. — Тогава градът ще се застъпи за вас двете с Кари и няма да се налага повече да бягате. Може би ще ви настанят в някое сиропиталище. А що се отнася до мен, не знам...

Крис никога не говореше с мен, без да ме гледа в очите, освен ако не криеше нещо — в случая онова специално нещо, което трябваше да изчака, докато напуснем имението Фоксуърт.

— Е, добре, Крис — сега, след като се измъкнахме, трябва да сложим точка на този въпрос. Какво продължаваш да криеш от мен?

Главата му се приведе надолу, докато Кари се приближи още повече и се вкопчи здраво в полата ми, макар очите ѝ да бяха широко отворени, наблюдавайки непрестанния поток автомобили и многобройната тълпа от забързани хора, някои от които ѝ се усмихваха.

— Става дума за мама — рече Крис с тих глас. — Спомняш ли си, когато тя каза, че ще направи всичко възможно, за да спечели отново благоволенieto на баща си, а заедно с това и наследството му?

Нямам представа какво я е накарал да обещае, но това, което ще ти кажа, го разбрах от разговора на слугите. Кати, няколко дни преди да умре дядото, към завещанието му е било направено допълнение. В него пишело, че ако някога се докаже, че мама е раждала деца от първия си съпруг, тогава ще трябва да възстанови цялото наследство, като върне всичко, което е купила с парите, включително дрехи, бижута, инвестиции. И това не е всичко. В допълнението пишело, че ако има деца от втория си брак, тогава отново губи всичко. А мама си мислеше, че той ѝ е простил. Старецът нито ѝ е простил, нито е забравил. Ще продължава да я наказва дори и от гроба си.

Очите ми се разшириха от ужас, когато започнах да сглобявам отделните детайли на картината.

— Да не искаш да кажеш, че мама...? Това е била мама, а не бабата, така ли?

Той сви рамене, сякаш не го засягаше, макар отлично да знаех, че вътрешно се терзае.

— Видях как тази старица се молеше до леглото си. Тя е проклета, но въпреки това се съмнявам, че сама би поставила отрова върху поничките. Тя ги носеше горе, знаеше, че ги ядем, и през цялото време ни предупреждаваше да не ги ядем.

— Но, Крис, не може това да е била мама. Тя караше медения си месец, когато поничките започнаха да се появяват всеки ден.

Брат ми се усмихна горчиво с изкривени устни.

— Да. Само че завещанието е било прочетено преди девет месеца, а преди девет месеца мама се беше върнала. Единствено тя има полза от завещанието на дядото. Бабата не получава нищо — тя си има свои пари. Тя само носеше кошницата всеки ден.

В главата ми напираха хиляди въпроси, но не можех да ги задам пред Кари. Не исках тя да разбере истинската причина за смъртта на Кори. В този момент Крис постави плика с доказателствата в ръцете ми.

— Оставям на теб да решиш. Ти и твоята интуиция бяхте прави през цялото време — ако те бях послушал, сега Кори щеше да е жив.

Няма по-голяма омраза от омразата, породена от предадена любов — чувствах как умът ми ще се пръсне от болезненото желание за мъст. Да, исках да видя майка си и бабата заключени в затвор, поставени зад решетки, осъдени за предумишлено убийство —

четирикратно, ако се вземеха предвид и намеренията им. Затворени точно като нас, само дето щяха да имат привилегията да бъдат в компанията на наркомани, проститутки и разни други убийци като тях самите. С дрехи от сив, затворнически памук. За мама нямаше да има разходки два пъти в седмицата до козметичните салони, никакъв грим, никакви маникюри — само душ веднъж седмично. О, как само щеше да страда тя, че е лишена от кожата и бижутата си, че не може да прави приятни пътешествия из южните морета, когато тук настъпи зимата. Няма да го има и красивия ѝ млад съпруг, с когото да блудства в огромното легло–лебед.

Помислих си, че е жестоко и нечестно това, дето Крис остави цялата отговорност за решението да падне върху мен. Защо?

Не се ли дължеше това на факта, че той би ѝ простил всичко, дори и смъртта на Кори, дори и усилията ѝ да убие всички ни? Дали пък не мислеше, че родители като нейните можеха да окажат такъв натиск върху нея, че тя да направи всичко, каквото те поискат — дори убийство?

В главата ми проблясваха картини, които ме връщаха към дните, преди татко да умре: стоим в задната градина, усмихнати и щастливи; излегнати на плажа, плаваме с яхта, плуваме или караме ски в планината; мама готви в кухнята, приготвя ни вкусни неща.

Да, нейните родители знаеха всевъзможни начини, с които да унищожат любовта ѝ към нас — това бе сигурно. Дали и Крис мислеше, че ако отидем в полицията и разкажем нашата история, снимките ни веднага ще се появят на първите страници на всички вестници в страната? Щеше ли разкриването на нашата тайна пред обществеността да компенсира онова, което щяхме да изгубим — нашето уединение, желанието ни да останем заедно? Можехме ли да си позволим да се разделим, само за да бъдем възмездени?

Отново отправих поглед към небесата.

Не Бог пишеше съдбите ни. Ние сами си ги пишехме — с всеки изживян от нас ден, с всяка изречена дума, с всяка преминала през съзнанието ни мисъл. Мама също бе написала своята история и тя беше достойна за съжаление.

Някога тя имаше четири деца, които в нейните очи бяха съвършени творения на природата. Сега нямаше нито едно. Някога имаше четири деца, които я обожаваша — сега нито едно от тях не се



сецаше за нея. Тя никога повече нямаше да има други деца. Любовта към парите щеше да я кара вечно да бъде върна на онова жестоко допълнение към завещанието на баща ѝ.

Мама щеше да остарее. Съпругът ѝ беше с много години по-млад от нея. Тогава тя щеше да разполага с достатъчно време, за да се почувства самотна и нещастна.

Щяхме да избягаме от този град, за да направим от себе си личности. И когато един ден отново щяхме да видим мама — а бяхме сигурни, че съдбата ще се погрижи за това — тогава щяхме да я погледнем право в очите и да ѝ обърнем гръб.

Хвърлих плика в първата кофа за боклук, като се сбогувах с Мики и го помолих да ни прости онова, което му сторихме.

— Хайде, Кати! — извика Крис и протегна ръка към мен.

— Каквото било, било. Кажете сбогом на миналото и посрещни бъдещето. Всичко е пред нас и ни очаква.

Тези думи ме накараха да се почувствам истинска, *жива и свободна!* Толкова свободна, че да забравя мисълта за отмъщение. Засмях се и хванах ръката му. Крис се приведе и със свободната си ръка вдигна Кари, притисна я към себе си и я целуна по изпитата бузка.

— Чу ли, Кари? Тръгнаха сме към едно място, където има цветя през цялата зима. Това е прекрасно, нали?

Върху бледите ѝ устни за миг се появи лека усмивка.

## ЕПИЛОГ

С огромно облекчение приключвам историята на нашите най-важни години, върху които бе изграден по-нататъшният ни живот.

След като избягахме от имението Фоксуърт, ние започнахме наш собствен живот, оправихме се някак, като винаги се стараехме да вървим към целите си.

Животът на всеки от нас беше като буреносен облак, но двамата с Крис разбрахме, че сме от оцеляващите. За Кари това не беше така. Трябваше да я убеждаваме, че може да живее и без Кори, дори когато беше заобиколена отвсякъде с рози.

А как успяхме да оцелеем — това вече е съвсем друга история.

**Издание:**

В. С. Ендрюс. Цветя на тавана

Американска. Първо издание

ИК „Златорогъ“, София, 1995

Редактор: Иглика Василева

ISBN: 954-437-034-X

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.